DEMONI II

FOC

LAURA NURELDIN

ELIK EDICIONS
BERG BENET

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL I4
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
EPILOG

LAURA NURELDIN

DEMONI II
FOC

Editura Herg Benet, 2019

Versiune ebook: v1.0, august 2019

PROLOG

— Ce-a fost asta?

Femeia se ridică în pat în capul oaselor și își strânse soțul de umăr. Bărbatul se întoarse și mormăi în somn, dar nu se trezi.

— Steve! Cred că a intrat cineva în casă! șopti ea și începu să-l zgâlțâie ca să-l trezească.

— Ha?

Pe jumătate încă adormit, se ridică greoi în coate și clipi de câteva ori ca să-și alunge somnul. Ce voia de la el? *A intrat cineva în casă?* Probabil că visase urât.

— Culcă-te la loc, Syl, bombăni el. Cred că iar a venit pisica vecinilor. O să le zic eu vreo două despre dracul ăla împielițat care tot dărâmă tomberoanele. Parcă nu i-ar da niciodată de mânca…

Se opri la jumătatea propoziției. De data asta auzise și el. O bufnitură. Și nu părea să fie tomberonul.

Sylvia se uită la Steve cu ochii măriți de groază. Acum se trezise și el de-a binelea.

Pistolul. Trebuie să ajung la pistol. Fir-ar să fie, de ce oi fi ascultat-o eu când mi-a zis să nu-l mai țin în sertarul de la noptieră? Dacă ăla care ne-a intrat în casă l-a luat deja?

— Stai aici, îi spuse el și dădu să se ridice din pat, dar când picioarele lui atinseră podeaua, se dezechilibră și căzu înapoi.

— Cutremur! strigă femeia și se aruncă pe jos, lângă pat.

Acolo era în siguranță; după ani întregi petrecuți în California și nenumărate cutremure, știa bine ce avea de făcut.

Steve reuși să ajungă lângă ea înainte de următoarea bufnitură. Numai că nu pământul se mișca; era ca și cum cineva – sau ceva – tropăia pe podeaua dormitorului lor. Care podea devenea tot

mai fierbinte. Foarte fierbinte. Prea fierbinte ca să se poată sta pe ea.

— Syl, ridică-te.

— Ce?! Dar, dacă e cutremur…

— Nu contează, tu nu simți în ce hal frige podeaua?

— Nu… Nu știu…

— Ridică-te odată! reuși el să mai spună, înainte ca dușumeaua de lemn a dormitorului să devină incandescentă.

Ce *dracu' e asta*? *Parcă ar fi jocul ăla pe care-l jucam când eram mici, „Pe jos e lavă". Doar că era doar un nenorocit de* joc *în care trebuia să traversăm o încăpere fără să atingem podeaua. Ăsta nu e joc,* se gândi el. Își ridică soția în brațe și o puse înapoi în pat.

Urletul ei îl trezi la realitate: așternutul, așternutul în care dormiseră până mai adineauri, înainte de tot balamucul ăsta, era fierbinte ca smoala iadului. Atunci văzu: pe jos chiar părea să fie lavă. Lemnul se transformase în cărbuni încinși, iar cearșaful de bumbac ardea și el.

— Sylvia, trebuie să ieșim de aici. Acum! strigă el.

O apucă de mână și o târî de-a lungul dușumelei arzânde până în holul care ducea la scară. Dar încremeni: totul era în flăcări.

Baia, își spuse. *În baie n-are ce să ia foc. Și avem și apă acolo.*

Fără să-i mai pese de tălpile lor care deja se umpluseră de bășici, o trase pe Sylvia în baia dormitorului, dar flăcările furioase o mistuiau și pe aceea.

— Steve!

Sylvia tușea din pricina fumului și plângea în hohote disperate, pe deplin conștientă că el nu mai avea ce să facă. De fapt, nimeni nu mai avea ce să facă.

— Te iubesc, mai reuși el să îngaime, înainte să cadă într-un binevenit leșin.

— Și eu te iubesc, fură ultimele cuvinte pe care Steve le auzi când focul furios se transformă într-un întuneric care-i cuprinse pe amândoi.

CAPITOLUL I

Funcționara de la bancă îi dărui Lisei un zâmbet prietenos și continuă să tasteze rapid la computer. Fata asta avea ceva care părea să o deosebească de cei mai mulți puști de vârsta ei. Femeia văzuse destui tineri de optsprezece ani care veneau la bancă să-și deschidă conturi și pășeau spre biroul ei ca și cum ar fi fost stăpânii lumii. Puștoaica asta, Lisa Whelan, părea o fire puternică, sigură pe ea, dar nu răzgâiată și în niciun caz arogantă.

— Bun, domnișoară Whelan, cam asta ar fi. Îmi mai trebuie doar semnătura dumitale aici, pe tabletă, ca să o putem adăuga la restul datelor și ai scăpat.

Lisa îi întoarse zâmbetul și luă stiloul electronic; dar îl scăpă din mână când un foc de armă zgudui clădirea băncii.

— Toată lumea jos, tăceți din gură și nimeni nu pățește nimic! Faceți ce vă spun!

Femeia se lăsă pe vine, sub birou, și încercă să ajungă pe furiș la butonul de panică, în vreme ce Lisa se așeză încet pe podea, încercând să tragă cu ochiul spre intrus.

Nu trebui să se străduiască prea mult: bărbatul cu fața acoperită de o mască de ski – ce *clișeu* – venea drept spre ea. De fapt, nu spre ea; funcționara era cea care îi atrăsese hoțului atenția.

— Nici nu te gândi să atingi butonul ăla, că-ți zbor creierii. Treci aici, lângă ceilalți.

Îngrozită, femeia ieși în patru labe de după birou, dând din cap disperată, cu obrajii brăzdați de lacrimi înnegrite de rimei.

Lisa îl căută din priviri pe paznic; e drept, Banca *Open Shore* din San Soledad era micuță și singurul paznic era un domn în vârstă, un pensionar cumsecade. Aici nu se întâmpla niciodată ceva rău, așa că nu era nevoie să angajeze vreun malac plin de mușchi. Numai că domnul în vârstă, pensionarul

cumsecade nu prea avea ce să facă în cazul unui jaf armat ca acela care tocmai se desfășura; Lisa spera doar că hoțul nu-i făcuse nimic. În cele din urmă îl reperă lângă ușă, speriat de moarte, cu bandă adezivă lipită pe gură și cu mâinile legate la spate.

Bietul de el nici n-a știut ce l-a lovit, probabil că hoțul l-a rezolvat cât ai zice „pește”.

— Exact așa a fost.

— Ah. Yad. Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Da. N-am vrut să aștept în mașină. Chiar e foarte cald, să știi.

— Lasă vrăjeala, că nu ești vreun cățeluș care riscă să facă șoc termic.

— Asta, cu siguranță nu.

— Și, oricum, nu ești tu Stăpânul cazanului cu smoală? Abia aia înseamnă cald, nu crezi?

— Ha. Ha. Te ocupi sau mă ocup? Știi că trebuie să ajungem la timp acolo.

— Ei, atunci dă-mi voie, rogu-te.

— Cu mare plăcere.

Lisa își drese glasul, apoi i se adresă bărbatului înarmat care tocmai împingea un alt funcționar spre safe:

— Scuzați-mă, domnule.

Acesta întoarse imediat capul, surprins de vocea calmă și tânără care îi vorbea:

— Credeam că v-am zis să tăceți din gură!

— Da, dar cred că aveți o problemă cu pistolul. Ziceam doar să fiți atent, să nu se-ntâmple vreun accident, nu?

— Cu pistolul? Ce dracu’ vrei să…

Când spuse asta, instinctul îl făcu să-și coboare privirea spre arma pe care o și întoarse puțin spre el. Numai un pic. De ajuns ca să se împuște în brațul stâng cu pistolul care se descărcase de unul singur.

Ei, nu chiar de unul singur.

Bărbatul scăpă arma din mână și căzu la podea, urlând de durere.

Cu o răsucire scurtă a mâinii, Lisa aruncă pistolul departe de hoț, în vreme ce oamenii care-și veniseră în fire se apucară să sune la Urgențe, așa că un întreg cor de voci cerea intervenția imediată a poliției.

— *În regulă, micuțo. Cred că ne-am cam terminat treburile pe aici.*

— *Nu prea le-am terminat, că tot trebuie să-mi las semnătura, dar presupun că banca o să fie închisă până mâine.*

Yadiel râse și se materializă lângă ușă, foarte relaxat, îmbrăcat în jeanși și o cămașă albă de in cu mânecile suflecate. Ținuta la care se adăuga părut brunet și pielea măslinie îl făcea al naibii de arătos.

— Asta a fost cam egoist din partea ta, îi șopti Lisei la ureche.

— Ce? Faptul că am salvat pe toată lumea de aici și că l-am făcut pe nemernicul ăla să se împuște în braț ca un dobitoc ce e? mormăi fata. Na, acu', că zici…

— Nu, faptul că te-ai enervat pentru că n-ai reușit să-ți deschizi contul ăla.

— Mda. Fix eu sunt aia, Mica Egoistă. Dacă tot e vorba pe-așa, propun să ne cărăm de aici înainte să vină poliția și să-nceapă să interogheze martorii, inclusiv pe mine. Ar dura cam mult.

Yadiel încuviință și profitară de agitație ca să dispară și să se materializeze după câteva clipe în mașină.

Lisa îi zâmbi demonului de la volan, care îi răspunse făcându-i cu ochiul.

— Hai. Trebuie s-o luăm pe Annie de la aeroport.

— Cum să nu, coniță. Cum ziceți, așa fac, spuse Yadiel cu un accent sudist exagerat care o făcu să râdă.

Pe drum, fata se gândi la cum trecuseră ultimii doi ani. La tot ce se schimbase între timp, inclusiv ea. *Mai ales* ea. Adolescenta plină de temeri și de îndoieli devenise o ființă cu voință de fier, perfect

conștientă de valoarea ei, puternică. O adevărată *vrăjitoare.* Și chiar mai mult de-atât.

Fata pe care băieții păreau să nu o vadă aproape niciodată devenise partenera unei ființe supranaturale, atemporale, a unui *demon.*

Vrăjitoarea și un drac

Stau într-un copac…

Râse singură de poezioara copilăroasă pe care o inventase atunci, pe loc.

Iar Annie… Păi, Annie, mătușa care o crescuse pe Lisa după moartea violentă și timpurie a părinților ei și care aproape că o luase razna când realizase că Lisa era *altfel* într-un mod mult mai înspăimântător decât „altfelul" celor mai mulți adolescenți, Annie acceptase faptul că nepoata ei chiar era *altfel.* Că devenise *altfel.* Că în Lisa zăcea ceva, o forță care era dincolo de puterea ei de înțelegere. Annie înțelesese și că străinul care începuse să caute compania Lisei făcea parte din asta. Femeii nu-i fusese ușor – Lisa știa asta prea bine, mai ales că aruncase o privire în gândurile lui Annie ca să se asigure că mătușa ei nu e pe cale să înnebunească – dar newyorkeza cea rațională acceptase, în cele din urmă, că într-adevăr existau lucruri pe care mintea ei pur și simplu nu le putea explica. Așa cum ar fi, de pildă, prezența nevăzută a răposatei ei mame în livingul casei lor din San Soledad, o fantomă care-i spusese că Lisa are o cale anume de urmat și că trebuie s-o lase, fără teamă, să facă ceea ce are de făcut. Că Lisa are parte de o formă de protecție foarte puternică și specială. Că trebuie să-i ofere libertate. Să lase lucrurile să curgă.

Așa făcuse.

Mai mult, înțelesese și că bărbatul ăsta ciudat pe nume Yadiel – Yadiel Desanto, așa i se prezentase, dar icnetul de râs al Lisei o făcuse pe Annie să se îndoiască de veridicitatea acelui nume – e o parte importantă din acea cale.

Yadiel avea ceva care o tulbura; o *tulbura,* dar nu o speria. Nu o neliniștea. Cu atât mai puțin atunci când Annie vedea cum o privea tânărul pe Lisa, de parcă fata ar fi fost, pentru el, lumea toată, întreg Universul.

Sigur, observase niște chestii ciudate prin casă și bănuia că erau opera Lisei, dar de fiecare dată când se întâmpla așa își amintea cuvintele mamei ei și nu îi punea fetei întrebări.

Evident, curiozitatea care o caracteriza pe Annie triumfase, așa că femeia își continuase cercetările online despre vrăjitorie, cele pe care le începuse după ce găsise Grimoire-ul sub salteaua Lisei; unele dintre lucrurile pe care le aflase păreau să se potrivească și să explice, măcar parțial, această nouă versiune a Lisei, confirmând ceea ce spusese bunica fetei: și anume că Lisa era, într-adevăr, vrăjitoare și că avea să ajungă departe în stăpânirea meșteșugului.

Pe lângă asta, Lisa părea mai fericită ca oricând, se pregătea să înceapă cursurile la facultate iar iubitul ei ciudat părea îndrăgostit de ea până peste cap.

Ce putea să iasă rău?

CAPITOLUL 2

— Bună, bine-ai revenit!

Lisa o îmbrățișă strâns pe Annie, iar Yadiel îi luă bagajul.

— Bună, iubito, mi-a fost dor de tine, spuse Annie, strângându-și nepoata și mai tare în brațe.

— N-ai cum, pe bune? După o vacanță la New York, cu toți prietenii tăi jurnaliști? Când ai avut timp să-ți fie dor de ceva?

Annie râse; așa-i, New York însemna „acasă" pentru ea. Așa fusese de când venise pe lume și până acum câțiva ani, când fratele ei, Michael, și soția lui, Shelley, părinții Lisei, muriseră în nenorocitul ăla de accident nautic iar ea trebuise să se mute în California.

Dar și asta era tot „acasă". Se întâmplaseră atâtea aici, încât se simțea foarte legată de San Soledad, de micuța casă de lemn de pe plajă, de Lisa.

— Hai, domnișoară, s-o-ntindem de aici. M-am săturat de aeroporturi, doar știi că nu suport să zbor.

— Vreți să ne oprim undeva să mâncăm, sau ai mâncat în avion? întrebă demonul.

— Yadiel, ești foarte simpatic, dar… *cauciucul* ăla în formă de mâncare nu prea poate fi considerat prânz. Așa că, da, dacă sunteți de acord, mi-ar plăcea la nebunie să ne oprim pe undeva ca să mâncăm. Fac cinste.

Yadiel râse și scutură din cap în timp ce punea gențile în portbagaj. Mereu îl amuzase că Annie insista să-l trateze ca pe un adolescent sau, cel mult, student; de vreme ce era iubitul nepoatei ei, nu putea fi cu mult mai mare decât fata, nu?

Cred că între noi doi e cea mai mare dintre cele mai mari diferențe de vârstă care au câștigat vreodată un concurs de diferențe de vârstă, cam așa ar zice Lisa, își spuse el.

— Fix așa, Yad. Săraca de ea, habar n-are.

Mai ieșiseră împreună în formula asta; Annie îl invitase și acasă, la cină. La restaurante, îl lăsase pe el să plătească de câteva ori – cash – iar Lisa îl întrebase după aceea de unde făcuse rost de bani. „Se numește *manifestare fizică,* micuțo. Înseamnă să-ți dorești ceva, cu o intenție puternică, și să faci ca acel lucru să apară în realitate. Nu-ți face griji, o să reușești și tu.”

Nu reușise. Nu încă. Oricum, nu în cazul banilor.

— Toate bune și frumoase, dar ce mâncăm? întrebă Yadiel, în timp ce scotea mașina din parcare.

— Chinezesc, spuseră într-un glas Annie și Lisa, apoi fata se întinse în spate și bătu palma cu mătușa ei de pe banchetă.

— Chinezesc să fie, răspunse demonul, și vină spre oraș.

Radioul mașinii porni, iar vocea prezentatorului prinse a zumzăi pe sub sporovăială fetelor.

«Suspectul pare să se fi împușcat accidental în timpul unei tentative de jaf asupra Băncii *Open Shore* din San Soledad…”

— Taci un pic, îi spuse Annie fetei. Asta-i banca noastră. Ce zice că s-a-ntâmplat? Dă-l mai tare!

Schimbul de priviri dintre Lisa și Yadiel nu trecu neobservat.

— Ce-i? întrebă mătușa care mirosise ceva dubios.

— Nimic, doar că… Na, nimeni nu se așteaptă să se-ntâmple pe aici chestii d-astea, atâta tot, spuse Lisa, dând totuși mai tare radioul.

„Martorii care au fost ținuți ostatici pentru scurtă vreme vorbesc despre o tânără misterioasă care i-a spus atacatorului, citez: *cred că aveți o problemă cu pistolul,* am încheiat citatul. Câteva momente mai târziu, pistolul s-a descărcat și l-a rănit. Însă, atunci când forțele de ordine au ajuns la locul incidentului, această persoană nu mai era de găsit. Oamenii care se aflau în bancă în timpul tentativei de jaf o numesc eroină pe această tânără, deși, până la

această oră, încă nu se știe cu exactitate ce anume s-a întâmplat. Mergem mai departe; un incendiu a ucis doi oameni și le-a distrus casa din apropiere de Santa Monica. A fost deschisă o anchetă, în condițiile în care, într-o primă fază, se pare că nu a existat nicio defecțiune a instalației electrice sau de gaz. Experții caută urme de combustibil care putea fi folosit pentru a…”

— Tu ai fost?

— Ha?

Lisa înghiți cu greu nodul care i se formase în gât în clipa în care mătușa ei îi pusese acea întrebare complet neașteptată.

— Liniștește-te, micuțo. Adu-ți aminte: știe deja. Despre tine. Nu e foarte sigură în ceea ce mă privește, dar bănuiește că am o oarecare legătură cu puterile tale. Ia-o ușurel.

Fata inspiră adânc. Bine.

— Ce vrei să spui, Annie?

— Fata de la bancă. Tu ai fost?

Lisa râse cam fals:

— Ce te-a apucat?

— Mi-ai spus că, în drum spre aeroport, o să te oprești la bancă să-ți deschizi un cont.

— Așa ți-am zis, dar ce te face să crezi că m-am și oprit și, mai ales, că aș avea tupeul să-i zic unui hoț *înarmat,* în pana mea, că are pistolul stricat? Și ce naiba știu eu despre pistoale?

Annie trase aer în piept și închise ochii. Apoi spuse totul dintr-o suflare:

— Știu, Lisa. Știu despre tine, despre puterile tale, despre mama și despre… meșteșug.

— Ce tot zici acolo?

— Ești *vrăjitoare,* Lisa Whelan! Doamne, nu pot să cred că am zis-o cu voce tare în sfârșit, suflă Annie, lăsându-și capul în mâini. Nu mi-e clar care-i treaba cu tine, Yadiel, dar am impresia că nu ești străin de chestia asta.

Chiar nu sunt.

— Annie, eu… începu Yadiel.

— Gata, hai să ne calmăm, interveni Lisa. Mai vreți să ne oprim la masă, sau mergem direct acasă să vorbim despre asta?

— Ar trebui să ne oprim să luăm de băut, asta ar trebui să facem, bombăni mătușa ei.

Yadiel pufni, amuzat, și încasă o zmetie peste brațul drept, din direcția Lisei. Ridică din umeri:

— Nu cred că e o idee bună să beți pe stomacul gol, spuse el. Poate că ar trebui să ne oprim, totuși, la restaurantul ăla chinezesc?

— Luăm la pachet, spuseră Lisa și Annie într-un glas.

CAPITOLUL 3

Toți trei stăteau în bucătăria casei de pe plajă, la masa plină de beri și cutii cu mâncare.

— Deci… începu Lisa.

— Deci, răspunse Annie, râcâind cu unghia eticheta de pe sticla ei. Ai de gând să mă-ntrebi de unde știu? De cât timp știu?

— *Yad, o să-i zic toate alea.*

— *Fă exact ce simți. Te susțin până la capăt.*

— *N-o să-i zic despre tine, totuși.*

— *Așa speram și eu.*

Lisa râse încet.

— Ți se pare amuzant? întrebă Annie, iritată.

Lisa făcu ochii mari și ridică mâinile ca pentru a se apăra:

— Nu, nu! Doar că… n-o să te întreb nimic din toate astea. Pentru că știu deja răspunsurile.

Annie se încruntă:

— Ah, da?

Yadiel luă o duș̦că mare de bere – fuziunea cu o ființă umană avea avantajele ei; abilitatea de a bea și de a mânca era doar unul dintre ele – iar Lisa dădu din cap:

— Da, Annie. Știu că știi. Ai spus-o cu gura ta: sunt vrăjitoare. Știu lucruri. Știu că mi-ai găsit Grimoire-ul. Știu că ai vorbit cu Buna.

— Ce?! De unde…

Fata zâmbi și ridică din umeri.

— Corect. Ești vrăjitoare, spuse Annie, de parcă acesta ar fi fost un lucru absolut natural și mai mult decât evident.

— Mai știu că Buna te-a liniștit, ți-a spus să nu-ți faci griji pentru mine, pentru ceea ce sunt și nici pentru locul meu bine stabilit în lumea asta.

— Așa e. La-nceput, am crezut că am luat-o razna, dar apoi am început să observ lucruri… mici chestii pe care le făceai prin casă când credeai că nu te văd, cum ar fi să aprinzi o lumânare sau

aragazul fără să le atingi, sau să oprești vreo farfurie din cădere înainte să se facă țăndări pe podeaua bucătăriei cu o simplă răsucire a mâinii.

Of Annie… *Alea erau indicii. Cred că, de fapt, muream să-ți povestesc totul.*

— Serios?

— Serios, Lisa. N-oi fi eu vrăjitoare, dar nici oarbă nu-s. Și nici proastă.

— Asta sigur nu. Deci. Ce vrei să știi?

Annie pufni:

— A, habar n-am. *Totul?*

Lisa îi spuse mătușii ei povestea pandantivului; îi spuse că nu mai reușise să-l dea jos de atunci, de când îl primise, îi povesti despre vise, despre viziunea cu Jonathan, explicându-i cu ocazia asta și aventura ei subacvatică, aceea care, cu ani în urmă, o speriase de moarte pe Annie… îi spuse cam tot.

Tot, mai puțin faptul că dracul împielițat care stătea cu ele la masă era… exact asta. Un drac.

— Și care e șpilul cu Yadiel? Și el are puteri, asta mi-e clar. Și te-a ajutat foarte mult. Dar trebuie să mai fie ceva, insistă Annie.

— Yadiel este… ă, îmi e îndrumător. Și protector. Și iubit, bineînțeles, minți Lisa.

— Protector?

— Păi, da. Adică, sunt un fel de VIP în lumea vrăjitoarelor, așa că îmi cam trebuia un bodyguard, nu?

— Wow, asta a fost… neașteptat.

— Mucles. E mai bine decât său spun că ești Regele Iadului, pana mea.

— Ce?! Dar nu sunt…

— Prinț, CEO, mă rog.

Yadiel Desanto, CEO în Iad. Ar fi o carte de vizită dată dracului, se gândi el și aproape că ar fi izbucnit în râs dacă Annie nu s-a fi uitat la el chiar atunci.

— Așa deci, treaba ta e să mi-o aperi pe Lisa, hm?

Și pe zecile de vrăjitoare Whelan de dinaintea ei.

— Da.

— Pfff… N-aș vrea să fiu în locul tău, spuse Annie, tot fără zâmbet, dar vorbele ei o făcură pe Lisa să-și înăbușe un hohot și pe Yadiel să pufnească.

— E… o provocare, recunosc. Dar cred că mă descurc binișor, spuse el.

— Bun. Deci, înainte să hrănesc monstrul care îmi zgârie stomacul pe dinăuntru, hai să ne lămurim dacă am priceput: Lisa, ești vrăjitoare. Ba nu, cea mai cea vrăjitoare, poți să faci al naibii de multe lucruri, l-ai salvat pe Jonathan, plus nenumărate vieți de pe insula aia și Dumnezeu mai știe câte după aceea – pentru că nu vrei să-mi spui – l-ai făcut pe nenorocitul ăla de la bancă să se-mpuște în braț întorcându-i propria armă împotriva lui, puterile îți cresc cu fiecare oră, ca să poți apăra lumea de rău, iar Yadiel îți este un soi de Kevin Costner. Am nimerit-o?

— Kevin Costner? Pe bune, Annie?

Lisa se cocoșase de râs, iar Yadiel nu era nici el mai bine.

— Păi, e cel mai cunoscut bodyguard din istorie, deci…

— Mda. Oricum, ți-am zis toate astea pentru că nu vreau să te sperii sau să te îngrijorezi dacă dispar dintr-odată…

— Dacă se-ntâmplă asta, înseamnă că ești în călătorie de *afaceri.* M-am prins, spuse Annie, punând ghilimele cu degetele cuvântului „afaceri”.

— Da, cam așa ceva. Dar, cel mai mult și mai mult, vreau să știi, vreau să *crezi* că nu am cum să pățesc ceva. Niciodată.

— Ei, vezi tu, aici am o…

— Annie. *Niciodată.*

Atunci, femeia o văzu. Sclipirea aurie din ochii ei. Dintr-odată, părea că irișii fetei sunt făcuți din foc. Tresări, dar nu se retrase. Rămase prinsă în privirea arzătoare a Lisei și simți cum o inundă fascinația și încrederea.

— Te cred, răsuflă ea, mângâind mâna fetei.

Într-un fel, asta era confirmarea de care Annie avusese nevoie în tot acest timp. Iar acum o văzuse în ochii Lisei. Literalmente. Îi văzuse forța. Puterile. Magia.

Focul.

CAPITOLUL 4

— Mi-a făcut bine.

— Ce anume?

— Discuția pe care am avut-o cu Annie. Da, știa despre mine iar eu știam că ea știe, dar când am pus, așa, cărțile pe masă m-am simțit… eliberată cumva.

— Din câte-mi amintesc, pe masă erau pachețele de primăvară, orez cu ou, pui picant și bere, dar dacă zici tu…

— Încetează, știi bine ce vreau să spun, răspunse Lisa, răsplătindu-i umorul cu o palmă ușoară peste degete; Yadiel zâmbi.

— Știu, micuțo.

Brațul lui Yadiel, cel care se odihnea pe umerii ei o apucă ceva mai strâns, iar cealaltă mână o mângâie. Stăteau pe plajă, față-n față cu elementul preferat al Lisei: apa. Numai că, de data asta, era Mediterana. Plecaseră acolo imediat după acel prânz extrem de lămuritor cu Annie.

Față de ziua aceea în care descoperise pentru prima oară că nu mai are nevoie să respire sub apă, fata ajunsese departe. Învățase enorm despre meșteșug și, mai ales, despre ea însăși. Lisa nu trebuia învățată cum să mânuiască magia: avea nevoie doar să descopere cum să *strunească* magia care îi cursese prin vene dintotdeauna.

Ce făcuse în dimineața aceea, la bancă, era doar o frântură din ce făcuse în ultimii ani; din ce putea face în continuare. Yadiel o știa, iar asta făcea ca inima lui fără de moarte să crească de iubire și mândrie.

Însă, acum, ceva îi tulbura sentimentele pozitive stârnite de eleva și partenera lui: o neliniște. O alarmă sâcâitoare se activase în el.

— Ce-i, Yad?

Normal că simțise și ea. În fond, așa funcționau ei doi.

— Și eu o simt, șopti ea. E senzația pe care o am mereu înaintea unui cutremur; golul ăla din stomac, de parcă ceva ar sta să se-ntâmple.

— Păi, probabil că ceva stă, într-adevăr, să se-ntâmple. Doar că nu-mi…

Îl întrerupse un trosnet care se auzea de undeva, din spatele lor. Lisa și Yadiel se întoarseră să vadă ce se întâmpla. O creangă adusă de valuri pe țărm luase foc.

Poate că soarele era de vină. În fond, chestii d-astea se întâmplau mai mereu acasă, în California; mai rău, incendiile își luau tributul anual de vieți și de case. Cu zecile. Asta era doar o bucată de lemn mort care-și găsea sfârșitul lumesc undeva, pe o plajă.

Lângă apă. Nu, nu se poate; lemnele astea de pe orice plajă din lume sunt mereu jilave, deci cum să ia foc?

— E un avertisment, spuseră Lisa și Yadiel în același timp.

Se ridicară și se uitară în jur după vreun om aflat în pericol, după vreun semn că altceva, mai periculos, ar fi pe cale să se întâmple. Dar erau singuri pe nisipul plajei retrase de pe insula grecească.

Vrăjitoarea și demonul se uitară unul la celălalt, se luară de mână dispărură în văzduh. Trebuia să ajungă acasă. Se-ntâmpla ceva.

*

— Annie?

— Ce, gata? V-ați și întors? Jur că, în viața reală, toată schema asta cu vrăjitoria n-are nicio treabă cu poveștile. Nu vreau să te jignesc sau ceva, dar e cam penibil, pe bune. Adică, nu tu sacrificii, nu tu dans în jurul focului, goală, noaptea, nu tu… Hopa, ia stai așa: nu faci d-astea, nu?

Pfoa. Bine că e bine. Lisa zâmbi.

— Nu, Annie, ai văzut prea multe filme proaste. Normal că nu. Vezi că mă duc până la Jon. Vii cu mine?

Femeia e concedie cu un gest:

— Da' ce, am înnebunit? Am planuri clare pentru seara asta: am descoperit un serial polițist nou pe Netflix, vreau să văd tot sezonul. O să mă distrez ca o nebună.

Lisa râse și își îmbrățișă mătușa, apoi porni spre ușă. Simțea nevoia să se asigure că prietenul ei e bine, deși instinctul îi spunea că nici în privința lui n-ar trebui să-și facă griji.

*

— Ce te aduce pe aici, teroare?

— Vezi că se zice „vrăjitoare", Jonnie, spuse Lisa, râzând, și se relaxă în îmbrățișarea strânsă a bunului ei prieten.

— Aoleu, nu vrei să mă lași să uit nicio clipă că ești regina Iadului, hm?

— Nu sunt regina iadului, sunt doar vrăjitoare, așa că…

— Mda, mă rog, ce mi-e una, ce mi-e alta, glumi Jon, dându-i drumul din brațe și scuturând mâna a lehamite. Tu ai fost aia de la bancă, de azi dimineață, așa-i?

Lisa își dădu ochii peste cap așa de ostentativ încât aproape că-și văzu propriul creier:

— Ce-aveți, frate, toți? De ce crede toată lumea că eu sunt eroina lu' pește despre care se vorbește pe la știri?

— Băi, cum să-ți zic frumos? E tipic pentru Lisa Whelan să-l facă pe un dobitoc să se împuște în timp ce toți ceilalți sunt uzi de frică. În cazul tău, „teroare" și „vrăjitoare" se cam combină, știi ce zic? În plus, chiar tu mi-ai spus că te oprești la bancă. Nț, nț… îmbătrânești, Whelan. Deja ai început să uiți.

Lisa râse și îl împinse în joacă pe Jon, în drumul ei spre bucătărie:

— M-ai prins, Jonnie. Recunosc fapta. Da' trebuia să vezi fața cretinului când s-a uitat la pistol; genială. Dacă nu i l-aș fi îndreptat spre braț, s-ar fi împușcat direct în gură.

— Vezi, abia acum mă enervezi: de ce nu l-ai lăsat?

Lisa îndreptă un deget mustrător spre prietenul ei, căruia îi aruncă și o privire pe măsură:

— Jonathan, știi bine ce cred eu despre asta. Nu omor oameni și nici nu-i fac să se omoare. Ba chiar mă străduiesc să-i salvez. Iar idiotul ăsta o să primească exact ce merită. Poliția l-a arestat și sigur o să ajungă la închisoare. Pana mea, a fost jaf armat, nu parcare ilegală.

Jon i se alătură la insula din bucătărie, își sprijini bărbia în palme și strânse din buze:

— Acu', că zici… N-o să te identifice poliția? Adică, la câți oameni erau în bancă, sigur au obținut o descriere a *eroinei,* dacă nu cumva îți știu deja și numele.

Lisa ridică sprâncenele:

— Hm. Chiar nu mă gândisem la asta.

Jonathan ridică din umeri, cu un rânjet:

— Hei, n-am stabilit mai demult că-s familiarul tău? Tre' să fiu și eu bun la ceva. Acum pe bune, ce-ai de gând să faci?

— Habar n-am… Eventual, să le zic adevărul?

— Care adevăr, că ești vrăjitoare?!

Șocul care i se citea pe față lui Jonathan era desăvârșit; Lisa se prăbuși de râs:

— Nu, tâmpitule. O să recunosc că eu sunt cea care i-a spus hoțului să-și verifice pistolul. Că am făcut asta ca să trag puțin de timp, pentru că văzusem un tip care se strecura prin spatele lui și încerca să-i sară în cârcă. Evident că așa ceva nu s-a întâmplat, dar aia e.

— Dar nu v-a fost teamă, domnișoară Whelan? o întrebă Jonathan, imitând vocea unui anchetator.

— Păi, *domnule polițist,* știu că ar fi trebuit să-mi fie. Dar probabil că adrenalina a învins frica.

— E un răspuns bun, Lisa. Eu, unul, te-aș crede.

— Tu ai fi în stare să crezi orice, Jonnie.

— Din gura ta? Prost să fiu să nu cred.

Lisa pufni ușor și îi zâmbi; oare ar trebui să-l prevină în legătură cu presimțirea ei? Dar ce i-ar putea spune? Nici măcar ea nu știa de ce anume era legat acel avertisment. Pentru că da, era convinsă de-acum că lemnul care ardea fusese un avertisment.

Ce i-aș zice? *„Jonnie, fii pe față că o să se-ntâmple ceva nasol”? N-aș reuși decât să-l panichez, iar asta n-ar fi de folos nimănui.*

— Da, micuțo, ai dreptate. Să aflăm mai multe despre ceea ce va să vină. Poate că nu este nimic important și, ca atare, nu este nevoie să alertăm pe nimeni.

— Yad, te-ai ținut după mine până aici? Ce faci, mă urmărești acum?

Demonul râse:

— Doar cu spiritul, micuțo. Doar cu spiritul. Așa cum…

— …ai făcut-o mereu. Mda, știu povestea. Merei pentru sfat, dar mă scuzi un pic?

— Te voi lăsa să discuți cu prietenul tău. Transmite-i salutări din partea mea.

— Așa fac. Sunt sigură că o să *fie încântat.*

Lisa simți o atingere ușoară, ca aripile unui fluture, pe ceafa ei dezgolită, și își lovi cu vârful degetelor pielea care o gâdila. Gestul nu-i scăpă lui Jonathan, care îl înregistră cu un mârâit cu și cu ochii dați peste cap:

— Pe bune? E și *el* aici?

Fata scutură din cap, zâmbind:

— Avea ceva să-mi zică, atâta tot.

— Ce? Că a uitat să cumpere cărbuni pentru focul veșnic din Iad? „Oprește-te tu și ia câțiva când vii acasă, iubito”? Asta era?

Lisa râse când văzu, pentru a nu știu câta oară, antipatia fățișă pe care o simțea pentru Yadiel bunul ei prieten:

— Nu, Jon, normal că nu. Mi-a zis că merge să scoată la plimbare cățelul nostru cu două capete.

CAPITOLUL 5

Căldură. Totul era atât de fierbinte încât avea senzația că i-au luat foc plămânii. Încercă să răsufle, dar nu inhala decât o fierbințeală cumplită. În jurul ei pluteau mici petice arzânde, care făceau ca aerul să fie irespirabil.

Lisa încercă să-și taie drum prin toate astea, să-și deschidă o potecă prin mijlocul flăcărilor. Așa cum știa că poate. Așa cum darul ei îi permitea s-o facă. Dar focul nu voia s-o asculte. Singura lui reacție fu aceea de a izbucni cu și mai multă forță.

Fata începu să tușească și să se înece; își acoperi cu palma nasul și gura, într-o încercare inutilă de a și le feri de funingine. Dar și mâna ei ardea. Părea că s-a transformat într-un cărbune în formă de palmă omenească.

Lisa urlă de groază și se uită în jurul ei, căutând scăpare. Însă nici măcar nu știa unde se află.

La cum arătau lucrurile, putea să fie chiar în lava topită din burta unui vulcan activ.

Totul ardea în jurul ei.

— Yadiel! Yadiel, unde ești? Ajută-mă!

Când căldura începu să-i consume trupul, Lisa scoase un ultim țipăt de agonie.

Apoi se trezi.

Îngrozită, se uită în jur: era în dormitorul ei, în casa de lemn pe care o împărțea cu Annie și, uneori, și cu Yadiel.

Nu era niciun foc; doar căldura plăcută a soarelui văratic de dimineață, care intra prin fereastra deschisă odată cu țipetele pescărușilor.

— Micuțo, nu m-ai auzit?

Lisa tresări și își duse mâna la piept, unde inima îi bubuia, când Yadiel se materializă lângă ea și o privi îngrijorat.

— Yad… Nu, am… am avut un coșmar oribil. Eram…

— Știu unde erai, micuțo. Eram chiar acolo, cu tine, și încercam să ajung la mintea ta ca s-o scot de acolo, dar degeaba.

— Unde dracu' eram, Yad? Ce era locul ăla, de fapt?

Demonul se așeză pe marginea patului și o mângâie ușor, dându-i la o parte șuvițele lipite de fruntea transpirată. Oftă:

— Acela nu era un loc real, ci mai degrabă o instanță a conștiinței tale.

Fata se strâmbă; iar începea cu șaradele lui?

— Nu este o șaradă, Lisa. Dă-mi voie să-ți explic: îți amintești de visele pe care le-ai avut înainte de a dobândi putere asupra fiecărui element?

— Da, dar nu văd ce legătură are asta cu…

— Ei bine, acelea nu erau chiar vise. Erau străfulgerări de cunoaștere. Cred că oamenii le numesc *premoniții;* oricum le-am spune, atunci când se întâmplă așa ceva, înseamnă că Sursa se conectează la o anumită… aș numi-o *priză* a conștiinței tale. Este o formă specială de conștientizare.

— OK, pricep ce-mi spui despre visele legate de elemente; dar asta? Ce naiba a fost *asta,* Yad? Practic, ardeam de vie. Ăla era un foc pe care nu-l puteam supune.

— O, dar tu poți supune focul, micuțo. O știi prea bine de-acum.

— Păi, și atunci?

Yadiel plescăi din limbă și se ridică; se duse la fereastră și se uită în zare:

— Îți amintești lemnul care ardea pe plajă, lângă Mediterană? Și ce am simțit amândoi atunci?

— Da.

— Ei, au mai fost și alte lucruri. Știrea pe care am auzit-o la radio despre casa aceea care a ars cu doi oameni înăuntru?

— Da, dar…

— Și bărbatul cu pistolul? Cel din bancă?

Încruntată, Lisa se ridică în capul oaselor:

— Ce legătură are asta cu orice?

— Ce este un pistol, Lisa?

— Ha? Ce-i asta, *Știi și câștigi*?

— Care este definiția unui pistol? Ce fel de armă este?

— Este o armă de… foc.

Când rosti acele cuvinte, realiză.

Foc. Foc în bancă, foc în casa aia și, acum, foc în visul meu. Scăpărare. Străfulgerare. Trip. Cum i-o zice.

— Ce înseamnă asta, Yad? De fapt, stai așa, lasă-mă pe mine să văd dacă mă prind și tu spune-mi dacă zic bine; n-am experiența ta în descifrarea mesajelor venite direct de la Sursă.

— Încearcă.

— Vine ceva mare, hm? Ceva mare și periculos, care o să afecteze fie o suprafață întinsă, fie mai multe locuri deodată. De asta a luat focul diverse forme și de asta ne-a urmărit acolo. Iar s-a pus pe treabă, așa-i?

— Ce anume, Lisa?

— El. *Răul.*

Yadiel zâmbi și îi mângâie cu dosul palmei obrazul încă asudat:

— Bravo. Ai început să te pricepi.

*

În timp ce răsfoia o broșură de la facultatea pe care o alesese și care o acceptase deja, Lisa întinse mâna după cana de cafea pe care ospătărița cârciumii de cartier o reumpluse, amabilă. Își făcuse un obicei din a merge la localul ei favorit din tot orășelul San Soledad – nu că ar fi avut prea multe din care să aleagă, dar aici venea cu părinții ei pe vremea când încă mai erau cu toții împreună – și a sta acolo, singură, o vreme. Fără Yadiel – nu fizic, cel puțin, fără Annie și fără Jonathan. Doar ea, clienții matinali și chelnerița blondă pe care o

știa dintotdeauna. Apoi, mergea la plajă să-și încarce bateriile din apa ei dragă.

Lisa aproape că scăpă cafeaua din mână când îl auzi: un țipăt sfâșietor, urmat de un hohot de plâns înăbușit. Se uită în jur: nimeni nu plângea în local. Oamenii erau fie morocănoși pentru că nu-și primiseră, încă, doza de cafeină, fie concentrați să citească ziarul de dimineață pe care proprietarul cârciumii îl punea pe fiecare masă.

Apoi se auzi un suspin.

Ce mama naibii…

Luă o înghițitură de cafea și mai aruncă o privire prin local, în căutarea oricărei persoane care ar părea să fie în suferință. Atunci își dădu seama că sunetul venise chiar de lângă urechea ei. Să fie, oare…

— Yad, tu ești?

— Ce *anume, micuțo?*

— Țipătul ăla. Tu ai țipat?

— Care țipăt? Despre ce vorbești?

— Nu l-ai auzit?

— Aud foarte multe lucruri; după cum bine știi deja, frații mei de sus și de jos vorbesc tot timpul și eu îi aud pe toți dacă nu îi blochez intenționat. Așadar, spune-mi: despre ce țipăt vorbești?

— A țipat cineva ca și cum ar fi fost în agonie, apoi a început să plângă. Suna…

Îl auzi din nou. Plânsetul. Hohotitul acela care îi frângea inima.

— Exact așa. Nici acum n-ai auzit?

— Nu, micuțo. Nici acum.

— Dar cum se poate să nu auzi?

— Hm… Nu-mi dau seama… Poate că îți este destinat doar ție.

— Cum așa? Tu și cu mine nu suntem una? Nu împărțim, practic, totul?

— Nu totul, *Lisa. Tu nu te poți conecta cu frații mei așa cum o fac eu, de pildă. Și sunt destul de sigur că, dintre noi doi, doar tu poți face anumite*

lucruri, datorită componentei tale umane şi a ascendenţei tale.

— Fuziunea noastră…

— Fuziunea noastră, dacă-ţi aminteşti, înseamnă că tu ai dobândit nemurire iar eu, formă. Puterile ţi-au crescut odată cu ea, asta da. Au devenit mai profunde. Cu toate acestea, unele lucruri rămân neschimbate.

— Hm. Nu prea am vorbit ca lumea despre asta, aşa-i?

— Am vorbit, dar mai sunt încă multe de explicat. Nu te îngrijora, însă; avem timp să discutăm despre toate. Până la sfârşitul zilelor. Acum, te las să te ocupi de asta.

— Să mă ocup de ce?!

— Să afli cine anume încearcă să comunice cu tine şi ce doreşte să-ţi spună.

— Şi cum dracu' fac asta?!

— Tu eşti vrăjitoarea, micuţo. Eu sunt doar… un bodyguard.

— Pe bune? Cât o să-mi mai scoţi ochii cu asta?

— Aşa cum spuneam: până la sfârşitul zilelor.

— Scârbă.

Îl auzi râzând încet şi simţi atingerea buzelor lui pe umăr.

— Şi eu te iubesc, micuţo.

— Nu vrei să mănânci ceva, dragă?

Vocea ospătăriţei o smulse pe Lisa din conversaţia ei cu Yadiel; fata tresări de parcă ar fi fost surprinsă făcând ceva ruşinos. Îi răspunse femeii cu un zâmbet jenat:

— Ăăă… nu, merci.

— Treaba ta. Dar să ştii că micul dejun e cea mai importantă masă a zilei, spuse femeia, ca o mamă care-şi ceartă copilul răzgâiat, apoi dădu să plece.

Rahat, poate că ar trebui, totuşi, să rămân şi să văd care-i treaba. Plus că, pana mea, câtă cafea pot să beau pe stomacul gol?

— Staţi un pic! strigă ea după chelneriţă, care se întoarse spre ea cu o figură pe care mirarea era

accentuată de sprâncenele conturate teatral deasupra ochilor machiați zdravăn. De fapt – continuă Lisa – aș cam vrea să mănânc ceva. O să iau… ăăă… o să iau niște pâine prăjită și omletă, vă rog. Simplă. Mulțumesc.

Cu o mutră satisfăcută, ospătărița mâzgăli comanda în carnețel – tehnologia modernă, cea care făcea ca orice comandă să fie trimisă de pe o mini-tabletă direct la bucătărie, încă nu ajunsese aici – și porni spre tejghea, unde Lisa știa că avea să-i înșire produsele într-un zbieret adresat bucătarului care trebuie că era matusalemic de-acum, de vreme ce omul era deja bătrân când fata era doar un copil.

Cu ochii închiși, tânăra vrăjitoare inspiră adânc și bău o gură mare de cafea.

Bun, hai să vedem. Cine ești?

Liniște.

Ce dracu', am halucinații?

Nu se mai auzi niciun țipăt, niciun plânset, nimic. Doar obișnuitul zgomot de fond care umplea localul la ora respectivă.

— Chiar mă auzi?

Ușurată că, deși auzea în capul ei o voce care nu era a lui Yadiel, totuși nu o luase razna, Lisa oftă încet.

Da, te aud. Dar nu prea înțeleg cum. Cine ești?

Și de ce plângi?

— Jane. Sunt Jane. Și plâng pentru că eram convinsă că nu mă aude nimeni și nu știu unde sunt și… mi-e frică.

— Jane. Jane? Jane și mai cum?

— Jane Whelan.

— Uite-ți mâncarea, dragă.

Surprinsă, Lisa aproape că dărâmă farfuria din mâna chelneriței.

— Doamne, Dumnezeule, îmi pare rău, pardon!

— Hei, nu-i nimic, fetiță. Ești bine? Poate că ai băut cam prea multă cafea? Vrei să-ți aduc, mai bine, niște suc de portocale?

— Nu! Adică, nu, sunt OK. Mulțumesc mult, spuse Lisa, reușind chiar să zâmbească.

Atâta-i mai lipsea: să tot vină femeia asta și să-i întrerupă din nou… *conversația.*

— Mbine. Mă chemi tu dacă ai nevoie de ceva.

— Așa fac. Merci.

Nu foarte convinsă de zâmbetul strâmb al fetei, ospătărița se îndepărtă legănându-și șoldurile și trecându-și mâna cu unghii roșii prin părul blond și foarte tapat, ca o Norma Jean care n-a reușit niciodată să devină Marilyn Monroe.

— *Jane Whelan? Faci mișto de mine?*

— *Eu… Cum adică?*

— *Jane Whelan. Ești moartă, nu?*

— *Da. Da, sunt. Măcar atât îmi aduc aminte.*

— *Și ești moartă de ceva vreme, așa-i?*

— *Nu știu.*

Femeia începu din nou să plângă.

Lisa oftă și își așeză fruntea în palme; simțea că-i bubuie creierul. Aceasta era femeia care pornise Grimoire-ul familiei sale. Cea care, demult, la Salem, fusese ucisă cu pietre. Singura din toată ascendența ei pe care Yadiel nu reușise s-o apere. Ce căuta Jane-fir-ar-să-fie-Whelan în capul ei?

— *Jane, ascultă-mă; știi cine sunt eu?*

— *Nu… nu știu. Tot ce știu este că simt o legătură puternică între noi. Așa cum am simțit și cu cealaltă fată.*

— *Care fată?*

— O *fată ciudată… O auzeam în mintea mea dar nu prea înțelegeam ce spune. Și limba pe care o vorbea era ciudată. Mai degrabă* simțeam *ce vrea să-mi spună, nu pricepeam cuvintele cu adevărat. Cred că singurul lucru pe care îl știu despre ea e numele.*

Inima Lisei aproape că se opri. Bănuia cine anume încercase s-o contacteze pe Jane.

— *Jane, cumva o chema Meissa?*

— *Da, chiar așa. De unde știi?*

Fata pufni încet.

— Este predecesoarea ta. Și a mea. Pentru că și eu sunt o vrăjitoare Whelan. Exact ca tine. Eu sunt Lisa.

— O, *pe Zeiță! Te-au ucis și pe tine?*

— Nu. Eu mă aflu sub protecția lui Yadiel. La fel ca fiica ta, Isabel.

— Ți-a dat și ea de veste?

Era atâta speranță și durere în vocea lui Jane, încât Lisa simți cum i se frânge inima puțin.

— Nu, Jane. Nu mi-a dat. Isabel nu mai este printre cei vii. Voi două ați murit acum câteva sute de ani. Vino, știu un loc unde putem discuta în liniște.

Lisa achită micul dejun care rămăsese neatins și ieși din local. Vremea era numai bună pentru o tură de înot.

Sub apă, acolo unde nimeni nu putea să o vadă sau să o audă; acolo era locul perfect pentru o conversație cu vrăjitoarele care pășiseră pe acest pământ înaintea ei. Cu femeile de la care își trăgea seva.

Cu propriul sânge, care acum o chema.

CAPITOLUL 6

— Unde suntem, Lisa?

— În ocean.

— Dar tu eşti vie?

— Da.

— Şi, cu toate astea, poţi să respiri sub apă?

— A fost primul element care m-a primit.

— Cred… cred că nu înţeleg.

— Bine. Hai să-ţi spun o poveste.

Lisa îi spuse lui Jane totul, de la pandantiv, la vise, la „fuziunea" ei cu Yadiel – *„cum, te-ai măritat cu demonul acela?" „Da, Jane, m-am măritat"* – până la felul în care şi-a pus puterile în slujba Binelui.

Erau foarte multe informaţii de înţeles şi de asimilat pentru străvechea vrăjitoare, dar, pe de altă parte, şi asta făcea parte din meşteşug – lucruri ciudate, atât de ciudate încât mintea oamenilor obişnuiţi nu putea să le cuprindă.

…şi asta este povestea mea. Aşa, deci ce a încercat Meissa să-ţi spună? În afară de numele ei?

— Am simţit că încearcă să mă prevină în legătură cu… ceva. Toate cuvintele pe care le rostea, din care nu pricepeam mare lucru, mi-au lăsat o senzaţie de pericol iminent, aceeaşi senzaţie pe care am avut-o când… înainte ca orăşenii să…

— …să te ucidă.

— Da.

— Jane, şi eu am avut aceeaşi senzaţie. Că o să se întâmple un rahat mare cât casa.

Liniştea care urmă îi spuse Lisei că Jane nu prea era familiarizată cu argoul modern, aşa că reformulă:

— Am vrut să spun că şi eu simt acelaşi lucru: că urmează să se întâmple ceva foarte, foarte rău. Ceva legat de foc. Spune-mi, Meissa a zis ceva despre asta?

— Nu a spus-o chiar așa, dar, după cum ți-am mai zis, mi-a lăsat o neliniște, o presimțire urâtă.

— Tu poți s-o contactezi?

— Probabil că da… Dar n-am încercat. Când am… vorbit, dacă pot spune așa, ea a fost cea care a venit la mine și m-a speriat cumplit. Înainte de apariția ei, pluteam într-o stare de pace, de împlinire, iar atunci când a venit a fost de parcă m-ar fi smuls din cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată. Și așa am rămas de atunci. Complet trează, prinsă între lumi pe care nu le înțeleg și din care nu mă pot întoarce.

— Mă întreb de ce a venit la tine, totuși, și cum de poți vorbi cu mine.

— Nici eu nu știu. Ah, mi-am amintit ceva: a mai spus un nume. Poate că aceea este persoana pe care trebuie s-o previn despre… despre lucrul acela rău care stă să se-ntâmple.

— Cine? Ce nume a spus?

— Les… Lesath, cred.

De pe fundul oceanului, unde stătea, Lisa aproape că sări cu totul afară din apă:

— Lesath? Ești sigură?

Da. Lesath… și încă ceva. Of, nu-mi amintesc celălalt nume. Părea străin și straniu.

— Wahala. Lesath Wahala.

— Da! Chiar așa! Cum de ai știut?

Știu pentru că Lesath Wahala este Arma. Lesath Wahala sunt eu.

Lisa zâmbi:

— Trebuie să vorbesc cu ea.

*

— Ce?!

— Dap.

— Prima dintre vrăjitoarele Whelan dorește să-ți vorbească?

— Da, Yadiel. Și ce te miri așa? Doar nu-s vreo șarlatană care vinde ceai de mentă pe post de

poțiune, să prostească lumea. Chiar sunt cea mai puternică dintre noi, nu? Doar tu mi-ai zis asta, cu gura ta.

— Da, dar…

— Singura chestie pe care n-o pricep e de ce n-a venit direct la mine. De ce a folosit un mesager?

Yadiel ridică din umeri și lovi cu piciorul nisipul din fața lui:

— Gândește-te puțin, micuțo: știi mai multe despre Jane decât despre Meissa. I-ai citit însemnările; ea este cea care înființat Grimoire-ul familiei tale. Pe lângă asta, Jane a trăit aici, în America, și îți vorbește limba. A fost o abordare mai… prietenoasă.

— Dar cum de Meissa știa despre ea, despre mine, în vreme ce Jane era complet pierdută și părea să nu aibă habar de nimic?

— Meissa este prima din genealogia ta. Este cea care are o legătură directă cu Sursa. Pur și simplu, *știe.* De-a lungul veacurilor, a *devenit* cunoaștere. O conține.

Lisa opri micul vârtej pe care îl stârnise jucându-se cu firele de nisip de lângă ea și le eliberă, lăsându-le să cadă înapoi, pe plajă:

— Ia stai așa; Houston, avem o problemă.

Yadiel se uită căpiat la ea, iar confuzia lui o făcu să râdă:

— Păi, ai zis că Meissa a ales-o pe Jane pentru că, printre altele, îmi vorbește limba. Cum mama naibii pot eu s-o contactez pe Meissa și să mai și comunic cu ea, când eu nu știu nici cum se zice „cât e ceasul” în… egipteană veche sau ce limbă o vorbi ea?

De data asta, râse Yadiel:

— Micuțo, n-am spus că Jane a fost chemată ca *translator*; ce încercam să zic este că ei i-a fost mai ușor să se conecteze cu tine. Fii sigură că, dacă vei încerca s-o contactezi pe Meissa, o vei înțelege. Nu vei avea parte doar de nume și senzații, precum Jane. Cu adevărat veți *comunica.*

— Pe bune, Yad? Cum? Găsesc un curs de „Egipteană Antică pentru idioți” pe net?

Demonul râse din nou, scuturând din cap; o sărută pe creștet:

— Nu, micuțo. Veți comunica pentru că o conții. Le conții pe toate.

— Pe toate? Pe cine, adică?

— Pe vrăjitoarele Whelan. Îți curg prin vene. Se află în fiecare celulă din corpul tău. Locuiesc în mintea ta, așa tăcute și neobservate cum sunt. Pășesc alături de tine. Au făcut-o mereu.

*

— Bună, Annie. Ce faci?

Mătușa Lisei stătea pe verandă, în fața unei cești de cafea rece abandonată pe masă; ținea în mână telefonul și zâmbea ecranului. Nu părea să fi observat că nepoata ei venise acasă, darămite că o și întrebase ceva.

Fata rămase pe loc și se uită puțin la silueta suplă a mătușii ei, îmbrăcată într-o rochie colorată, de vară, la părut ei șaten, scurt, care cădea în șuvițe dezordonate pe fruntea femeii concentrate cu totul asupra obiectului pe care îl ținea în mână. Dintr-odată, Annie căpătase un aer extrem de feminin și de tineresc. Poate că de vină erau pistruii creați de soarele Californiei, poate că de vină era textul pe care tocmai îl citea.

Ușor încruntată, Lisa se apropie și încercă să tragă cu ochiul spre ecranul telefonului; sigur că era o impolitețe, dar nu una la fel de mare cum ar fi fost să citească gândurile mătușii ei. E adevărat, o făcuse cu altă ocazie; dar atunci scopul nu fusese acela de a invada intimitatea femeii doar de dragul de a o face. Când se uitase în mintea lui Annie, Lisa dorise să se asigure că mătușa ei înțelegea cu adevărat toată povestea cu vrăjitoria. De atunci nu mai făcuse asta și nici n-avea de gând s-o mai facă. Cel puțin, nu din motive meschine.

Annie își dădea mesaje cu cineva. Da, acel cineva putea fi Janet, prietena ei din copilărie care locuia la New York; dar zâmbetul care îi lumina toată fața îi spuse Lisei că interlocutorul nu era vreo prietenă din copilărie.

Fata își drese glasul:

— Bună, Annie!

Femeia tresări și fu cât pe ce să-și scape telefonul în cana din fața ei:

— Iisuse, Lisa! M-ai speriat de era să fac pe mine! Ce naiba te-a apucat să te furișezi așa?

— Mă *furișez*? Pe bune?! Te-am strigat, ți-am pus și o întrebare, tu – nimic! Stăteai și rânjeai la telefonu' ăla! spuse Lisa, apoi o întrebă, aproape în șoaptă: e drăguț?

Annie trase aer în piept, revoltată, roși puternic și, în cele din urmă, pufni:

— Lisa Whelan, mi-ai citit gândurile sau ceva?

— M-am gândit la asta, să știi – dar n-am făcut-o! se grăbi ea s-o asigure, înainte ca mătușa ei să se enerveze. A fost doar o bănuială; tocmai mi-ai confirmat-o.

Annie se mai uită o dată urât la Lisa, apoi cedă și izbucni în râs, punând telefonul pe masă:

— Mda, e. Drăguț, adică. Și e în New York, ceea ce complică lucrurile un pic.

Veni rândul Lisei să tragă aer în piept, pregătită să țină o tiradă:

— Eram sigură! Am știut eu că e vreo combinație la mijloc din clipa în care ai zis că mai stai încă două săptămâni! OK, bagă.

— Hai, zău? Tu chiar crezi că o să mă apuc acum să-ți povestesc despre viața mea amoroasă?

— În primul rând, tocmai ai zis „amor", ceea ce nu-i puțin lucru; în al doilea rând, nu contează dacă vrei sau nu să-mi zici; oricum pot să aflu, știi? Fiecare detaliu picant și…

— Îh, termină, până și mie mi se pare scârbos când o zici așa, se strâmbă Annie.

— Ha! Uite cum facem: eu mă duc înăuntru să aduc cafea proaspătă pentru amândouă – abia atunci remarcă și Annie că lichidul din cană se răcise de tot – și, între timp, tu pune-ți mintea la contribuție ca să scoți o poveste cu cap și coadă.

Lisa luă ceașca mătușii ei și intră în casă. Avea nevoie de pauza asta. De un strop de normalitate. Avea nevoie să stea acolo, pe verandă, la asfințit, să asculte țipetele pescărușilor și valurile oceanului care se spărgeau la țărm. Avea nevoie de o discuție „de fete” cu mătușa ei. Să vorbească despre băieți. Despre viață. Despre istoria familiei. Mătușa ei era singura rudă de sânge care-i mai rămăsese. În viață, cel puțin.

După aceea, avea să poarte o discuție „de fete” cu celelalte rude de sânge. Cu înaintașele ei.

Cu *acea* înaintașă.

Cu Meissa.

CAPITOLUL 7

Lisa știa poveștile. Sigur că le știa. Le auzise toată copilăria ei; mai întâi de la bunică, apoi de la părinți. Mai ales de la tatăl ei, care îi tot spunea că-și moștenise încăpățânarea de la Buna. Buna-rebela, acea femeie din familie a cărei replică favorită părea să fie „mă descurc”. Când era mică, Lisa credea că tatăl ei o ceartă când îi zicea asta. La naiba, și nu doar când era mică; așa crezuse până când Steaua apăruse și îi întorsese viața cu susul în jos. Sau, mai bine zis, îi dezvăluise adevăratul scop al vieții ei.

Abia atunci pricepuse că nu doar încăpățânarea, ci și curajul și… magia le moștenise de la decanele de vârstă ale familiei sale.

Și se simțise cuprinsă de mândrie.

Știa poveștile, sigur că le știa.

Doar că simțea nevoia să le mai audă o dată de la Annie, ca să se simtă conectată cu vrăjitoarele Whelan care își mânuiseră puterile înaintea ei. Cu acele femei care struniseră energia elementelor și o folosiseră ca să aline, să lecuiască, să apere.

Să lupte.

Le purta pe toate în ea, așa-i spusese Yadiel. Le simțea; le simțea energia și magia, care îi încălzeau venele, îi țineau ritmul bătăilor inimii, scânteiau în flăcările din ochii ei.

Tot ce avea de făcut era să ajungă, cumva, la ele. Să ajungă la ea. La Meissa.

— Sunt alături de tine, micuțo. Ca de obicei. Dar cu asta nu te pot ajuta. Este ceva ce trebuie să faci singură. E o întâlnire pe care trebuie s-o ai tu cu… tine, ca să zic așa. E o chestiune de familie, așa cum este între mine și frații mei.

— Știu, Yad. Mi-ai mai zis asta, nu mai știi? *Ia stai așa: demonii fac și ei AIzheimer?*

Yadiel râse.

— Așa, ți-ai revenit. Nu, nu facem Alzheimer. Voiam doar să ți-o repet, ca să nu te simți… abandonată. Să știi că nu pot și nici nu vreau să te părăsesc. Nici acum, nici altă dată. Niciodată.

— Știu, Yad. Știu. Îți mulțumesc.

Sărutul pe creștet, cel pe care îl știa de-acum atât de bine, îi spuse Lisei că Yadiel făcea, într-adevăr, un pas în spate și o lăsa să-și pună farmecele la treabă, la propriu.

Acu-i acu'.

Fata ieși din dormitor și păși afară, în noapte, atentă să nu o trezească pe Annie; traversă plaja pustie spre apă, spre apa *ei.* De data asta nu avea de gând să se scufunde; din ceea ce îi povestise Yadiel despre înaintașele ei, își amintea că elementul preferat al Meissei era focul.

Așa că hotărî să le îmbine pe cele două: se așeză pe nisipul ud, acolo unde micile valuri mângâiau țărmul. Pe sub pleoapele întredeschise zărea reflexia lunii pe suprafața imensă a oceanului.

E ca atunci când te-ai născut tu, nu-i așa, Meissa?

Zâmbi și simți cum Steaua începe să se încingă, cum căldura ei i se transferă în piept; cu palmele deschise, îndreptate spre cer, fata invocă lumina oglindită din sfera argintie de acolo, de sus. Iar lumina o ascultă: o rază rece și atât de subțire încât părea invizibilă coborî din văzduh, călători pe apă și aterizâ, liniștită, în căușul mâinilor ei. Lisa își împreună palmele și își folosi puterile pentru a încălzi acel foc înghețat.

Abia când simți cum în pumni îi crește o bilă încinsă, abia atunci deschise Lisa ochii. Și ei ardeau.

— Meissa, sunt aici. Te ascult. Spune-mi ce ai de spus.

Bila de foc sări din mâinile Lisei și prinse a dansa peste apa mică din fața fetei. Se alungi și crescu până când dobândi formă omenească. Forma unei femei.

Nu părea să fie mai mare decât Lisa; tânăra vrăjitoare privi, uluită, cum tăciunele aprins cu siluetă umană se răci treptat. Acum putea, în sfârșit, să distingă fața celeilalte femei: îi văzu părul negru, rochia lungă, vălul care îi acoperea partea din spate a capului.

Ochii care aruncau flăcări.

— Meissa, suflă ea.

Străvechea vrăjitoare încuviință, cu un zâmbet blând, și se așeză lângă ea.

— Dar… Dar cum de…

— Manifestare, preaiubita mea.

— Te aud! Te văd, te aud, te *înțeleg!* Cum de este posibil? Jane spunea…

— Jane a fost o vrăjitoare minunată, dar nu ca tine. Iar eu de tine trebuia să mă fac auzită. Ea mi-a fost… sol, dacă vrei. De aceea am trimis-o: voiam ca tu să fii pregătită, nicidecum speriată.

Incapabilă să mai vorbească, Lisa nu mai reuși decât să dea din cap; simți cum falca îi cade, moale. Era aievea sau doar un vis dintre cele cu care se obișnuise?

— O, nu este un vis, preaiubito.

— De unde…

Doamne, câți oameni locuiesc la mine-n cap?

Meissa râse; un râs sincer, din inimă.

— Toate, Lesath. Toate înaintașele tale „locuiesc la ține-n cap”. Ne-ai purtat cu tine încă de dinainte de a te naște.

— Vezi, acum parc-ai fi Yadiel. Chiar nu pricep cum de…

Egipteanca o făcu să tacă atingându-i ușor brațul; palma îi era fierbinte:

— Toate la vremea lor, preaiubito. Toate la vremea lor. Acum, că m-ai invocat, ai deschis o cale care ne va permite să comunicăm ori de câte ori dorești. Dar avem o chestiune a cărei gravitate nu ne permite să zăbovim asupra istoriei familiei noastre.

— Bun. Unde arde?

Meissa oftă și privi undeva, în depărtare, peste întinderea nesfârșită de apă luminată de lună:

— Curând, va arde totul.

*

După discuția cu Meissa, chiar înainte de răsărit, Lisa făcu scurtul drum spre casă pe picioare nesigure. Nici măcar apa nu o atrăgea; în momentul acela nu-i trebuia nimic. Tot ce simțea era căldura familiară a *Stelei* de pe piept și un hău dureros care se deschisese în pântecul ei.

Intenția Meissei nu fusese aceea de a o speria; dar reușise al naibii de bine. Acum, Lisa știa cu certitudine că ea și Yadiel interpretaseră corect semnele. Răul chiar se pregătea de o lovitură și, pentru asta, avea să se folosească de foc.

Însă nici Meissa nu reușise să-i spună exact cum anume avea să se întâmple totul; putea fi un incendiu uriaș. Putea fi o furtună cu trăsnete. Putea fi erupția devastatoare a unui vulcan.

Iar ea trebuia să-i țină piept.

Ea, Lisa Whelan, o fată de optsprezece ani dintr-un orășel de pe Coasta de Vest a Statelor Unite ale Americii.

— Ah, dar ești mult mai mult de-atât, micuțo. Lisa Whelan este doar numele tău de scenă. Știi, așa cum e Lady Gaga.

În ciuda furtunii de gânduri care făcea ravagii în mintea ei, Lisa izbucni într-un râs isteric:

— Pe bune, Yadiel? De unde ai scos-o pe asta cu Lady Gaga? Chiar crezi că e un moment bun să vorbim despre staruri pop? Și habar n-aveam că ai auzit de ea.

Continuând să meargă alături de ea pe drumul de pe plajă, demonul zâmbi și ridică din umeri:

— Glumești? Cred că până și *Sursa* a auzit despre Lady Gaga. Acum, că te-am făcut să râzi, ce-ar fi să-mi spui și mie ce ți-a zis Meissa și, poate, să punem la punct un plan de bătaie?

Lisa se opri și se întoarse spre el. Așa cum se întâmpla de fiecare dată când ochii li se întâlneau, ai ei căpătară acea sclipire aurie, ca de foc. Tu *ești din mine,* așa-i spusese Yadiel demult. Și chiar așa era: din el. Privirea lui care o oglindea pe a fetei îi spuse încă o dată că nu era singură. Că niciodată nu avea să fie singură.

— Bine, Yad. Hai să mergem într-un loc liniștit. N-am văzut piramidele de ceva vreme.

Demonul încuviință și o luă de mână. Închiseră ochii și ajunseră aproape imediat la destinația aleasă de ea.

*

Yadiel ascultă cu atenție ce-i povesti Lisa despre întâlnirea ei cu Meissa, apoi își țuguie buzele:

— Uneori chiar urăsc să am dreptate.

Fata ridică din umeri și se uită undeva, peste deșert. De acolo, din vârful Marii Piramide din Gizeh, panorama îți tăia răsuflarea. I se părea că poate zări capătul Universului.

— Știu. Ce facem, Yad?

— Ce am făcut mereu. Lăsăm viața să meargă înainte și ne păstrăm simțurile ascuțite.

Lisa tăcu o bună bucată de vreme; acolo, sus, i se părea că stă pe acoperișul întregii lumi. Simțea energia Meissei curgând prin ea; în fond, acesta era căminul vrăjitoarei egiptene.

Când, în fine, vorbi, vocea îi era doar o șoaptă.

— Yad… simt că vine ceva uriaș.

— Știu, micuțo. Dar noi suntem nesfârșiți.

CAPITOLUL 8

— Neața, Anns! Ce face Jackson? întrebă Lisa, relaxată, intrând în bucătăria unde Annie rânjea iar la telefonul pe care tasta cu viteză.

Femeia tresări și roși, smulsă din ceea ce părea a fi o conversație plină de pasiune:

— Cum ai…

— Stai calmă, doar am *presupus* că e el, chicoti Lisa și își turnă o cană de cafea fierbinte. Dar nu, pe bune, ce face? E bine?

— Da, normal, de ce n-ar fi?

Fata ridică din umeri și se așeză la masă, lângă mătușa ei:

— Am întrebat și eu așa, de dragul conversației. Apropo, de ce nu-l inviți aici? În felul ăsta l-aș cunoaște și eu și s-ar putea chiar să-i placă foarte mult să stea câteva zile lângă ocean. Cu tine, adăugă ea, rânjind.

Annie își lăsă capul într-o parte și își bătu ușor buzele cu un deget:

— Știi că m-am gândit și eu la asta? Dar nu știu… Nu e prea…? Nu par genul „lipitoare”?

— *Lipitoare*? De ce să pari lipitoare? Pentru că-ți inviți iubitul care locuiește în alt oraș acasă la tine, în California?

— Hopa, unde te arunci așa? *Iubit*?

— Păi… Nu e un tip ales la-ntâmplare pe care-l folosești pentru sex și atât, nu? întrebă Lisa.

— Lisa Whelan! Ia vezi cum vorbești! o repezi Annie, apoi luă repede o gură de cafea ca să nu-și piardă expresia indignată. Și nu – continuă ea – evident că nu e doar… la-ntâmplare.

— Foarte bine. Atunci, întreabă-l. Sunt sigură că o să fie încântat.

— Hm. Crezi?

— Știu, răspunse Lisa, dând din sprâncene.

*

— Micuțo.

— Frate, m-ai speriat ca toate alea!

— Scuze, pufni Yadiel. Mă gândeam că am putea bea o cafea împreună dacă doamna asta drăguță îmi aduce și mie o ceașcă, zise el, cu ochii la chelnerița blondă din cârciuma preferată a Lisei.

Femeia îl reperase deja pe bărbatul brunet și spectaculos care părea să fi apărut de nicăieri la masa Lisei Whelan; venea spre ei.

— Neața. Cu ce te servesc? întrebă ea, desenându-și pe față cel mai fermecător zâmbet de care era capabilă și fluturându-și genele de parcă ar fi vrut să se ia la întrecere cu ventilatorul din plafon.

— O cafea, vă rog. Neagră. Mulțumesc.

Femeia dădu din cap și plecă să aducă o cană și cafetiera. *O cafea, vă rog. Neagră.* Oftă, încă auzind în urechi vorbele bărbatului. Fir-ar, la cum arăta, putea să-i ceară și sufletul nemuritor; i l-ar fi oferit bucuroasă, cu tot cu garnitură.

— Unde ai plecat azi dimineață, Yad? M-am trezit și nu erai pe nicăieri. Nici măcar la mine-n cap. Adică, nici nu-ți simțeam prezența.

— A trebuit să mă-ntâlnesc cu cineva. Sprâncenele Lisei se arcuiră a mirare:

— Ah?

— Da, este…

Yadiel tăcu brusc și întoarse zâmbetul larg pe care chelnerița tocmai i-l servea odată cu cafeaua.

— Îți mai aduc ceva, dragă? Nu vrei și niște mâncare?

— Ă… nu, dar mulțumesc foarte mult.

Când chelnerița – care îi rânjea cu toți dinții demonului ce intrase în cârciuma ei – ridică din umeri și plecă legănându-și șoldurile mai periculos decât de obicei, Lisa pufni, amuzată:

— Yad, femeia aia flirtează cu tine pe față. Curat ispită diavolească! Și tu nu te poți abține, nu?

Demonul râse încet și bău puțină cafea:

— Ce pot să spun? Se știe că furăm suflete. Nu suntem mofturoși, dacă la asta te referi.

Lisa scutură din cap; era mai mult amuzată, decât altceva. Știa că n-avea a se teme când venea vorba despre loialitatea lui Yadiel. Evident că, oriunde se arăta, toate capetele se întorceau după el – și ale femeilor, și ale bărbaților. În primul caz, cu nedisimulată admirație, iar în cel de-al doilea, cu nedisimulată invidie. Dar ceea ce aveau ei doi, legătura dintre ei depășea cu mult granițele a ceea ce pământenii numeau „relație”.

— Mda. Deci, cu cine te-ai întâlnit, dacă-mi permiți să te întreb? A fost o-ntâlnire de afaceri sau de plăcere?

Yadiel o privi pieziș:

— Cred că pot spune că a fost câte puțin din amândouă, spuse el, apoi făcu o pauză. M-am întâlnit cu unul dintre frații mei.

— Alt – Lisa se uită în jur, apoi își coborî glasul, precaut – alt demon?

— Nu, un înger.

— Ha? Stai așa, că m-ai pierdut la faza asta. Credeam că nu sunteți în cele mai bune relații.

— Ți-am spus, cu toții avem același Tată, îngeri și demoni deopotrivă. Uite, micuțo, nu mai împărți lucrurile în alb și negru, mai ales când vine vorba despre ființe cosmice. Nu mai ții minte ce ți-am zis cândva? Că nu toți îngerii sunt buni și…

— …nu toți demonii sunt răi. Corect. Adică, pe bune, uită-te la tine: prințul Iadului care le sare în ajutor unor oameni lipsiți de apărare. Mă rog. Deci… ăăă… fratele ăsta al tău e un soi de înger rebel, sau cum?

Dintr-odată, Lisa făcu ochii mari, șocată de revelație:

— Stai, stai, stai. E cumnată-meu, nu-i așa?

Lui Yadiel aproape că-i sări cafeaua din gură.

Dar ea avea dreptate; dacă Nuriel îi era frate și Lisa îi era soție, asta însemna că toți îngerii și demonii erau cumnații fetei. Și…

— Doamne, atunci *Tatăl* tău este socrul meu, iar *Sursa* e soacră-mea. Sfinte balamuc…

Demonul se cocoșă de râs; legile oamenilor nu li se aplicau, dar era extrem de amuzant să se gândească la energiile masculine și feminine ale Universului drept socrii cuiva. Când, în fine, realiză cât de amuzantă era situația, Lisa izbucni și ea în râs.

Se opriră și își dreseră glasul abia când simțiră că toată lumea se uita la ei.

— OK. Deci te-ai întâlnit cu frate-tău. V-ați văzut ca să mai povestiți, așa, despre diverse, și pentru ca el să-ți spună în ce hal l-ai enervat că nu l-ai invitat la nuntă?

— Ca să-ți spun drept, trecuse destul de multă vreme de când nu mai vorbisem cu el, darămite să-l mai și văd.

— Serios?

— Da. Ultima dată când am stat de vorbă, Londra tocmai fusese mistuită de flăcări. Se întâmpla în anul 1666.

Lisei îi pică fața:

— N-ai cum! Marele Foc? Ia stai un pic… să nu-mi zici că voi ați avut vreo legătură cu asta?

Yadiel scutură hotărât din cap:

— Sigur că nu. După cum n-a avut vreo legătură nici amărâtul ăla de francez care a fost acuzat și spânzurat pentru o crimă pe care nu a comis-o.

Figura nedumerită a fetei îi spuse lui Yadiel că habar n-avea despre ce vorbea el. Așa că-i explică:

— A existat un bărbat, un francez pe nume Robert… nu-știu-cum. Pe el au dat vina, au spus că a aruncat o bombă incendiară într-o brutărie. În mod evident, nu era adevărat. Ce s-a întâmplat de fapt a fost că unul dintre ucenici a răsturnat o lampă cu ulei și din acea clipă s-a dezlănțuit iadul, dacă pot spune așa.

— OK, cred că a fost super-naspa, dar ce căutai *tu* acolo? Ești sigur că n-ai avut nicio legătură cu…

— Absolut niciuna! Mă aflam acolo ca să veghez asupra unei alte vrăjitoare Whelan. Și, așa cum ți-am zis deja, incendiul s-a produs în anul 1666.

— Și?

Yadiel își înclină capul într-o parte, așteptând ca fetei să-i pice fisa. Cum asta nu se întâmplă, demonul își dădu ochii peste cap și continuă:

— Of, micuțo. 666? Așa-numitul *număr al fiarei?* Deși îmi displace enorm să fiu numit fiară – după cum bine vezi, sunt destul de civilizat – și nici nu am vreo afinitate anume cu acel număr. Primul lucru la care m-am gândit a fost că oamenii vor da vina pe vrăjitoare. În fond, Marele Foc a venit la puțină vreme după ce Londra abia începuse să-și revină din epidemia de ciumă care făcuse ravagii în oraș. Bieții imbecili needucați erau convinși că ambele nenorociri aveau de-a face cu vrăjitoria. Încercam să o apăr pe înaintașa ta de posibile atacuri ale mulțimilor înnebunite și disperate. În special din partea celor ațâțați de un preot cu mințile rătăcite și pline de ură care vorbea de Apocalipsă, nici mai mult, nici mai puțin.

— Și ce-are frate-tău cu toată nebunia asta pe care mi-ai înșirat-o?

— A, Nuriel? El e Îngerul Focului.

— Ce?! Nu-mi spune că el l-a stârnit.

Yadiel pufni, indignat:

— Sigur că nu, micuțo. Ce fel de familie crezi că suntem? El se afla acolo, însă, pentru că focul este elementul peste care e stăpân.

— Păi, dacă el e stăpânul focului, de ce n-a făcut nimic? Adică în incendiul ăla au murit niște oameni, nu?

— Din păcate, au murit. Dar nu mulți.

Lisa aproape că se sufocă de revoltă:

— Nu *mulți?* Păi, scuză-mă că te întreb, dar cam câți morți sunt relevanți din punct de vedere statistic în activitatea profesională a unui înger?

Yadiel oftă:

— Nu e așa. Nuriel nu a intervenit, cel puțin nu cu toată forța, fiindcă a considerat că, dacă nu se implică, oamenii învață o lecție.

— Hai, zău? Și ce lecție e aia? „Să n-ai niciodată încredere în îngerul tău păzitor pentru că o să te lase cu fundu-n baltă fix când ai mai mare nevoie de el?” Hm?

— Nu. După dezastrul acela, londonezii – și nu doar ei – au învățat să ridice case mai sigure, să intervină mai rapid în situații de urgență și tot așa. Da, prețul a constat în câteva vieți. Dar, în macro-economia lucrurilor, a fost o lecție bună. Una dureroasă, dar utilă.

— Rahat. Orice viață pierdută e o pierdere.

— După ce am petrecut atât de mult timp observând oamenii, tind să îți dau dreptate cu privire la valoarea vieții. Însă, pe de altă parte, o eternitate petrecută alături de nemuritori, când și tu, la rândul tău, ai darul nemuririi, îți cam schimbă perspectiva.

— Mda, mă rog. Îl urăsc deja.

Yadiel râse încet:

— Micuțo, îmi pare rău să aud asta.

— Ei, nu te stresa; sunt sigură că ai și frați de treabă. Adică or exista câțiva îngeri și demoni care nu-s chiar scârbe. Uită-te la tine, de pildă: ești mai mult decât pasabil.

— Mulțumesc… cred. Dar, indiferent dacă-l urăști sau nu, mă tem că trebuie – cum ziceți voi? – să înghiți gălușca, pentru va trebui să ai o discuție cu el.

— Ce?! Eu? Cu Nur… cum îl cheamă?

— Nuriel. Da, micuțo.

— De ce dracu’ aș face eu una ca asta?

— Ei bine, Lisa, pentru că el este cel care a venit la mine, nu invers. Și a venit cu un avertisment. Este, totuși, Îngerul Focului. Tăciunii Răului tocmai au început să ardă mocnit.

Lisa se lăsă pe spătarul scaunului și respiră adânc, cu ochii lipiți de ceașca din fața ei.

— A cerut el să mă vadă pe mine?

— Da. Iar eu am fost de acord. Chiar este inevitabil.

Fata oftă și își relaxă umerii, înfrântă.

— Bun. Cum fac chestia asta? Îmi apare într-o viziune, sau cum?

Yadiel râse și îi luă mâinile într-ale lui; le apucă ușor și îi lipi palmele între ele:

— *Există* un ritual pentru invocarea îngerilor, să știi.

— A, da? Trebuie să fac ceva anume?

— Da. Îți pui mâinile exact așa… și te rogi.

*

Mai târziu, când se îndrepta spre casa lui Jonathan, telefonul Lisei bipăi. Era un mesaj de la Annie.

„L-am invitat pe Jackson, să știi. Cred că se apucase de făcut bagaje din secunda în care am plecat eu din New York, pentru că vine mâine.”

Tare. Deci trebuie să mă-ntâlnesc cu un înger de toată jena care a lăsat niște oameni să moară într-un incendiu ca să-i învețe minte și, pe deasupra, mai trebuie să fac și frumos la tipul ăsta din New York, toate astea în timp ce încerc să salvez omenirea de la cine știe ce rahat care ne paște. Așa mi-aș dori uneori ca problema mea cea mai mare să fie că mi-am rupt o unghie sau că nu m-am bronzat uniform! Doar trăiesc în California, pana mea!

CAPITOLUL 9

— Bună, Jonnie. Ce faci?

— Ca să spun drept, ouă cu șuncă.

Lisa chicoti:

— Deci ăsta e un *brunch,* hm? Ouă cu șuncă la prânz?

Băiatul ridică din umeri:

— Ce pot să zic? Duc o viață de huzur. Acu' pe bune, ai mei au plecat ieri s-o viziteze pe mătușă-mea din Texas și Kelly a dormit la mine azi noapte, așa că ne-am trezit târziu.

— Aoleu, păi de ce n-ai zis? Nu vreau să fiu a cincea roată la căruță. Hai că plec…

— Încetează. Așază-te. Mănâncă, spuse Jonathan, punându-i o farfurie în față, pe insula din bucătărie, apoi se întoarse la aragaz ca să-și facă și lui o porție. Kelly a plecat și ea, adăugă el.

Lisa se încruntă:

— Iubita ta a plecat cu maică-ta și cu taică-tău în Texas?

Râzând, Jonathan se întoarse spre prietena lui din copilărie:

— Lisa Whelan, oi fi tu cea mai mare vrăjitoare a tuturor timpurilor, dar câteodată ești tută rău! Nu, iubita mea nu a plecat cu maică-mea și cu taică-meu în Texas: s-a dus acasă pentru că a chemat-o mama ei s-o ajute cu nu știu ce.

— Aha, zise Lisa, râzând absentă.

Faptul că era cu mintea în altă parte nu-i scăpă lui Jonathan, care își umplu cu mâncare o farfurie și i se alătură fetei pe care o privi cu atenție.

— Bun. Ce ai?

— Nimic, răspunse ea, evitându-i privirea.

— Nimic, pe dracu'. Te cunosc. Te râcâie ceva. Ce-i?

Să i-o trântesc, pur și simplu? Dacă intrăm panică? Dacă spune cuiva? Dacă…

— *Dacă, pur şi simplu, ai încredere în el, micuţo? Doar ştii că poţi.*

Fata oftă încet, apoi îl privi pe Jon drept în ochi:

— O să se-ntâmple ceva. Ceva foarte rău.

Băiatul se holbă la ea cu ochii mari şi cu capul lăsat într-o parte, aşteptând ca ea să mai zică ceva. Cum asta nu se întâmplă, continuă s-o descoasă:

— Ceva… adică ce, Lisa? O să câştige ăia de la New York Giants Super Bowl-ul la anu'? O să atace extratereştrii America? O să te vopseşti mov? Cam cât de rău e ceva-ul ăla?

Lisa îl privi lung şi îşi ţinu respiraţia, cu buzele aşa de strânse încât păreau o linie subţire. În fine, expiră:

— *OK, am încredere în el. Dar de înger nu-i zic.*

— *Bună alegere.*

— Ceva rău… ca focul.

Surprins, Jonathan se încruntă:

— Cum adică, foc? Ce foc? Incendiu de vegetaţie? Suntem în California, Whelan. Alea sunt deja tradiţie, ştii? Incendiile şi cutremurele. Pentru astea suntem faimoşi. Cred că sunt cam la acelaşi nivel cu industria filmului.

— Ştiu, Jonnie. Dar se pare că o să fie ceva ce n-am mai văzut, murmură ea.

— Hai, mă?

Cu grijă să nu-l sperie prea tare, Lisa îi spuse prietenului ei totul. Despre semne, despre înaintaşele ei, despre vis; nu zise nimic despre Nuriel, însă.

— Stai aşa! Deci tu-mi spui că ai stat de vorbă, pe bune, cu prima-prima vrăjitoare Whelan?

Lisa zâmbi:

— Da. E foarte drăguţă. Şi mă ajută mult.

— Wow, suflă Jonathan. Când cred că nu mai ai cu ce să mă surprinzi, mi-o trânteşti p-asta.

— Nu e ca şi cum aş face-o dinadins, să ştii.

— Mda.

O vreme rămaseră aşa, în tăcere, cu ochii la mâncarea din faţa lor; în cele din urmă, Jonathan

luă cele două farfurii și le puse la încălzit în cuptorul cu microunde.

— Mănâncă, zise el când aduse mâncarea înapoi. Dacă tre' să le mai bag o dată în cuptor, o să se carbonizeze naibii.

— Ăăă… nu te cred că ai zis tocmai *asta.*

— Ba fix asta am zis. Ce vrei să fac, să mă-ntind pe jos și să aștept să crăp? Dacă e s-o mierlesc, măcar să mă duc pe lumea ailaltă râzând.

— Ai și tu dreptate. Doar că nu se duce nimeni pe lumea ailaltă. Nu pe tura mea, răspunse Lisa, tăind un ou cu furculița. A, băi, am uitat să-ți dau adevărata știre: Annie are un iubit. Din New York. Și omul vine în vizită. Mâine.

Jonathan se lumină la față:

— Vezi? Am stat și-am vorbit despre foc și alte rahaturi, când ăsta era cel mai tare subiect. Hm, acuma, dacă mă gândesc, se cam leagă.

Lisa se opri din mestecat:

— Ce se leagă?

— Faptul că Annie are un iubit ar putea să declanșeze o ploaie de pucioasă sau ceva, zise Jon, aplecându-se la țanc să evite bucata de șuncă pe care Lisa o aruncă spre el.

*

— *Micuțo, îmi pare rău, dar trebuie să mergem.*

— *Pe bune, Yad? Mă simțeam și eu bine.*

— *Știu și-mi pare rău că trebuie să vă întrerup, dar Nuriel e foarte insistent.*

Lisa oftă și umerii îi căzură:

— *Bine.*

— Jon, merci pentru… prânz, cred c-a fost ăsta.

— Păi? Gata, pleci?

— Mda… Nu mai știi ce ți-am zis? Na, tre' s-o iau din loc. Am treabă.

Ochii băiatului se întunecară:

— Te-a chemat el, așa-i?

— Da. Dar chiar e important. Foc, gen.

— Da, da. Bine, eu tot nu pricep cu ce l-ar deranja pe el. Adică focul nu e habitatul lui natural sau ceva?

— Jon…

— Da, măi, știu. Glumeam. Du-te. Fă ce ai de făcut.

Lisa se repezi la Jonathan și-l îmbrățișă cât putea de strâns.

— Aoleu, mai ușor, Whelan. Vezi că dacă mă strici, mă cumperi.

Lisa râse și ieși din casa familiei Palmer. Când ajunse afară, realiză că habar n-avea unde i-ar fi cel mai confortabil să-l invoce pe îngerul Focului.

— *Unde te duci când simți nevoia să te rogi?*

— *Nu prea fac asta, Yad. Doar știi.*

— *Corect. Atunci, unde se duc* oamenii *când simt nevoia să se roage?*

— *La biserică, presupun?*

— *Bun. Atunci, acolo mergem.*

— *Pe bune? Vii cu mine?*

— *Sigur că da. În fond, Nuriel* este *fratele meu.*

— *Hm. O să fie distractiv.*

Câteva minute mai târziu, Lisa și Yadiel intrau în Biserica *Trinidad.* Singur în lăcaș, preotul se ridică s-o întâmpine. Doar pe ea, pentru că Yadiel nu i se arătase.

Încă.

— Bună ziua, copilă. Cu ce îți pot fi de ajutor?

Ochii albaștri și blânzi ai preotului străluceau pe fața lui tăiată în unghiuri drepte. La cincizeci și ceva de ani, părintele Nicholas încă avea părut des, tuns scurt, aproape alb de-acum, care îi înconjura tâmplele ca o aureolă.

— Bună ziua, părinte. Eu… ăăă…

— *…am venit să mă rog.*

— Am venit să mă rog.

Preotul se înfioră vizibil când se uită mai bine la Lisa. Fata avea ceva ciudat și neliniștitor. Nu-și dădea seama ce anume. Părea că o urmărește o umbră stranie, chiar dacă nevăzută.

— Am înțeles, spuse părintele Nicholas. S-a întâmplat ceva?

— Nu, de ce? întrebă Lisa, ușor stresată.

Preotul ridică din umeri:

— Întrebam doar. Pari… încordată.

— Am avut o perioadă destul de agitată. Cred că pur și simplu trebuie să-mi limpezesc gândurile.

— Bine. Dacă ai nevoie de mine sunt aici, spuse el, arătând spre un birou ascuns undeva între orgă și bănci.

— Mulțumesc, părinte, spuse Lisa, pornind spre altar.

Chiar când se pregătea să îngenuncheze și să improvizeze o rugăciune prin care să-l invoce pe Nuriel, fata auzi un zgomot în spatele ei. Apoi cuvintele inconfundabile *vade retro, Satana!*

— *Ce mama dr…*

Când se răsuci, îl văzu pe preotul care pălise dintr-odată, cu un crucifix în mână, înaintând spre ea. Spre ei, de fapt, pentru că acum lângă ea se afla Yadiel, perfect vizibil.

— Yad, ce dracu'? mârâi ea printre dinți.

— Îmi pare rău, micuțo. Dar energiile din interiorul unui lăcaș de cult mă… forțează să mă arăt. De asta evit astfel de locuri de obicei, răspunse Yadiel, în șoaptă.

— Hm. Și-acu' ce facem? M-a văzut intrând singură aici. Ce-o să creadă când…

— Ah, cred că și-a cam dat seama ce sunt. Nu l-ai auzit?

— *Vade retro, Satana!* repetă părintele Nicholas, pe un ton mai ferm.

Însă asta nu stârni niciun fel de reacție din partea lui Yadiel. Ba chiar, demonul se întoarse cu fața spre preot, ușor amuzat:

— Ziua bună. După cum vezi, părinte, nu mă afectează absolut deloc. Nu vreau să-ți sparg sfântul balon de săpun, dar chestia asta nu prea funcționează, nu găsești?

Preotul tremura așa de tare, încât aproape că scăpă din mână crucifixul pe care îl ridicase spre Yadiel.

— Dar… dar ești un demon, nu-i așa? Te-am simțit! spuse el cu glas tremurat.

— Da, chiar asta sunt. Însă cred că sunt primul demon adevărat cu care te întâlnești. Mă-nșel cumva?

— N… nu ești primul…

— Ei, haide, părinte, zâmbi Yadiel, mergând încet spre bărbatul șocat, încercând să tragă de timp pentru ca Lisa să facă ce avea de făcut. Sunt sigur că ai mai rostit cuvintele acestea – *vade retro, Satana* – și, la momentul respectiv, au *părut* să funcționeze, nu?

Acum, demonul era la câțiva centimetri de fața preotului încremenit. Continuă:

— Și știi de ce? Pentru că aceia nu erau demoni adevărați. Doar oameni frânți și foarte ușor de sugestionat. Acesta, bunul meu, este motivul pentru care a mers. Nu mă-nțelege greșit: *vade retro* e corect; dar toată treabă cu *Satana* nu are nicio însemnătate pentru soiul meu. Satana nu există. Există Lucifer, într-adevăr. Exist eu. Și mai există mulți alții; niciunul nu se numește așa. La urma urmei, de asta le cereți demonilor să-și spună numele atunci când faceți un ritual de exorcizare, nu?

Ochii preotului se umplură de lacrimi; lacrimi de frustrare, nu de teamă. Nu se temea. Cum să se teamă de ceva cu care fusese învățat cum să lupte încă de când răspunsese chemării?

— Of, nu plânge, părinte. Și, mai ales, nu te simți prost. Ne aflăm aici pentru un fel de… reuniune de familie, dacă vrei.

Yadiel se aplecă spre el și șopti:

— Vezi dumneata, am venit să invocăm un înger.

Dacă șocul ar fi avut o față, ar fi semănat tare mult cu părintele Nicholas.

— Ce?!

— Da. De aceea am intrat în biserica dumitale.

— Tu… *vrei* să te-ntâlnești cu un *înger?*

— Te rog, nu fi așa de mirat. Este, totuși, fratele meu. Cu toții sunt.

— Cu toții… cine, adică?

— Îngerii, demonii… Este ceea ce psihologii numesc „concurență fraternă", doar că dusă la alt nivel. Nu prea ai cum să-ți alegi neamurile, nu?

Privirea preotului se ridică spre plafon, apoi omul se prăbuși cu o bufnitură.

— S-ar părea că lecția ta fulger de religie aplicată l-a făcut pe părinte să leșine, Yadiel. Foarte subtil, ce să zic. Când s-o trezi, ai grijă să-i zici și de mine că-s vrăjitoare; poate că o să vrea să mă ardă pe rug sau ceva.

Yadiel râse și îl ridică în brațe pe bărbatul inconștient, apoi îl așeză cu blândețe pe o bancă, unde putea să stea confortabil până când avea să-și revină în simțiri.

— Nicio grijă, Lisa. Când se va trezi noi vom fi plecat deja, iar el va crede fie că imaginația i-a jucat o festă, că a fost o viziune ciudată provocată de leșin, sau că eu sunt un om nebun care se crede demon. Tu continuă.

Lisa se uită urât la Yadiel, dar se întoarse la altar și își împreună palmele.

— *OK, Nuriel. Înțeleg că vrei să te revanșezi pentru toate incendiile pe care nu le-ai stins, avertizându-ne în legătură cu ăsta?*

— *Să mă revanșez? Pentru ce?* bubui o voce în mintea Lisei.

CAPITOLUL 10

— Nu, cred că faci mișto de mine. Măcar ai idee câți oameni mor într-un fel absolut cumplit, în fiecare an? Arși de vii sau sufocați de fum? Sau poate că cifrele nu sunt relevante în lunga ta carieră de Înger al Focului?

Un zgomot ca de tunet zgudui biserica, iar ușile se trântiră și rămaseră închise. Lisa se uită iute într-acolo; o fracțiune de secundă mai târziu, când privirea îi reveni la altar, îl văzu.

Nuriel stătea în fața ei, în toată gloria lui celestă. Pielea îi părea țesută din fir de aur, la fel și părul. Din cap până-n picioare, îngerul era o statuie vie, care emana o strălucire aurie, blândă.

Își coborî privirea spre ea.

Doamne, da' cât de înalt ești?! Cât ai, trei metri?

— Cât de înalt sunt eu cu adevărat, în unități de măsură pământene? Câteva mii de kilometri. Forma aceasta, în care mă vezi acum, este una pe care o folosesc numai atunci când aleg să mă arăt pământenilor, iar asta nu se întâmplă prea des.

Lisa pufni:

— Și tu îmi auzi gândurile. Normal. Pentru voi chiar nu există noțiunea de intimitate, așa-i?

— Lesath, stai înaintea unui înger și *aceasta* este întrebarea ta?

— Corect. Scuze. Dar îți dai seama că, după ce te măriți cu un demon, ți se cam schimbă perspectiva asupra anumitor lucruri. Îmi… îți cer iertare pentru impolitețe. Dar nu pot să nu te întreb: cum adică „mii de kilometri înălțime"?

Nuriel înclină capul, iar ochii lui strălucitori se îmblânziră puțin când îi întâlniră pe ai ei:

— Adevărata mea înfățișare este ceva ce nici mintea, nici simțurile omenești nu pot cuprinde. Pur și simplu, este prea mult. Chiar și pentru o vrăjitoare așa de puternică precum ești tu, adăugă el, înainte ca Lisa să-l poată întrerupe. Și, chiar în

această formă mai… *prietenoasă,* cei mai mulți oameni nu mă pot vedea sau auzi. Sunt ca o lungime de undă imperceptibilă pentru pământeni. Tu, însă, ești specială. De aceea i-am spus lui Yadiel că trebuie să vorbesc cu tine.

Îngerul înclină capul în direcția demonului:

— Te salut din nou, frate.

— Nuriel.

Lisa ar fi vrut să-l mai întrebe ceva; abia atunci realiză că rămăsese cu gura căscată cât vorbise îngerul. O închise rapid și continuă să-l privească, uluită.

Evident că lipsa ei de politețe de mai devreme era o reminiscență de pe vremea când ea nu era decât o simplă ființă umană, chinuită de timiditate; de pe vremea când obișnuia să dea ea prima lovitură, din pură anxietate și inadecvare. Acum, însă, îi părea rău:

— OK. Putem s-o luăm de la început, te rog?

Îngerul zâmbi:

— Sigur că da. Știu că ești un suflet bun, Lesath.

— De ce nu-mi spui Lisa?

— Ei bine, pentru că eu am venit aici să întâlnesc Arma, nu o fată oarecare din San Soledad. Și avem chestiuni arzătoare de discutat.

— Focul.

— Da.

Lisa se luptă puțin cu propria curiozitate, însă pierdu:

— Îmi pare rău, dar nu pot să nu întreb: există un Înger al Morții, un Înger al Dreptății, un Înger al Focului… Fără supărare, dar mie îmi pare mai degrabă o gașcă de zei păgâni, nu ceea ce creștinii numesc „Îngerii Domnului”.

Nuriel zâmbi și mai larg:

— Nicio supărare. Te întreb, însă: cine spune că trebuie să fie ori, ori? Unii oameni ne numesc *zei;* alții, *îngeri* sau *demoni.* Cuvintele devin cu mult mai puțin importante când privești imaginea de

ansamblu. Ceea ce contează este că suntem aici; mereu am fost, încă de la începutul vremurilor.

— Atunci… Nuriel e același lucru cu Hefaistos? întrebă Lisa, iar glasul prinse a-i tremura.

— Pentru vechii greci, da.

— Wow.

Nuriel îi acordă câteva clipe ca să asimileze acea revelație. Când vorbi din nou, orice urmă de bună dispoziție dispăruse de pe fața lui de un auriu strălucitor:

— Lesath, o mare primejdie se îndreaptă spre Pământ.

— Așa-mi zice toată lumea, dar nimeni nu vrea să spună despre ce e vorba exact. O să fie foc, asta am înțeles; dar unde? Cum? Și ce pot eu să fac în legătură cu asta, de vreme ce n-am nici cea mai vagă idee la ce să mă aștept?

— Nici noi nu știm prea bine. Ceea ce știu este că focul a început să scape de sub porunca mea.

— Ce? Cum așa? Ce vrei să zici?

— I-ai amintit pe greci. Flăcările care au mistuit de curând pădurile din apropierea Atenei sunt un bun exemplu. Așa cum deja ți-a spus Yadiel, eu nu aprind și nici nu sting fiecare foc care apare aici, pe Pământ. Nu aceasta este menirea mea; înainte să mă certi pentru asta – îți cunosc deja părerea: nu este din pricină că aș fi rău, ci pentru că, uneori, focul curăță. Costă vieți, da; dar, precum legendarul Phoenix, omenirea se ridică adesea din propria cenușă cu o lecție învățată. Realizez că, spunând asta, îți par rece și lipsit de inimă; oricât ar fi de dureros, pentru noi are sens și importanță. Iar acele vieți sacrificate nu sunt pierdute în zadar.

— Totuși…

— Știu. Cum spuneam, știu deja ce crezi în legătură cu asta și îți respect opinia. Revenind la ale noastre: marele foc din Grecia nu a putut fi controlat. Nici de soiul tău și, din păcate, nici de al meu. Îți mai pot da exemple: cu un an sau poate mai mult înainte de asta, au mai existat incendii și

atacuri cu arme de foc în locuri în care oamenii se duc să-și petreacă timpul liber; cluburi sau baruri, cred că așa le numiți. Acolo au murit mulți. Unii smintiți au spus că asemenea tragedii s-au întâmplat pentru că oamenii de acolo se îndepărtaseră de la „calea cea dreaptă a Domnului”. Te asigur că acele întâmplări nefericite nu au avut nicio legătură cu mine, cu frații mei sau cu Tatăl nostru. Mai mult chiar, nu am putut face nimic să le oprim sau să le restrângem.

— Dar… cum de se poate așa ceva?

— La început, am crezut că este un accident. O… *eroare* în modul în care funcționează Universul; se mai întâmplă. Dar când a-nceput să se întâmple tot mai des și la o scară tot mai mare, ne-am dat seama – *mi-am* dat seama – că nu este niciun accident. Ceva încălca poruncile mele.

— Lasă-mă să ghicesc: acel ceva pe care îl numim, atât de vag, *Rău.*

— Exact.

— Dar ce anume este Răul? Yadiel mi-a spus odată că poate fi un război, o boală, o catastrofă naturală…

— Răul este un soi de… rețea de canalizare a Universului. O gaură întunecată și nesfârșită unde se adună toate intențiile distructive. Desigur, uneori distrugerea este necesară pentru a construi, dar nu și atunci când scapă de sub control. Așa cum se întâmplă acum.

— Deci tu îmi spui că Răul este mai puternic decât tine? Decât voi toți?

— Nu, micuțo, interveni Yadiel. Dar, așa cum sunt sigur că îți amintești, Răul este mai…

— …viclean, încheie Nuriel fraza. Își poate desăvârși lucrarea prin forțele naturii sau prin mâna omului. De aceea trebuie să lucrăm împreună dacă vrem să-l înfrângem. Temporar, firește.

— Temporar? De ce? De ce nu definitiv, dacă tot ne apucăm?

Yadiel își puse mâinile pe umerii Lisei și o întoarse încet spre el:

— Nimeni și nimic nu poate anihila definitiv Răul. Și nici nu ar trebui să încercăm asta. Binele nu poate exista în absența Răului, așa cum lumina nu poate exista în absența întunericului. Avem nevoie unii de alții. Pentru echilibru. Ceea ce trebuie să facem, însă, este să ne asigurăm că Răul este ținut în frâu.

Lisa trase aer în piept și încercă să vorbească; nu reuși să scoată niciun cuvânt. În cele din urmă, se îndepărtă de atingerea lui Yadiel și începu să se plimbe în sus și-n jos prin fața altarului, ținându-și capul în mâini:

— OK. Am înțeles. Trebuie să ținem Răul în frâu. Și mai înțeleg că, de ani buni, Răul încearcă să ne-o tragă prin intermediul focului. Ce vreți să fac eu? De fapt, *pot* eu să fac ceva?

— Poți. Dar nu singură. Va trebui să ridici o armată.

Fata râse amar:

— Uite care-i treaba, probabil că ești obișnuit să ai la dispoziție hoarde de îngeri, arhangheli și mai știu eu ce care să se arunce în luptă când îți fâlfâi o aripă, dar eu n-am așa ceva. Ce pot eu să fac, hm? Să le dau lui Jon și lui Annie câte o găleată cu apă și să zic un „Doamne ajută”? Eu nu am o armată! spuse ea, aproape strigând la final.

Îngerul rânji:

— Nu o ai, Lesath. Nu încă. Tocmai de aceea trebuie să începem să-ți adunăm soldații. Tu îți ai înaintașele. Eu îi am pe frații mei. Haide să lucrăm împreună.

Lisa făcu ochii mari:

— Îngeri și vrăjitoare? Să lucreze împreună?

Nu-i venea să creadă.

— Și demoni. Unii dintre ei, spuse Yadiel, alăturându-i-se lui Nuriel, care încuviință, zâmbind. Micuțo, suntem cu toții băgați în povestea asta.

Împreună. Însă tu ești liantul de care este nevoie ca să rămânem așa.

Lisa scutură din cap:

— Nu, nu! Nu sunt niciun liant. Sunt doar Lisa Whelan, în pana mea, o fată care o să meargă la facultate și…

— Ești Arma. Și nu poți fugi de propria bătălie. De propria menire. Ești…

— Ești încă aici… se auzi o voce slabă și tremurată dinspre banca pe care zăcea părintele Nicholas.

Îngerul, demonul și vrăjitoarea se întoarseră spre el.

— Da, răspunseră toți trei.

Preotul se ridică și se frecă la ochi:

— Așadar… nu m-ai mințit. Acela este… este…

Nu-și găsea cuvintele, dar arăta cu mâna spre îngerul strălucitor.

— Te poate vedea? întrebă Lisa.

Nuriel zâmbi și porni încet spre bărbatul care încremenise pe bancă:

— Sigur că da. Spre deosebire de mulți alții, pentru el sutana nu este doar o pânză sub care să-și ascundă nefericirea și întunericul, ci o mărturie a credinței sale.

Preotul nu-și putea lua ochii de la creatura strălucitoare care stătea acum la câțiva centimetri de el.

— Ești, cu adevărat, un înger al Domnului? întrebă el, cu speranță în glas și-n privire.

— Da, bunul meu. Sunt înger. Numele meu este Nuriel. Și acolo, lângă altar, se află un demon și o vrăjitoare. Știi ce avem în comun? Inclusiv tu?

Preotul scutură din cap, mut de uimire și șocat.

— Tu, eu, fratele meu Yadiel și soția lui, Lesath – cu toții suntem luptători.

— L… Luptători? se bâlbâi părintele Nicholas.

— Da. Cu toții luptăm pentru ca lumina să continue să strălucească în mijlocul întunericului.

*

După ce spusese asta, Nuriel se întorsese spre Lisa și Yadiel să-și ia rămas bun și îi asigurase că se vor revedea. Vrăjitoarea și demonul ieșiseră din biserică, lăsându-l pe părintele Nicholas într-o stare amestecată de beatitudine și șoc.

— Crezi că o s-o ia razna?

— Nu, micuțo. Dacă omul ăla a avut vreodată de nevoie de un semn, de o confirmare a credinței sale, a primit astăzi tot ce-i trebuia. E drept, nu și-a întâlnit Dumnezeul, dar a fost cât se poate de aproape.

Deloc convinsă, fata scutură din cap. Yadiel insistă:

— Este un om bun, Lisa. Și un preot foarte bun. Asta – ce s-a întâmplat în biserica lui – îl va ajuta să devină și mai bun.

— Dar dacă o să le spună oamenilor?

— Ce anume să le spună?

— Na… că a văzut un înger, un demon și… o vrăjitoare?

Yadiel ridică din umeri, zâmbind:

— Înțeleg că n-ai ascultat niciodată o Liturghie, nu?

CAPITOLUL 11

— Domnișoara Whelan?

Annie tocmai ieșea din casă, pregătită să meargă la aeroport ca să-l ia pe Jackson, când se pomeni față-n față cu un polițist care stătea chiar în prag. Clipi, cu ochii la bărbatul brunet, bronzat și înalt care îi zâmbea profesionist de sub o pereche de ochelari de soare polarizați.

— Ăăă, da, domnule polițist, eu sunt. Dar ce…

— Bună dimineața. Îmi pare rău că vă deranjez, dar o caut pe cealaltă domnișoară Whelan. Ăăă… Lisa? preciză el, după ce își verifică notițele.

— Da, este nepoata mea.

Pe Annie începu s-o cuprindă panica; într-adevăr, seara trecută Lisa venise târziu acasă. Așa de târziu, încât ea nu reușise să stea trează ca să-și aștepte nepoata. Plus că trebuia să se trezească devreme ca să meargă la aeroport. Dar… dacă Lisa nu venise deloc acasă? Oare pățise ceva? Fata nu coborâse, încă, la micul dejun; drept e că era destul de devreme. Mult prea devreme pentru Lisa. Să urce, totuși, să verifice? Să…

— Doamnă?

Vocea calmă a polițistului o smulse din gânduri și o readuse cu picioarele pe pământ.

— Vă întrebam dacă aș putea sta de vorbă cu ea.

Annie aruncă o privire în spate, spre interiorul casei.

— Cred… cred că da… Puteți să-mi spuneți despre ce e vorba?

— Cum să nu. Vă asigur că nu e nimic rău. Îmi dați voie să intru?

— Mda, domnule…?

— Alvaro. Donnie Alvaro, spuse el, arătându-i legitimația.

— Mă cam grăbesc, dar da.

— Ah, am nevoie doar de o declarație din partea ei, atât. Promit că nu durează mult, spuse bărbatul

și intră.

— Neața, Annie! strigă Lisa de pe scară, coborând câte două trepte odată, îmbrăcată doar în tricoul jerpelit în care îi plăcea la nebunie să doarmă și într-o pereche de pantaloni scurți din bumbac, la fel de vechi, și strângându-și la repezeală părul în vârful capului.

Auzise din camera ei o voce de bărbat – de asta se și trezise – și presupusese că avionul lui Jackson aterizase mai devreme sau ceva, așa că țopăi veselă, cu mâna întinsă spre străinul care stătea cu spatele la ea:

— Bună! Tu trebuie să fii… ah.

Abia când bărbatul se întoarse spre ea îi observă uniforma; îi căzu fața și îi pieri veselia.

— Bună dimineața, domnișoară Whelan. Putem să schimbăm două vorbe?

— Ă, sigur. Am… am făcut ceva?

— Ca să spun drept, da. Cel puțin, așa susțin martorii noștri.

Annie simțea că se sufocă; se lăsă să cadă pe un scaun. Lisa își storcea creierii să priceapă ce anume putea să-i fi adus necazuri cu poliția.

— Cred că nu înțeleg…

— Uite, Lisa – pot să-ți spun Lisa?

Fata încuviință, buimacă.

— OK, Lisa. Îți amintești incidentul de la Banca *Open Shore,* de acum câteva zile?

Îi venea să-și dea palme.

Rahat. Uitasem complet. Credeam că-i vorba de altceva, era să fac naibii pe mine. Uf.

— Da, domnule polițist. A fost peste tot la știri.

Bărbatul o privi cu un zâmbet în colțul gurii.

— Nu mai bine stăm jos, Lisa?

— Mda, bine, răspunse ea și îi făcu semn spre masa din bucătărie.

Odată ce se așezară amândoi, Alvaro își puse șapca și ochelarii pe masă, lângă carnețel; se aplecă puțin spre ea și îi zâmbi dintr-o parte:

— Știi despre acel incident nu pentru că a fost la știri, ci pentru că erai acolo, nu-i așa, Lisa?

Hai că nu-i mare brânză. Am trecut o dată cu Jonathan prin chestia asta. Se pune că am făcut un soi de repetiție cu el. Oare asta înseamnă că sunt prima lui clientă, dacă tot o să fie student la Drept? Hm.

— Da, domnule polițist. Eram acolo.

— Așa, vezi? Acum, crezi că poți să-mi relatezi și mie, pas cu pas, ce s-a întâmplat? Am vreo cincisprezece martori care zic că ești o eroină. Ce naiba i-ai făcut dobitocului?

Lisa râse și se mai relaxă puțin:

— Păi, nu i-am făcut ceva anume. Cred că am acționat mai mult din impuls, nu știu ce m-a apucat. Adică da, clar, avea pistol și putea să mă împuște; acum îmi dau seama de asta dar, pe moment, nu mă gândeam decât cum să-i distrag atenția ca să sară cineva pe el sau… nu știu.

— Ce i-ai zis?

— I-am zis ceva despre pistol, nici nu mai țin minte ce.

Alvaro își studie iarăși notițele:

— Martorii spun că i-ai zis, citez: „aveți o problemă cu pistolul. Să nu se-ntâmple vreun accident”, sau cam așa ceva. E corect? întrebă el, ridicând privirea.

— Așa cum ziceam, nu prea-mi mai aduc aminte. Probabil că adrenalina a preluat controlul și a anulat orice altceva.

— Înțeleg. Și el ce-a făcut atunci?

— El… cred că a vrut să-și verifice pistolul și a reușit cumva să se-mpuște.

Bărbatul o ascultă, încuviințând din cap:

— Exact asta spun și ceilalți că s-a întâmplat. Însă rana lui n-a fost nici pe departe fatală. Glonțul abia dacă l-a zgâriat.

— Mai bine. Adică ar fi fost îngrozitor să se omoare din cauza mea.

Ofițerul Alvaro își îngustă privirea:

— Din cauza ta?

Rahat. Tu și gura ta mare, Lisa Whelan.

— Păi, da, pentru că, na… ă… pentru că i-am distras atenția.

— Aha. Și de ce ai plecat imediat după incident?

— Uitați, domnule polițist – interveni Annie – în ziua aceea venea să mă ia de la aeroport. Și, n-o să vă vină să credeți, dar exact acolo mă duceam și eu adineauri, când mi-ați bătut la ușă. Deci, dacă nu mai aveți vreo altă chestiune de discutat, o să vă rog să ne scuzați, dar…

— Înțeleg perfect, vă rog eu să mă scuzați că v-am ținut atâta, doamnă Whelan, spuse polițistul, care se ridică și-și adună lucrurile. Lisa, ce ai făcut tu a fost eroic, da, dar și foarte periculos. Bine că nu prea jefuiește lumea băncile din San Soledad, altfel te-ai transforma în vreo justițiară. Chestie care, cel mai probabil, ar însemna să sfârșești rănită sau, Doamne ferește, mai rău. Să nu mai faci așa ceva, bine?

— Bine, domnule polițist. Mulțumesc.

— Eu vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, spuse ofițerul, apoi își puse șapca și ieși din casă.

— Adrenalină, hm? întrebă Annie, ridicându-se de pe scaunul unde se trântise și dând să plece, de îndată ce Lisa închise ușa în urma lui Alvaro.

Fata ridică din umeri:

— Păi ce era să zic? Oricum nu m-ar crede nimeni.

Donnie Alvaro se îndepărtă, fără zgomot, de ușă. Nu voia să fie prins trăgând cu urechea. În plus, cele auzite îi confirmaseră suspiciunea că era ceva ciudat cu împușcătura de la bancă.

Și, orice ar fi fost, avea legătură cu Lisa Whelan.

*

Imediat ce Annie plecase cu mașina spre aeroport, Lisa fugise sus să-și facă un duș rapid

înainte de micul dejun. Nu putea să meargă la cârciuma de cartier în acea dimineață; trebuia să rămână acasă și să-l întâmpine pe iubitul mătușii ei.

— Annie are un iubiiit, lălăi ca pentru sine când pășea în cadă, sub apa fierbinte care țâșnea din para dușului.

— Și noi avem o problemăăă, veni altă voce lălăită chiar din spatele ei.

— Futu-i mama mă-sii, țipă ea, acoperindu-se repede și împiedicându-se în propriile picioare când se răsuci și-l văzu pe Yadiel sprijinit de tocul ușii. Ce dracu' e în capul tău? îl certă ea. Și despre ce problemă vorbești, în afară de faptul că, dacă mai eram muritoare, acum aș fi crăpat de inimă?

Demonul se apropie încet de ea și, cu blândețe, îi desfăcu brațele încrucișate peste piept, apoi îi sărută mâinile, cu ochii pironiți într-ai ei:

— Bună dimineața și ție, micuțo. Ești tulburător de frumoasă.

Cu gura căscată, Lisa îl privea și nu-i venea să-și creadă urechilor:

— Ai înnebunit? Apari aici, hodoronc-tronc, mă sperii de mă ia mama naibii, doar ca să-mi zici că sunt *frumoasă?*

— E chiar atât de absurd? o întrebă Yadiel, mângâindu-i obrazul cu dosul palmei.

Lisa încercă să protesteze. Doar încercă.

— Yad, chiar n-avem timp de…

El îi făcu semn să tacă și o sărută ușor pe buze, apoi șopti:

— Timp? Avem veșnicia, micuțo.

Fata se dădu puțin înapoi și îl privi cu atenție:

— Mda, avem veșnicia și, pe lângă asta, și o problemă. Așa ai zis. Ce e?

— Polițistul care a fost aici mai devreme a tras cu urechea după ce a ieșit din casă și a auzit ce-i spuneai lui Annie când credeai că a plecat.

— Ce? Ce… Nici măcar nu mai știu ce am zis, adică…

— Șșș… Nu e ceva ce să nu putem rezolva – spuse el, eliberându-se într-o clipă din obișnuitul lui costum închis, elegant – mai târziu.

O ridică pe Lisa în brațe și o așează sub ploaia fierbinte a dușului, unde i se și alătură.

Cred că putem întârzia câteva minute, se gândi Lisa.

Doar câteva? Mă jignești, zâmbi Yadiel.

*

Ceva mai târziu, Lisa se uita amuzată cum demonul înfuleca o farfurie plină cu ouă jumări. Chicoti și își îndesă mâinile în buzunarele jeanșilor, cu picioarele întinse pe sub masa din bucătărie.

— Să-ți mai pun, Yad? Sunt sigură că există ferme de găini și în afara Californiei, în caz că le golim p-astea locale.

El se opri din mestecat și îi aruncă o privire confuză care o făcu să râdă în hohote. Când se opri din râs, arătă spre farfuria lui:

— Îți e chiar așa de foame?

— Nu, de fapt nu mi-e foame niciodată. Cred că, pur și simplu, îmi plac foarte mult ouăle, răspunse el ridicând din umeri. Hm: mie îmi plac ouăle; ouăle clocite miros a sulf… oare de asta asociază oamenii pucioasa cu demonii? se întrebă, după ce medită puțin.

Lisa începu iarăși să râdă:

— Fix.

Fata se ridică și reumplu ambele căni de cafea, apoi își sprijini bărbia pe degetele împletite:

— OK, acum vrei să-mi zici despre polițist? Gen, înainte ca Annie să apară cu Jackson? Ce știe, mai exact?

Yadiel oftă, mulțumit, lăsă jos furculița și își tamponă elegant buzele cu un șervețel.

— Nu *știe* nimic. Dar bănuiește ceva. Hai să fim serioși, micuțo, ce s-a întâmplat la banca aceea a părut ciudat oricui și tuturor celor care erau acolo.

Lisa își dădu ochii peste cap:

— Știu asta, dar credeam că am reușit să-l fac din vorbe. Adică, pe bune, ce variante aveam? Să-l las pe jegos să jefuiască banca aia, cu mine de față? Să rămân acolo și să dau interviuri pe la televiziuni după tot balamucul? Am făcut ce trebuia să fac și după aia m-am cărat dracului de acolo. Și nici nu-mi aduc aminte ca tu să fi încercat să mă împiedici.

— Ai făcut ce trebuia, fără îndoială, dar…

Fata ridică un deget pe care aproape că i-l înfipse în ochi:

— Și încă ceva: azi noapte, când eram în Alpi, de ce n-ai zis nimic, ha?

Demonul ridică din umeri:

— E destul de greu să porți o conversație serioasă cu cineva care aleargă la vale cât îl țin picioarele… „ca Heidi", cred că asta ai spus când ai țâșnit peste pajiște.

Lisa își dădu ochii peste cap și mai teatral:

— Mda, ce să zic, vă rog să mă scuzați pentru că am vrut să mă relaxez un pic după combinația înger-demon-biserică de ieri.

— Pe lângă asta – continuă Yadiel – ieri nu știam că Alvaro avea să apară astăzi aici. Și cu siguranță nu știam că o să aștepte dincolo de ușă ca tu să spui ceva… incriminator.

Fără o vorbă, fata bău câteva înghițituri de cafea, derulându-și în minte discuția pe care o purtase cu polițistul. În cele din urmă, spuse:

— Nu am zis nimic cu adevărat *incriminator*. Presupun că „oricum nu m-ar crede nimeni" se poate referi la foarte multe lucruri. Cum ar fi…

Yadiel ridică, întrebător, sprâncenele.

Fata oftă, exasperată:

— Rahat, nu știu, Yad. O să-mi vină mie vreo idee. Auzi, nu putem să-i… ștergem memoria sau ceva?

Demonul râse:

— Nu, micuțo, nu putem. Doar că trebuie să fim extrem de atenți. Dacă se întoarce sau mai încearcă

să te contacteze în vreun fel, încearcă să uiți, pur și simplu, ce ești.

— Ha?

— Doar cât vorbești cu el. Cele mai bune minciuni sunt cele pe care tu însăți le crezi. Așadar, dacă mai vorbești cu el, convinge-te că ești, într-adevăr, o tânără obișnuită care a avut un puseu de adrenalină și a făcut o tâmpenie care s-a dovedit a fi un gest eroic și altruist. Punct.

Lisa se rezemă de spătarul scaunului pe care stătea și pufni ușor:

— Wow. Acum înțeleg de ce se spune ca demonii sunt maeștri ai înșelăciunii. Și iată-mă aici, învățând de la cel mai bun.

Zâmbind, Yadiel se aplecă peste masă și îi acoperi mâna cu a lui:

— Of, micuțo. Privește cu atenție în istorie, fie ea îndepărtată sau recentă; vei descoperi ca unii oameni ne-au întrecut de mult în aceasta artă.

CAPITOLUL 12

— Lisa! A, Yad, ce bine că ești și tu aici! El este Jackson, dragilor.

Annie intră în casă, un pic cam prea veselă; la cât de bine își cunoștea mătușa, Lisa își dădu seama imediat că veselia ei exagerată însemna de fapt că femeia era foarte, foarte stresată. Așa că interveni ca să salveze situația:

— Bună! Lisa Whelan, nepoată și pacoste majoră pe capul lui Annie. Încântată de cunoștință, Jackson!

Bărbatul îi strânse mâna cu degetele lui lungi și râse de prezentarea pe care și-o făcuse fata. Avea un râs sincer, de om bun. Lisa se uită mai bine la el. Înalt, mult mai înalt decât Annie, și foarte bine făcut. Ochii calzi, căprui, zâmbeau de sub o claie de păr castaniu, cam lățos, pe care și-l tot dădea după ureche cu mâna liberă. Așa cum era îmbrăcat – în jeanși, bocanci și o cămașă bleu purtată peste un tricou alb – părea mai degrabă un tăietor de lemne în hainele de duminică decât un newyorkez sofisticat. Dar avea o bunătate, o deschidere care o făcură pe Lisa să înțeleagă de ce îl plăcea Annie. Bine, și faptul că arăta într-un mare f…

— *Hm.*

— *Ăăă, da. Scuze,* Y*ad.*

— Iar el este iubitul meu, Yadiel, spuse ea, arătând spre demonul care își pusese pe față un zâmbet absolut șarmant și care întinsese, și el, mâna.

Jackson îi răspunse la salut, apoi înclină capul spre amândoi:

— Bună, Lisa; Yadiel. Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit. Annie vorbește non-stop despre voi, așa că m-am gândit eu că trebuie să fiți deosebiți.

Nici n-ai idee ce deosebiți, prietene. Nici pe departe.

— Și așa ar fi bine să rămână, micuțo.

— Vă e foame? Am făcut ouă jumări. Foarte multe ouă jumări, spuse Lisa, aruncându-i o privire lui Yadiel care zâmbea nevinovat.

— Ă, nu, merci, chiar am mâncat ceva în avion, așa că, dacă-mi arăți unde e cafetiera, nu-mi trebuie mai mult.

— Wow. Tocmai ai numit… *plasticul* ăla, mâncare? spuse Annie în timp ce-i turna cafea fierbinte.

Jackson ridică din umeri și-i luă cana din mână; îi mulțumi cu un zâmbet.

— Ce pot să zic, am gusturi simple. Ăăă, în privința mâncării, adică, adăugă el imediat, roșind când Annie ridică o sprânceană.

Lisa începu să râdă, urmată de Annie și – mai discret – chiar și de Yadiel.

Jackson își mușcă buzele și luă o gură de cafea ca să-și ascundă jena, dar își arse limba cu această ocazie.

— Bun, acum, că am dat deja cu bâta-n baltă, suntem bine, da? Pot? întrebă el, arătând spre unul dintre scaunele de la masa din bucătărie.

— Dar desigur! spuse Annie, lovindu-se teatral peste frunte. Ah! Unde-mi sunt manierele? Vai, trebuie că le-am lăsat la New York, acolo unde ți-a rămas și ție vorba dulce, șuieră ea și-i înfipse un cot în coaste bărbatului care se strâmbă.

*

După vreo oră și două cafele, Lisa aflase că Jackson Carter, un fost coleg de redacție al lui Annie, era fotoreporter, văduv, avea patruzeci și ceva de ani, obsedat de fitness – *multă baftă, frate; singurul exercițiu pe care o să-l facă vreodată mătușă-mea e să ducă la gură cafeaua sau berea* – și era îndrăgostit până peste cap de Annie.

Lisa zâmbi. Acea ultimă informație pe care o descoperise despre Jackson i-l făcu, brusc, foarte

simpatic. Annie avea și ea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, nu doar invers.

Îi citise tânăra vrăjitoare gândurile? Sigur că da. Era mândră de asta? Sigur că nu. Dar trebuia să se asigure că Annie n-o să se aleagă cu inima frântă. Din nou.

Fata oftă, ca pentru sine.

— Cât de tare ar fi ca oamenii să poată face asta, pur și simplu? Să citească mințile și sufletele celorlalți? Asta i-ar scuti de atâta suferință…

— Da, micuțo. I-ar scuti de suferință. Dar i-ar și împiedica să învețe. Să crească. Să trăiască.

— Mda, aici cam ai dreptate. Dar, dacă pot să-i „scanez" iubiții lui Annie, poți să fii sigur că o s-o *fac. Măcar atât.*

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

*

— Hei, Donnie. Ești bine?

Ofițerul Alvaro ridică ochii de la biroul la care se holba de jumătate de oră și întâlni privirea îngrijorată a Ciarei Holmes. Partenera lui adusese chifle pentru amândoi, împreună cu două pahare de espresso dublu de la chioșcul de lângă secția de poliție. Așa făcea în fiecare dimineață.

— Ce? Da, da, sunt bine. De ce n-aș fi? întrebă el, trezit busc la realitate; luă darul matinal din mâinile femeii. Mulțumesc, Ci.

— Da, n-ai pentru ce.

Ciara dădu să plece dar, chiar înainte să ajungă la biroul ei, se întoarse spre el:

— Donnie, sigur ești bine?

— Da, *doamnă ofițer Holmes.* Doamne, de ce mă tot întrebi?

Femeia ridică din umeri:

— Băi, nu știu; poate pentru că, atunci când am intrat, părea că vrei să găurești biroul ăla al tău cu privirea?

— Mă gândeam, atâta tot.

Ciara dădu din cap:

— Wow. Frățioare, dacă asta te consumă în asemenea hal, poate că ar trebui să alegi altă meserie. Să nu-ți întinzi, naibii, vreun mușchi pe la creier.

— Nu fi bou, râse Alvaro, în sfârșit.

Se uită la partenera lui: inițial, când aflase că avea să împartă mașina de patrulă cu o femeie și să se lupte cu răufăcătorii alături de ea, oftase în sinea lui. Aproape că oftase și de-adevăratelea, dar se oprise la țanc, exact înainte ca Locotenentul – tot o femeie, una cu energia unui soldat roman – să observe.

Dar toate astea se întâmplaseră cu vreo doi ani în urmă. Între timp, ajunsese să o placă, să o aprecieze, să o respecte și să aibă încredere în Ciara Holmes, un om ca un foc de artificii. Era singura persoană pe care o știa în stare să lumineze o încăpere și s-o umple cu energie bună.

Deși nu era foarte înaltă și n-avea chiar silueta unui fotomodel, Ciara era frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară. Își ținea mereu părul nisipiu prins în coadă de cal sau în coc, iar ochii albaștri îi străluceau ca niște pietre prețioase pe pielea sărutată de soare. Cu forme mai degrabă generoase, Ciara nu zicea niciodată nu în fața unei mâncări bune – mai ales un burger, o gogoașă, un burrito, o bucată zdravănă de plăcintă sau orice alt preparat care dădea pe-afară de calorii delicioase.

Iar asta nu-l deranja deloc. Ba dimpotrivă. Pentru el, tot frumoasă rămânea. Așa de frumoasă, încât trebuia să se abțină cu mari eforturi să nu…

Nu. Asta nu se putea. Erau parteneri și atât.

Vocea ei îl smulse din gânduri:

— Treaba ta, Alvaro. Dacă te hotărăști cumva să-mi povestești, știi de unde să mă iei. Eu chiar am o groază de rahaturi de făcut; nu toți ne permitem să frecăm menta și să sfredelim biroul cu privirea toată ziua, să știi.

Oare ar trebui să-i spună și ei despre Lisa Whelan? Dar ce-ar fi de spus? Că a auzit întâmplător – nu, că a *tras cu urechea* la ușă și că a auzit-o pe fată spunându-i mătușii ei ceva ce nici măcar el nu pricepea?

Nu.

Trebuia să afle mai multe. Abia atunci avea să-i povestească Ciarei.

— Mulțumesc, Ci. Și eu am o groază de rahaturi de făcut, doar că tre' să-mi dau seama despre ce fel de rahaturi e vorba, îi spuse el, zâmbind, apoi despachetă chifla cu brânză.

Niciodată n-avusese inimă să-i spună lui Holmes că preferatele lui erau cele cu ceapă și muștar.

Ofițerul Donnie Alvaro luă o mușcătură și se puse pe mestecat.

CAPITOLUL 13

— Gata, Whelan, ciripește. Aștept o mărturisire completă.

Jonathan se așeză pe plajă, lângă Lisa, scoase două beri din lada frigorifică așezată între ei; pe una i-o întinse fetei de la care aștepta toate detaliile cu putință despre noul bărbat din viața lui Annie.

Lisa luă berea și o desfăcu, reluând în minte ziua trecută, când îl cunoscuse pe Jackson. Da, era un tip de treabă.

— Îl cheamă Jackson Carter, e foarte drăguț și e căzut în cap după Anns.

— De unde știi… A, da. I-ai făcut manevra aia cu cititul minții, nu?

Lisa ridică din umeri:

— Trebuia să aflu. Annie a fost singură așa de multă vreme că acum, când s-a hotărât în fine să scoată iar capul în lume, ar fi un dezastru să pună botul la prosteala vreunui mincinos infect ca ăla care a făcut-o praf acum nu știu câți ani.

Jon bău, gânditor, din cutia lui cu bere și plescăi:

— Mda, cam ai dreptate. Așa, deci o iubește rău de tot pe Annie. Și mai ce? Cu ce se ocupă? Drăguț-drăguț, dar *cât* de drăguț? E demon? Vrăjitor? Vampir? Care-i treaba cu el?

— Ho, râse Lisa. E un om absolut normal. Doar că…

Jon făcu ochii mari și rămase cu gura căscată, parcă așteptând să soarbă cuvintele pe care Lisa le lăsase suspendate în aerul fierbinte, de vară, dintre ei.

— Doar că ce, Lisa? E ceva ciudat cu el?

— Mda, cam da.

— Doamne, Dumnezeule, zi odată, femeie! Ce e?

Lisa puse berea jos și se întoarse spre Jonathan, cu o expresie impenetrabilă:

— Jonnie, m-a întrebat care e cea mai bună sală de sport din oraș.

Preț de-o clipă, băiatul se opri, pur și simplu, din respirat. Falca îi căzu moale și fu cât pe ce să scape berea din mână. Apoi răsuflă scurt și întoarse capul în direcția opusă, strivind o înjurătură între dinți în timp ce Lisa murea de râs.

— Să știi că m-ai păcălit o secundă, Whelan, mârâi el.

— Chiar te-am păcălit, așa-i? O, Doamne, ești așa de ușor de fraierit că mă simt și prost câteodată, gâfâi Lisa, ștergându-și lacrimile de râs. E un ciudat în sensul că e obsedat de sport; și vrea la *sală,* dacă-ți vine să crezi, în loc să alerge pe plajă, să facă surfing și să înoate, așa cum face orice om normal la cap care stă aici. Dar, în afară de asta, e… plictisitor de normal. Îmi pare rău.

— Mda. Aia e. Îmi dau seama că nu toată lumea poate să fie prințul iadului, nu? zise Jon, cu prefăcută dezamăgire, apoi ridică berea în direcția oceanului și trase o dușcă lungă.

— Nu, dar… Am impresia că se străduiește să scape dintr-un soi de iad propriu.

— Cum adică?

— Jon, soția lui a murit.

— Au. Asta e nasol.

— Mda.

— S-a-ntâmplat demult, sau…?

— Acum trei ani.

— Ei, presupun că i-a mai… trecut, dacă zici că e-ndrăgostit de Annie, nu?

— Cred că da.

— Și știi cum… adică ce s-a întâmplat?

— A fost un accident nautic.

De data asta Jon chiar scăpă băutura din mână:

— Un ce, măi?

— Un accident… Aoleu.

Când realiză, Lisa rămase cu privirea pierdută în gol. Era o simplă coincidență? Da, clar. Asta trebuia să fie, pentru că nu exista nici o altă explicație

rațională sau supranaturală. Chiar atunci, Jonathan șopti ceea ce ea nici nu îndrăznea să gândească:

— Lisa, soția lui a murit fix în același an și fix în același mod în care au murit părinții tăi. Poate chiar fix în aceeași zi.

*

Tânăra vrăjitoare nu se mai obosi să-i povestească lui Jonathan despre întâlnirea ei cu polițistul. În schimb, își lăsă prietenul uluit acolo, pe plajă, și se scufundă direct în adâncul oceanului.

— Yad.

— Da, micuțo?

— Ce știi, mai exact, despre soția lui Jackson?

Liniștea care urmă păru să dureze la nesfârșit.

— Bun, deci e clar că știi ceva. Ai putea să-mi spui, totuși, înainte să-ncep eu să-mi dau cu presupusul. Moartea ei are vreo legătură cu moartea părinților mei?

— Da. Și nu.

— Yadiel, nu mă lua iar cu șarade, te rog!

— Lisa, te asigur că aceasta nu este nicio șaradă. La fel ca părinții tăi, Violet a fost doar o victimă colaterală.

— A cui?

Demonul oftă.

— Aș fi vrut să nu trebuiască niciodată să-ți spun asta…

— Ei, nasol, aia e. Zi.

— Îți aduci aminte când ți-am spus că tu erai adevărata țintă a așa-zisului accident nautic?

— Cum aș putea să uit? De atunci mă tot apasă vinovăția.

— Știu și-mi pare tare rău din pricina asta. Și, cu siguranță, nu aveam de gând să fac încărcătura și mai grea.

— Nu. Nu, Yad, te rog spune-mi că nu e…

Când își dădu seama ce urmează să audă, Lisa începu să plângă cu lacrimi amare ce se amestecau

cu apa sărată care o înconjura; părea că din ochii ei țâșnește oceanul însuși. Oceanul care îi înghițise părinții. Oceanul care o înghițise pe Violet Carter.

— Chiar îmi pare rău, Lisa.

— Cum? În ce fel sunt legate? Eu n-aveam nici cea mai vagă idee că femeia asta exista, deci cum?

— A fost… o eroare, dacă vrei.

— Wow. Vi se întâmplă cam des d-astea. Până la urmă, Universul chiar nu e o mașinărie perfectă, hm?

— Ei, în ziua aceea, tu trebuia să te afli pe barcă. Și…

— Yad, știu povestea. Crede-mă, o știu pe dinafară.

— Da. În orice caz, tu nu ai murit. Pentru că tu nu erai pe barcă. Pentru că eu am făcut ca tu să nu fii acolo. Pentru că, în acea zi, eu ți-am schimbat soarta.

— Păi stai, parcă mi-ai zis că soarta și liberul arbitru sunt compatibile. Atunci de ce e ceva așa de groaznic să schimbi soarta cuiva?

— Nu este groaznic. *Dar alegerile care schimbă soarta determină alte consecințe.*

— Mda, erori.

— Am folosit acel cuvânt pentru că mi s-a părut mai ușor de înțeles. O explicație mai amănunțită este aceea că, atunci când modifici un plan prestabilit, Universul se adaptează. O *face destul de rapid; însă, ca și în cazul cutremurelor, atunci când pământul se reașază, unele lucruri se sfărâmă în acest proces.*

— Mda, dar cutremurul ăsta cosmic a sfărâmat vieți. Literalmente.

— Știu. Dar nu trebuie să te simți vinovată din pricina asta. Poate că eu ar trebui să mă simt așa; adevărul este că nu a fost vina nimănui. Așa s-a întâmplat.

— Stai. Credeam că soarta mea era să devin Arma. Așa mi-ai zis. Cum se pupă asta cu soarta de a muri în ziua aia, pe mare?

— Lisa, imaginează-ți soarta ca pe o poveste. De asemenea, imaginează-ți posibilitatea ca o singură persoană să aibă nenumărate povești. Acea persoană începe să o citească pe una care se termină într-un anumit fel. Dar, din cine știe ce motiv, când ajunge pe la jumătate, o pune înapoi în raft și ia alta. Acela este punctul în care Universul trebuie să se reașeze. E drept, tu nu ai făcut nimic din toate acestea; eu am fost cel care le-a făcut în locul tău și pentru tine. Iar asta a forțat Universul să improvizeze. Și cred că s-a… bâlbâit.

— Știai de… Violet?

— Știam că fuseseră mai multe morți în ziua aceea. Pe mare. Accidente provocate de furtuni iscate de nicăieri. Știam, da.

— Mai multe? Tu vorbești serios? Și toate astea, doar ca să mă salvezi pe mine? Doamne, e cumplit.

— Toate astea ca să te salvez pe tine, pentru ca tu să te lupți cu Răul. Lisa, nu-nțelegi? Eu te-am salvat pentru ca tu să poți salva această lume. Iar, pentru asta, s-a plătit un preț. Totul se plătește.

*

— A, sunteți acasă.

Buimacă, Lisa se holba la Annie și Jackson care fluturau niște prosoape prin bucătărie, străduindu-se să alunge fumul gros prin ferestrele deschise.

Când pornise de la plajă spre casă, fata spera ca mătușa ei să-și fi luat iubitul la o plimbare prin oraș. Chiar își dorea asta, pentru că, știind ce știa acum, îi era groază să-l privească în ochi pe omul acela. Era adevărat, Yadiel îi explicase că nimic din cele întâmplate nu era din vina ei. I-o explicase de multe ori în ultimii doi ani. Dar asta… asta era ceva nou. Acum știa că nu doar părinții ei, ci și alți oameni nevinovați muriseră în ziua aceea, pentru că jumătate din forțele Universului hotărâseră că ea trebuie să trăiască. Era cam mult, chiar și pentru Lesath Wahala.

Pe de altă parte, știa și că Binele nu e alcătuit doar din lumină.

Acum, însă, era fum.

Fum?

— Aoleu, ce s-a întâmplat?

— Ă, am avut un mic… accident, îngăimă Annie.

Jur pe Dumnezeu și pe Sursă și pe tot iadul, dacă mai aud o singură dată cuvântul „accident”, o să-mi provoc o implozie.

— Ce fel de accident? Zici că a erupt un nenorocit de vulcan în casa asta.

— Păi, având în vedere că, la New York, toate mesele mele sunt gătite impecabil de vreun bucătar de colț de stradă și servite cu aceeași eleganță, la pachet, mătușa ta s-a gândit că ar fi bine să gătim ceva și să mâncăm acasă. Și…

— Doamne, Jackson! Nu știai că, atunci când Annie se oferă să gătească orice altceva în afară de salată, e o capcană? spuse Lisa, folosind discret două degete pentru a îndruma fumul spre ușa deschisă din spatele ei.

— *Lisa Whelan!* Un șarpe la sân, asta am crescut! spuse Annie, adăugând un strop de dramatism și vigoare felului în care flutura prosopul.

Jackson râse; preț de-o clipă, Lisa uită cu totul de vinovăția care o chinuia și se concentră la alarma care îi suna în creier:

— Da’ ce s-a întâmplat, de fapt?

Annie și Jackson se uitară unul la altul, pe jumătate jenați, pe jumătate mândri, apoi femeia îi răspunse:

— A, nu mare lucru. A luat foc ceva aici, în bucătărie. Făceam cașcaval pane și… doar un pic ne-am luat cu altele…

Lisa nu mai asculta. Nici măcar nu apucase s-o îngrețoșeze faptul că mătușa ei se culcase cu un tip chiar acolo, în bucătăria lor.

Un foc în bucătărie.

Un *foc*.

Se frecă la ochi, prefăcându-se că o usturau de la fum, pentru ca Jackson să nu vadă că în ei începuse să ardă o furie aurie.

Deja era prea aproape de casă.

Deja era personal.

CAPITOLUL I4

— Meissa. Mă auzi?

— Da, preaiubita mea. Sunt chiar aici.

După ce îi ajutase, fără mare tevatură, pe Annie și pe Jackson să scape de fum într-un mod mult mai eficient decât fluturând un prosop și dând aiurea din mâini, Lisa urcase în camera ei. Le spusese că înotul a obosit-o ceva de groază și că vrea să tragă un pui de somn.

Lui Jackson nu i se păruse nimic ciudat și se oferise s-o scoată pe Annie în oraș, la un prânz adevărat și mai puțin periculos, dar mătușa fetei se încruntase în gând. Lisa nu obișnuia să tragă un *pui de somn.* Iar înotul, *mai ales* înotul nu era ceva care s-o obosească. Niciodată. Dimpotrivă, o încărca la maximum. Dar nu era momentul să poarte această conversație cu nepoata ei, nu atunci, cu un străin în casă, așa că se hotărî s-o lase cum a căzut. Deocamdată.

Așezată în fața ferestrei, cu picioarele încrucișate și cu palmele deschise, așezate pe genunchi, tânăra vrăjitoare încercase s-o invoce în gând pe cea mai veche dintre înaintașele ei. Iar Meissa răspunsese chemării.

— Meissa, spune-mi, am dreptate? Incendiul din bucătărie nu a fost în niciun caz un accident, așa-i?

— Lesath, mă tem că nu. A fost tot un semn.

— Dar asta nu-nseamnă că Răul îmi trimite, gen, mesaje contradictorii? Adică, pe de o parte parcă ar vrea ca eu să fiu pregătită, dar pe de alta n-ar fi normal să vrea să mă ia prin surprindere?

Faci o mare greșeală, preaiubita mea.

— Cum așa?

— Presupui că toate aceste semne vin din același loc.

— Nu… nu-nțeleg.

— Păi. Unele sunt semne de rău augur; prevestiri. Altele sunt avertismente.

— Ăăă… m-ai cam pierdut la faza asta. Care-i diferența?

— Un semn de rău augur este o declarație de război; în vreme ce un avertisment este o încercare de a te face să privești în direcția corectă.

Lisa începea să înțeleagă ce încerca să-i spună Meissa:

— Deci, prevestirile înseamnă că Răul își încordează mușchii, iar avertismentele sunt mesaje din partea… Binelui?

— Cam așa ceva.

— Hm.

Bazându-se pe experiențele trecute, Lisa presupusese că orice semn referitor la o situație negativă, indiferent de natura lui, își avea rădăcinile în întuneric. Nici măcar nu se gândise că unele dintre acele semne puteau îi bine intenționate.

— Deci, hai să vedem dacă m-am prins: incidentul de la bancă?

— Rău.

— Lemnul care ardea?

— Bine.

— Bieții oameni care au murit arși de vii în propria casă?

— Foarte rău.

— Și… incendiul din bucătăria mea?

— Tulburător pentru tine, dar bine. Of, cum să ți-o spun mai limpede? Acum, când știi că sunt doi mesageri care îți transmit informații, ar trebui să poți discerne între ei. Pur și simplu, să înveți cum să faci diferența.

Lisa se gândi o vreme, apoi răspunse:

— Cred că pot.

— Te ascult.

— Mesajele născute în întuneric duhnesc a moarte și a pericol. Și celelalte sunt tulburătoare, așa e, dar nu-s periculoase cu adevărat. Nu sunt letale. Sunt, mai degrabă, ca un ghiont.

— Exact, preaiubito. Exact.

— Revenind la ce s-a întâmplat azi. Cineva – sau ceva *– încerca să-mi spună că Annie ar putea fi în pericol! Sau altcineva apropiat, cum ar fi, de exemplu, Jonathan?*

— Mă tem că da…

Ochii Lisei se umplură de lacrimi.

— Ce *mă fac,* M*eissa? N-am cum să fiu și aici, ca să-i apăr, și cine știe pe unde, ca să salvez lumea. Nu în același timp.*

— Știu, preaiubita mea. Știu.

Fetei i se păru că simte o mână care îi mângâie părul cu o blândețe aproape maternă, iar asta îi aduse o oarecare alinare. Energia care venea dinspre străvechea vrăjitoare o liniștea și, în același timp, o făcea să fie și mai hotărâtă.

— Mă poți ajuta, Meissa!

— De *asta mă aflu aici, Lesath. Știu ce ai de gând să-mi ceri. Și o voi face bucuroasă. La urma urmei, cineva trebuie să aibă grijă de casă în timp ce războinica își duce luptele.*

— Îți mulțumesc. Îți mulțumesc mult.

— Nu îmi mulțumi. Eu fac doar ceea ce trebuie să fac. Poate că mătușa ta nu este vrăjitoare, dar îți este ca o mamă. Și e parte din familia ta. Demonul nu o poate proteja, pentru că tu ești cea mai importantă pentru el, dar noi, vrăjitoarele, trebuie să avem grijă de ai noștri.

— Nu e numai ea…

— Știu și asta. Pentru mine, a avea grijă de casă înseamnă a avea grijă de familie. *De oamenii care-ți sunt apropiați, adică. Mă voi asigura că cei dragi ție nu vor păți nimic, Lesath. Tu mergi și poartă-ți bătălia. Fă ceea ce îți este menit să faci.*

*

În biserica goală, părintele Nicholas îngenunche în fața altarului. Același altar unde, cu doar o zi în urmă, îi văzuse pe *ei.* Pe înger. Pe vrăjitoare. Și pe demon.

Dar cum de era cu putință?

Credea. Chiar era credincios. Altfel, n-ar fi ales calea Domnului. Sigur, cunoștea alți bărbați care îmbrăcaseră veșmântul, dar vedeau asta ca pe un simplu job. Un rol. O fațadă.

Însă nu și el.

El *credea* cu toată ființa lui. Credința îi pulsa în fiecare fibră. Chiar și așa, faptul că văzuse aievea un înger și că îl auzise pe acel înger vorbindu-i… era cel puțin copleșitor.

Și *demonul*?

Un demon care nici nu tresărise când el începuse să rostească incantația? Care se uita, fără probleme, drept la cruce? Care părea să aibă o relație mai degrabă cordială cu acel înger pe care îl numea „frate”?

Acum, dacă se gândea mai bine, în mod straniu și complet neașteptat, asta avea sens. Dacă demonii erau îngeri căzuți, atunci chiar erau frați.

Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, dar acel demon chiar îi stârnise curiozitatea. Îngerul spusese ce avea de spus, însă demonul nu făcuse altceva decât să-i explice că exorcizările – cele mai multe, oricum – nu erau chiar ceea ce păreau a fi.

Un demon care lupta de partea Binelui. Alături de îngerul Nuriel și de tânăra aceea despre care îngerul îi spusese că este soția demonului.

Dar demonii se căsătoreau? Cu oameni? Cum?

Crede și nu cerceta, așa scria în Sfânta Scriptură. El era departe de a se îndoi. Evenimentele recente nu făcuseră altceva decât să-i adâncească, să dea substanță credinței lui. Și îl făcuseră să fie însetat de mai mult. Tânjea după înțelegere. După cunoaștere. Și avea impresia că demonul putea să i le ofere.

Yadiel, parcă?

— Da, părinte.

Preotul sări în picioare și se răsuci, pomenindu-se față-n față cu el.

Cu demonul.

Un fior rece îi străbătu șira spinării; dar numai pentru o clipă. Imediat, își îndreptă umerii și vorbi cu voce clară și sigură:

— De ce te afli aici?

Yadiel ridică din umeri, zâmbi și se așeză în prima bancă, picior peste picior, cu mâinile împreunate în poală:

— Păi… M-ai chemat. Și am venit.

— Eu? Eu te-am *chemat*?

— Da, părinte. M-ai chemat. Mi-ai rostit numele în gând. A fost de-ajuns. *„Ce este un nume”,* întreba, cândva, Bardul. Dacă ne-am fi întâlnit, i-aș fi răspuns: *„totul”*. Am mai spus-o, o repet: trucul pentru a începe o conversație reală cu un demon este să-l strigi pe nume. Nu e vorba doar despre politețe, să știi. E vorba despre identificare. Despre crearea unei conexiuni. Îmi știai numele. Te-ai gândit la mine. Și iată-mă. Acum, ce pot face pentru dumneata?

Picioarele părintelui Nicholas se mișcară parcă din proprie voință, purtându-l mai aproape de demon. Bărbatul se așeză la câteva locuri distanță, pe aceeași bancă. Yadiel se întoarse spre el și îi dărui un zâmbet sincer și menit să-l liniștească. Îmbrăcat în costumul lui închis și cu atitudinea relaxată, părea un om de afaceri prosper, nu o ființă celestă căzută.

— Poți să-mi spui mai multe. Despre cei de felul tău. Despre… despre *frații* tăi. Și despre vrăjitoare.

— Mi se pare o cerere justă. Meriți o explicație mai bună decât cea pe care ți-a dat-o Nuriel. Mă tem că îngerii au tendința de a fi laconici. Nouă, în schimb, ne place enorm să stăm la povești. Cât timp ai?

Preotul se ridică, merse la ușile bisericii, le încuie, apoi se întoarse la locul său:

— Te ascult.

*

Părintele Nicholas nu-și dădea seama cât timp trecuse. Îl ascultase, mut de uimire, pe Yadiel care-i povestea despre Tatăl lui, despre Sursă, despre faptul că Binele era mereu mânjit de atingerea Răului, la fel cum Răul era atins de un strop de Bine. Despre faptul că, uneori, îngerii și demonii – cel puțin unii dintre ei – își lăsau deoparte neînțelegerile și luptau umăr la umăr, iar nu unii împotriva celorlalți.

— Iar acum este un astfel de moment?

— Da.

— De ce?

Yadiel se strâmbă:

— Mă tem că nu pot împărtăși această informație, dar facem tot ce putem ca să salvăm situația. Și putem face multe, crede-mă.

— Și aveți nevoie de o vrăjitoare ca să faceți asta? De o *vrăjitoare*? Oare nu sunt vrăjitoarele de partea Răului, oare ele nu încalcă legile lui Dumnezeu și pe ale omului?

— În primul rând, părinte, îți atrag atenția că vorbești despre soția mea, așa că am pretenția la un dram de politețe. În al doilea rând, amintește-ți ce am spus despre Bine și Rău. Nimic nu este pe de-a-ntregul bun sau rău. În plus, n-am reușit niciodată să înțeleg de ce Biserica a ridicat mereu sprânceana când a venit vorba despre vrăjitorie. Cu adevărat importantă este intenția, să știi. În toate. Chiar și în religie. Aceeași buruiană poate fi folosită ca leac sau ca otravă. Vrăjitoria poate fi albă sau neagră. Religia poate aduce pace sau război. Oare câte atrocități nu au fost comise în numele unei credințe prost înțelese?

Preotul oftă. Trebuia să recunoască: demonul avea dreptate. *Demonul avea dreptate?* Vai, oare chiar îi trecuse asta prin minte?

— Da, părinte, chiar ți-a trecut asta prin minte.

Preotul făcu ochii mari și își acoperi gura cu palmele:

— Îmi poți citi gândurile?

Yadiel dădu din cap, râzând încet:

— Sigur că pot. În felul ăsta am aflat că ești un om bun, cu inima curată.

— Genul de om pe care ți-ar plăcea să-l ispitești, nu? șuieră preotul.

Demonul se ridică și începu să se plimbe agale prin fața altarului, cu mâinile la spate.

— Uite, vezi, e o prejudecată care mă deranjează. Noi nu prea ne ocupăm de treaba asta cu ispita. Mă rog, nu toți. E mai degrabă obsesia lui Lucifer. Îți amintești ce spune legenda, că marele lui păcat a fost mândria?

— Evident că-mi amintesc. Și nu este o legendă, ci…

— Ei, ei, ei, îl întrerupse Yadiel, ridicând un deget. Spre deosebire de dumneata, eu chiar eram acolo, știi? „Crima" lui Lucifer, de fapt, a fost refuzul de a se fi închina oamenilor. Asta a făcut: a refuzat să-i vadă ca pe o creație după chipul și asemănarea Tatălui nostru. Ba chiar i-a zis că voi, muritorii, sunteți nevolnici și mărunți. Și că nu meritați iubirea Lui. Firește, Tata l-a alungat – împreună cu alți câțiva dintre noi care nu-i împărtășeam vederile în alte privințe – și, de atunci, Lucifer se tot străduiește să-și demonstreze teoria. Să-i arate Tatălui nostru că greșește și că oamenii chiar sunt nevolnici și mărunți. Că lăcomia și egoismul lor îi determină să facă lucruri de-a dreptul cumplite. Trebuie să recunosc că rata lui de succes e destul de impresionantă.

— Îmi spui că Lucifer…

Yadiel se opri brusc din mers și îl privi pe preot drept în ochi:

— Ceea ce îți spun, părinte, este că, de-a lungul veacurilor, toată creștinătatea a fost învățată să urască un arhanghel iute la mânie care s-a certat la cuțite cu taică-său. Din păcate, asta îmi strică și mie imaginea. Și nu doar mie, ci și celorlalți frați căzuți.

Preotul nu-și dădea seama dacă-i vine să râdă sau să plângă. Oferindu-i argumente solide care să-i

susțină credința, acest… acest *demon* reușise să-i clatine însuși fundamentul convingerilor sale.

— Știu că este tulburător, părinte. Îmi pare rău pentru asta. Dar nu preferi să afli toate acestea direct de la noi? În fond, fratele meu a garantat pentru mine, așa că asta ar trebui să însemne că sunt demn de încredere.

— De unde să știu că asta nu este o amăgire? De unde să știu că el, fratele tău, îngerul Nuriel, nu a fost o simplă iluzie creată de tine, pentru ca acum să vii și să-mi spui toate aceste minciuni menite să-mi otrăvească mintea?

Yadiel rânji și-și lăsă capul într-o parte:

— Cred că nu prea ai de unde să știi. Dar, te rog, cercetează-ți sufletul, părinte. Acolo vei găsi răspunsul. Acolo vei găsi adevărul.

Omul rămase tăcut; ceva din adâncul lui îi spunea că acesta chiar era adevărul.

— Așa. Vezi? N-a fost greu. Acum, dacă îmi permiți, am niște chestiuni serioase de rezolvat. Și fii amabil, nu-mi mai rosti sau gândi numele decât dacă vrei să-mi spui sau să mă întrebi ceva cu adevărat important. Te rog. Aș aprecia asta în mod deosebit, pentru că am un program destul de încărcat în această perioadă. Rămâi cu bine, părinte. Continuă-ți munca, pentru că o faci bine, spuse Yadiel, apoi îi făcu cu ochiul. Îți asigurăm noi spatele.

Demonul dispăru în văzduh, lăsându-l pe părintele Nicholas cu privirea goală și cu o dorință arzătoare de a reciti Biblia.

Nu știa de ce, dar bănuia că Scriptura avea să-i dezvăluie o întreagă lume de noi înțelesuri acum.

CAPITOLUL 15

Whelan, Lisa. Născută în 2001, la Spitalul *Angel of Mercy* din San Soledad; părinții: Michael și Shelley Whelan. A rămas orfană la vârsta de cincisprezece ani, când ambii părinți au murit pe mare, într-un accident nautic. Mătușa ei, Annie Whelan, i-a devenit atunci tutore și, pentru a se putea ocupa de ea, s-a mutat din New York, unde avea domiciliul.

Cam atât găsise ofițerul Donnie Alvaro despre tânăra care oprise recentul jaf de la banca din oraș, făcând-o pe eroina și determinându-l pe hoț să se împuște.

Fata nu fusese niciodată implicată în vreun incident notabil; nici măcar o exmatriculare sau o amendă de circulație.

În cele din urmă, după săpături și mai adânci, Alvaro descoperi un apel la Urgențe făcut de Annie Whelan cu doi ani în urmă, când spusese că nepoata ei dispăruse în ocean, că Lisa intrase în apă și nu mai ieșise. S-a dovedit că totul fusese doar o mare neînțelegere și că femeia se speriase degeaba. Totuși, unul dintre cei care interveniseră atunci, un paramedic pe nume Gabriel Menendez, notase că având în vedere relativ recenta pierdere suferită de fată – moartea ambilor părinți – poate că era necesară o evaluare psihiatrică.

Dar Lisa Whelan nu avea tendințe suicidare. Nu avusese nici atunci și cu siguranță n-avea nici acum. Nu?

Dacă nu cumva încercase să se sinucidă enervându-l pe hoț îndeajuns cât s-o împuște, tânăra nu-i părea lui Alvaro genul de persoană care ar vrea să moară. Dimpotrivă.

Mai devreme, când coborâse în goană să-l salute pentru că îl confundase cu un alt bărbat, era cât se poate de veselă și vioaie. E drept că oamenii care ajungeau să-și ia viața reușeau să-i păcălească pe

cei din jurul lor până în ultima clipă, toate erau bune și frumoase până când cineva găsea un cadavru cu un bilet de adio lângă el; dar, cumva, nu i se părea că acesta ar fi un astfel de caz.

Chiar și așa, însă, fata avea ceva… neobișnuit. Neliniștitor. Straniu.

„Ce puteam să zic? Oricum nu m-ar crede nimeni.”

Asta îi spusese mătușii ei atunci când credea că n-o aude nimeni altcineva.

Și totuși, fiecare martor cu care Alvaro stătuse de vorbă îi spusese aceeași poveste: fata îi atrăsese hoțului atenția că pistolul lui are o problemă; bietul idiot încercase să-l verifice și se pare că arma se descărcase de una singură.

Apoi fata dispăruse. Pur și simplu se evaporase din bancă.

Exact asta îi povestise și ea. Cuvânt cu cuvânt. În fine, mai puțin partea legată de dispariția ei. Și, atunci când el o întrebase despre asta, mătușa intervenise și aproape că îl dăduse afară din casă. Dar restul faptelor fuseseră confirmate de toată lumea.

Atunci ce anume era de necrezut?

Alvaro avea o bănuială că era ceva ciudat cu apelul pe care Annie Whelan îl făcuse cu doi ani în urmă. Pe paramedic îl chema Gabriel Menendez. Polițistul îi căută adresa și se hotărî să-i facă o vizită. Habar n-avea ce anume l-ar putea întreba, dar…

— Alvaro.

Speriat, bărbatul micșoră fereastra de căutare de pe ecranul computerului și ridică o privire vinovată spre ochii strălucitori ai Ciarei Holmes:

Donnie, ești prost? Doar nu te uitai la vreo pornăciune, ce-ai de reacționezi ca un idiot?

— Ce-i?

Femeia râse de jena lui, apoi pufni:

— Doamne, Donnie. Sper că-i bună, măcar.

— Nu e… Nu eram… Adică…

— Las-o moartă, îi reteză Ciara tentativele de a se explica. Avem un cod 10–70 pe *Key Lime Drive.* Mergem noi. Dă-i „pauză”, tot acolo o s-o găsești când ne-ntoarcem, îl tachină ea, arătând spre ecran.

— Mama mă-sii, Holmes, nu mă uitam la nimic din ce…

— Aha. Nu-ți face probleme, în caz că te-ai încins prea rău, mașinile de pompieri sunt deja acolo. Haide.

Ofițerul Donnie Alvaro se ridică de la birou și se înjură printre dinți pentru că era așa de agitat; la fel de agitat cum, de fapt, era mereu când se afla în preajma Ciarei, iar asta o făcuse acum pe femeia pe care o plăcea să creadă că l-a surprins uitându-se pe cine știe ce site murdar.

Oftă și, din câțiva pași mari își prinse din urmă partenera, care deja ieșea din secție și se îndrepta spre mașina lor de patrulă:

— Bun, Ci, spune-mi care-i treaba. Ce arde?

— Incendiu de locuință, posibil o victimă. Proprietara, o cucoană în vârstă care locuia singură. Conduci?

Bărbatul dădu din cap și prinse din zbor cheile pe care Ciara i le aruncase pe deasupra capotei.

În mai puțin de zece minute, cu sirena pornită, ajunseră la adresă. Pompierii stinseseră deja flăcările; aerul era umed și înțesat de duhoarea înțepătoare a fumului și a cenușii.

Din casă mai rămăsese doar o ruină înnegrită și fumegândă. Cei doi polițiști își arătară legitimațiile și trecură pe sub banda galbenă, ca să se apropie cât mai mult de locul incendiului.

Ambulanța nu mai era acolo, așadar presupuseră că paramedicii duseseră deja la spital eventualii răniți.

Apoi văzură dubița de la Medicină Legală în care doi bărbați tocmai încărcau o targă cu un sac negru pe ea.

Rahat, își spuse Alvaro.

— Ce avem aici? îl întrebă Ciara pe unul dintre pompierii care ajutau la strânsul furtunului.

— O victimă, o doamnă de 91 de ani, Lucinda Donahue. Mă rog, de fapt două victime; câinele ei, un Chihuahua, a fost găsit chiar lângă ea. Săracii, n-au avut nicio șansă. Nici măcar una.

— Cum așa? întrebă Alvaro. Ce-a fost, o scurgere de gaze sau ce?

— Din câte mi-am dat eu seama, nu. Nu există niciun indiciu că ar fi avut loc vreo explozie. O să vină anchetatorii să caute urme de substanțe inflamabile, dar nu cred că o să găsească ceva, nu știu de ce.

— Dar tot crezi că incendiul a fost provocat, hm?

Pompierul ridică din umeri:

— Nu știu. O să ziceți că-s nebun, dar chestia asta mi-a adus aminte de cuplul ăla care a murit în Santa Monica zilele trecute. Adică, în ambele cazuri, focul s-a întins în toată casa în câteva secunde. Nu tu gaz, nu tu inflamabile, nu tu bombă. Au lins casa aia când au căutat probe și n-au găsit nimic. Ceva îmi spune că aici o să fie la fel.

— Păi, și-atunci? Nimic nu arde așa decât dacă e chimic, îl îmboldi Ciara.

Bărbatul tăcu puțin, își dădu casca pe spate și își frecă fruntea cu degetele înmănușate care lăsară urme albe pe pielea cernită de funingine:

— Mda, așa-i. Dacă nu cumva…

Ezită o clipă și-și făcu de lucru cu furtunul greu pe care-l ținea în mână, timp în care cei doi polițiști așteptau cu răsuflarea tăiată ca el să-și termine fraza. În cele din urmă, omul ridică privirea și se uită, stânjenit, de la unul la altul:

— Ați auzit vreodată de o chestie care se cheamă „combustie spontană”?

Holmes și Alvaro schimbară o privire – *da, clar, ori e asta, ori marțienii* – îi mulțumiră, apoi se apucară să ia declarații vecinilor.

— Doamnă, credeți că se putea ca doamna Donahue să fi lăsat aragazul pornit? Era așa, mai

uitucă? Știți ce zic, avea totuși 91 de ani…

Femeia deloc tânără din fața lui Alvaro scutură vehement din cap drept răspuns la întrebarea lui:

— Nu, domnule polițist. Lucinda era bătrână, e adevărat, dar mintea îi era limpede ca un cristal. La fel de limpede cum erau cristalele alea pe care le iubea atâta, încheie ea, izbucnind în plâns.

— Îmi pare rău, nu știu la ce vă referiți…

Vecina își suflă zgomotos nasul și se scuză:

— N-are importanță, vorbesc prostii. Îi plăceau la nebunie cristalele, avea o grămadă prin toată casa. Îi ziceam în glumă că poate sunt diamante brute și că o fi miliardară fără să știe. Acum toate sunt pierdute. La fel și bietul Jimmy, hohoti ea și mai tare.

În acea clipă, Donnie Alvaro era imaginea completă a buimăcelii.

— *Jimmy?* Mai era cineva în casă cu ea?

— Nu, nu. Jimmy era câinele ei. Un suflețel bătrân, bătrân de tot. L-a luat după ce a murit soțul ei, acum vreo cincisprezece ani, și chiar a botezat creatura aia drăgălașă după el. Jimmy Donahue.

— Deci așa-l chema pe câine, spuse Alvaro, convins că, în sfârșit, a-nțeles.

— Nu, așa-l chema pe soț.

— Dar…

— Bun, doamnă, vă mulțumim mult pentru cooperare, interveni Ciara Holmes. Ne-ați fost de mare ajutor.

Femeia vârstnică încuviință și se îndepărtă, dar nu mult; continuă să urmărească agitația din jurul casei arse a defunctei ei vecine.

— Cu plăcere, Alvaro, mormăi Holmes. Dacă te mai lăsam un minut, cucoana aia ți-ar fi recitat tot pedigree-ul câinelui.

— Merci, Holmes.

— Mda. Mulțumește-mi cu un burger, spuse ea, apoi strâmbă din nas la mirosul de arsură și adăugă: să fie vegan.

*

Lisa făcuse paste pentru toți patru iar acum ea, Annie, Jackson și Yadiel luau cina pe verandă, ajunși deja la a treia sticlă de vin. Pentru această ocazie, Annie se hotărâse să renunțe la obișnuita bere și să le dea clasă cu niște Sauvignon Blanc din podgoriile Californiei.

— Bun, dacă toată lumea a terminat de mâncat, o să strâng aici ca să aduc desertul, spuse Yadiel care se și ridică, întinzându-se după farfuriile goale.

Costumul închis se transformase într-o ținută mai *casual* – jeanși albaștri și o cămașă subțire, cu mânecile suflecate ca de obicei. Privirea Lisei îl urmărea cu nesfârșită admirație.

— Da, gata, mulțumim. Apropo, Lisa, a fost delicios, o complimentă Jackson.

— Mda, spre deosebire de tentativa mea jalnică de a găti prânzul. Bun așa, puștoaico. M-ai făcut de cacao, glumi Annie și primi drept consolare câte un pupic pe fiecare obraz: unul de la Lisa și unul de la Jackson.

— Te ajut, Yadiel? Să le mai lăsăm pe fete să respire? îl întrebă acesta din urmă.

— Mulțumesc, dar mă descurc. Doar ești musafir, răspunse demonul.

— *Vino cu mine, micuțo.*

Lisa sări în picioare, mai-mai să-și dărâme scaunul:

— Mai bine vă lăsăm pe voi să respirați un pic, nu ziceți? spuse ea, însoțindu-și întrebarea cu un rânjet așa de sugestiv încât Annie roși iar Jackson începu râdă.

Îl urmă pe Yadiel în bucătărie, unde ar fi trebuit să taie și să pună pe farfurii tortul cu fistic pe care chiar el îl adusese, ca surpriză pentru Annie.

— Ce e, Yad? Vrei să ne pupăm în bucătărie ca să-mi ștergi din memorie imaginea mătușă-mii făcând fix același lucru, fix în aceeași încăpere?

Demonul puse cu grijă farfuriile în chiuvetă și rămase o clipă cu spatele la Lisa. Când se întoarse spre ea, era cât se poate de serios.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Și nu puteai să mi-o spui așa, fără să vorbești, cum faci aproape mereu?

— Sigur că puteam. Asta o să și fac. Dar voiam să fim doar noi doi, pentru că fața te trădează mereu, indiferent dacă e de bine sau de rău.

— Yadiel, mă sperii. Ce este?

— A *mai avut loc un incendiu.*

— Ce?! Când? Unde?

— Astăzi. După-amiază. Chiar aici, în San Soledad.

— Vai de mine, de unde știi?

Lisa își dădu ochii peste cap când realiză ce tâmpenie întrebase.

— Normal că știi. A pățit cineva ceva?

— A murit o femeie. Împreună cu familiarul ei.

— Cu… cine?

— Familiarul ei. Lisa, femeia era vrăjitoare.

— Ha?!

— Da. Ca și în cazul celălalt, din Santa Monica, focul a izbucnit aproape instantaneu și a mistuit casa, cu tot ce era în ea, în doar câteva minute.

— Groaznic… Dar ce legătură are asta cu celălalt foc? În afară de faptul că și aia a fost o prevestire rea?

— Acea femeie, cea care a murit împreună cu soțul ei, în casă… Și ea se născuse într-o familie care practica meșteșugul. E adevărat că ea nu voia să aibă de-a face cu asta; însă, chiar și atunci când un om refuză să-l folosească, darul îi rămâne în sânge. Așadar, tehnic vorbind, tot vrăjitoare era.

Lisa își reduse gândurile la tăcere pentru câteva clipe. Apoi mintea ei făcu legăturile:

*— Ne ține*ște *pe* noi, *așa-i? Pe vrăjitoare?*

— Da.

— De ce?

— Pentru că vrăjitoarele – cu excepția ta – sunt mult mai ușor de doborât decât îngerii. Sau demonii. Ne subțiază rândurile, astfel încât să întâmpine o rezistență cât mai slabă atunci când, în fine, va da lovitura.

Lisa zâmbi, fixând cu privirea un punct în gol.

— Și zi așa, Răule, îți încordezi mușchii, hm?

— Poftim?

— E o discuție pe care am avut-o de curând cu Meissa. Mi-a explicat diferența dintre prevestiri și avertismente. Așa mi-am dat seama că ăsta e un semn prevestitor și că… în fine, nu contează. Y*ad, trebuie să mă văd cu Nuriel.*

*— Ast*a *voiam să-ți spun și eu.*

— Știu.

— Băi, da' luați-vă o cameră, ce naiba, spuse Annie când intră și îi găsi pe Lisa și Yadiel față-n față, cu nasurile aproape lipite, uitându-se unul în ochii celuilalt cu ceea ce ei i se părea a fi pasiune nebună.

— …râde ciob de oală spartă, îi replică Lisa, smulgându-și, în sfârșit, privirea aurie din ochii lui Yadiel.

Annie pufni și deschise frigiderul; începu să bată din palme și să chițăie ca o fetiță când văzu înăuntru tortul ei preferat, de la cofetăria ei preferată din tot orașul:

— Yadiel, ești un *înger!*

CAPITOLUL 16

— Yad… Yadiel!
— Da, micuțo. Sunt aici.
— Ce-i asta? Unde suntem?

După cină – plus desert – Annie și Jackson plecaseră la o plimbare pe plajă.

— …Și o tură de înot pe dezbrăcate, șoptise Lisa la urechea mătușii ei chiar când cei doi ieșeau din casă, ceea ce o făcuse pe femeia aparent scandalizată să-i tragă o zmetie jucăușă peste umăr.

— Lisa Whelan! Niciodată n-aș…

— Mda, niciodată n-ai. Dar ceva îmi spune că de data asta o să, strigase fata, după care o luase la sănătoasa, ca să scape de mătușa ei care se pregătea s-o fugărească înapoi în casă. Da' plecați odată! Hai, pa și distrați-vă! mai țipase Lisa.

Când cei doi îndrăgostiți dispăruseră din câmpul ei vizual, fata se așezase cu Yadiel la masa de pe verandă.

— OK, și-acu' ce facem? E prea târziu să mai mergem la biserică și am convingerea că trebuie să dau de vorbă cu Nuriel *acum.*

— Păi, de vreme ce a creat deja o conexiune cu tine, poate că a sosit vremea să încerci să afli cam cât de puternică ești, ca vrăjitoare.

— Cum adică?

— Ce-ar fi să încerci să-l invoci în conștiința ta?

Așa făcuse. Urcase în camera ei împreună cu demonul, se întinsese în pat și închisese ochii. În loc să-și împreuneze palmele în rugăciune, își atinsese Steaua și trăsese toată acea energie, folosind-o ca să-și creeze în minte imaginea îngerului Focului.

— Nuriel, te rog, am mare nevoie să vorbesc cu tine. Te rog, răspunde chemării mele. Știu cum să invoc elementele, pe înaintașele mele, pe băiatul care livrează pizza, orice; dar să te invoc pe tine în

afara unei biserici… asta nu se numără printre talentele mele. Așa că, te rog eu mult, ascultă-mă. Te rog?

Deschise ochii și se pomeni într-o sală ce părea nesfârșită, atât de luminoasă încât o dureau ochii. Cât putea cuprinde cu privirea, nu era nicio fereastră și nicio ușă; în schimb, prin încăpere pluteau candelabre care umpleau tot spațiul dintre podeaua lucioasă și plafonul înalt, boltit. Nu erau două la fel: unele păreau făcute din vergele de aur curbate, altele erau translucide, ca sticla, și răspândeau o lumină blândă, aurie, ca un soare la apus, în vreme ce câteva arătau ca niște ramuri încâlcite, poleite cu aur. Dar fiecare dintre ele lumina încăperea în așa fel încât Lisa avea impresia că se află în interiorul unui bec imens.

— Acesta, micuțo, este un loc pe care mintea ta l-a creat ca să-l invite aici pe Nuriel. Este… biroul tău; punctul tău de lucru cu îngerii, dacă vrei.

— Eu… Eu am creat *asta? Cum?*

— Conștiința ta trebuie să fi pus laolaltă ceea ce știa despre el, felul în care arăta atunci când l-ai văzut, felul în care ți-a spus *că arată de fapt, acea înfățișare de necuprins pentru mintea și simțurile omenești, așa că puterile tale au creat un spațiu care, în mintea ta, ar fi potrivit pentru Îngerul Focului.*

— Păi, doar era auriu și sclipitor și înalt, nu?

Demonul râse:

— Da, era. Cred că spațiul acesta îi este pe măsură.

Lisa înaintă încet prin sala imensă, cu Yadiel alături. Locul îi amintea, cumva, de nunta lor din vârful Marii Piramide. Se uită în jos și descoperi că purta o rochie aurie, țesută din fire de lumină. Yadiel, în schimb, revenise la costumul lui elegant din trei piese.

— OK… E cam aiurea.

— E imaginația ta, *micuțo.*

— Mda. Mi-era teamă că o să zici asta, răspunse ea, atingând cu vârful degetelor cel mai apropiat perete; suprafața lui aurie se văluri, ca apa.

— Lesath.

Lisa tresări și se întoarse; se trezi față-n față cu Nuriel, care arăta exact așa cum îl văzuse pentru prima oară, în biserica părintelui Nicholas.

— Nuriel.

Îngerul se uită în jur și, în cele din urmă, înclină capul în direcția demonului:

— Frate.

Yadiel răspunse cu un gest scurt și un zâmbet vag.

— Este un loc frumos, Lesath. Ar trebui să ții minte detaliile, ca să-l re-creezi în eventualitatea unor viitoare întâlniri.

— Mă bucur că-ți place. În fine, așa cum cred că ți-ai dat seama deja, asta nu e o vizită de curtoazie. Azi a fost ucisă o vrăjitoare. Într-un incendiu inexplicabil. Și, din câte am înțeles, femeia care a murit în circumstanțe asemănătoare, împreună cu soțul ei acum câteva zile era și ea vrăjitoare. Știi ceva despre toate astea?

— Da. Știu. Au mai fost și alte morți, despre care tu nu știi. Toate erau vrăjitoare, din diferite colțuri ale lumii, toate ucise de incendii pe care nimeni nu le-a putut explica.

— De ce nu mi-ai spus când ne-am întâlnit? Poate că aș fi putut face ceva ca să…

— Nu prea aveai ce face. Nu singură, cel puțin. În plus, trebuia să fiu sigur. Aveam nevoie de confirmarea faptului că nu e o pură întâmplare.

— Păi nu e. Mi se pare evident că Răul țintește vrăjitoarele.

— Așa este.

— Yadiel mi-a zis că o face ca să ne subțieze rândurile.

— Fratele meu are dreptate.

— Ce putem face?

Îngerul făcu un pas mare în față și întinse brațele spre ea:

— Dă-mi mâinile, Lesath.

Tânăra vrăjitoare se uită la Yadiel; acesta încuviință, încurajând-o să facă ce îi ceruse îngerul. Fata își puse mâinile într-ale lui Nuriel; îi părea că ține soarele în palme. Dar nu era o fierbințeală care să-i ardă pielea; căldura trecea din mâinile îngerului în ale ei. De acolo, i se strecură în sânge și porni spre Stea. Colțul argintiu care purta simbolul Focului se aprinse, trimițându-i un șoc electric prin tot trupul.

— Ce… ce-ai făcut?

Nuriel îi eliberă mâinile și zâmbi:

— Ți-am dăruit din harul meu. E doar o mică parte și se va estompa treptat, dar să sperăm că asta nu se va întâmpla înainte de a fi câștigat această bătălie.

Lisa se încruntă și scutură din cap, confuză:

— Harul *tău? Cum… Și eu ce să fac cu…*

— Fiind vrăjitoare, ba chiar una extrem de puternică, poți determina elementele să ți se supună. Dar nu ești stăpâna *lor, așa cum sunt eu stăpânul focului. Ai grijă, însă: pentru tine, harul va fi mai degrabă o povară, nu un dar, până când vei învăța cum să-l controlezi.*

— Ce vrei să spui?

— Înainte, puteai face în așa fel încât focul să te asculte. Acum, atâta timp cât ai acea frântură de har, vei putea să asculți tu focul.

— Super. Deci acum o să trebuiască să fac tot ce-mi zice focul, sau cum?

— Înțelegi greșit ce înseamnă „a asculta”. Am făcut în așa fel încât focul să-ți vorbească, întocmai cum îmi vorbește mie. Lesath, faptul că îmi porți harul înseamnă că nu vei mai afla de la alții despre incendii ciudate; vei ști despre ele în timp real. Să *sperăm că vei ști chiar înainte de vreme.*

Lisa începea să priceapă. Dar era și îngrijorată:

— Ca să ne-nțelegem: de fiecare dată când cineva aprinde o țigară sau un foc de tabără, în mine o să se activeze un soi de alarmă? Pentru că dacă e așa, pot să mă duc singurică, de pe acum, să mă internez la balamuc. Oricum, din ce-mi spui e clar că acolo o să sfârșesc.

Îngerul râse. Era prima oară când Lisa îl auzea râzând; părea sunetul unui clopot de alamă care-i vibra până-n măduva oaselor.

— Vei învăța să faci diferența. Unele stele sunt mai strălucitoare decât altele. Și cu focurile este la fel. Vei ști, pur și simplu. Acum, dacă nu mai avem nimic de…

— Hei, păi stai așa, sări Lisa; apoi, realizând cu cine vorbește, încercă s-o dreagă: *Ă… Sfinția ta?*

Îngerul râse și mai tare, iar vibrațiile îi amintiră Lisei de prima și singura dată când folosise un Power Plate.

— Chiar nu este nevoie să mi te adresezi așa. Astfel de titluri sunt pentru oamenii care cred că îndeplinesc lucrarea Tatălui meu, dar par incapabili să se scuture de propria deșertăciune. Eu sunt Nuriel și e un nume cu care mă mândresc. Așadar, ce doreai să-mi mai spui?

— Poate că sar calul, dar dacă eu sunt Arma, *vrăjitoarea vrăjitoarelor, cea mai cea, vedeta meșteșugului, de ce dracu' am nevoie de harul* tău *ca să-mi văd de treaba* mea?

— Te-aș putea întreba, folosind mai mult sau mai puțin cuvintele tale: dacă eu sunt Îngerul Focului, stăpânul și căpetenia acestui element, de ce aș avea nevoie de tine *ca să-mi văd de treaba* mea?

— Hm. Corect.

— Lesath, răspunsul chiar este simplu: avem nevoie unul de celălalt pentru siguranță. Pentru echilibru. Dacă nu ai fi fost Arma, dacă nu ai fi fost o vrăjitoare atât de puternică, nu ai fi putut primi harul meu și nu ți-ai fi putut întări puterile. Pe de altă parte, umanitatea ta îți permite să *faci lucruri*

și să mergi în locuri în care eu nu pot, nici măcar în această formă.

— Da, are sens ce zici. Dar Yadiel…

— Yadiel și-a împărțit puterile cu tine. Și o face în continuare. Tot timpul.

Demonul o strânse ușor pe Lisa de mână:

— Micuțo, eu sunt unul dintre cei alungați. Ceea ce Nuriel are, eu am pierdut. Și ceea ce am câștigat eu, el nu va avea niciodată. Suntem diferiți. Tu, eu, el. Iar acesta ne este avantajul. Așa cum ți-am mai spus, tu ești cleiul care ne ține laolaltă. Împărțim cu tine darurile noastre. Pe lângă ele, îl ai pe al tău. Nu-ți face griji, rămâi cea mai puternică vrăjitoare din Univers. Rămâi Arma. Noi suntem doar războinicii care te vor mânui în luptă.

*

Annie se plimbase mult cu Jackson. Evident că, de îndată ce soarele apusese, făcuse exact ce, cu nerușinare, îi sugerase Lisa: își aruncase hainele de pe ea și alergase în apă, urmată de iubitul ei la fel de dezbrăcat.

După ce înotară, se jucară și făcură dragoste în valurile luminate de lună, ieșiră în cele din urmă pe țărm, unde se trântiră pe nisip, unul lângă altul, cu fața spre cerul căruia îi numărau stelele.

Pe obrajii bărbatului începură să se rostogolească lacrimi.

Annie se întoarse spre Jackson, pe care nici nu mai îndrăznea să-l atingă. Greșise ea cu ceva? Dar cât de gravă să-i fi fost greșeala, încât să-l facă să plângă?

— Jackson, ce este?

— Îmi… Îmi pare rău, chiar mă simt aiurea că…

— Am făcut eu ceva?

— Nu, nu! Tu ai fost – *ești* perfectă, se grăbi el s-o asigure, ridicându-se în șezut. Doar că… Doamne, chiar nu voiam să aduc asta în discuție tocmai acum.

Annie se ridică și ea, se așeză turcește și își netezi părul umed care i se lipise de frunte:

— Ia fii atent aici, Carter. Orice ar fi, n-ai cum să te pui pe bocit și să nu-mi spui de la ce te-ai luat. N-ai cum! Dacă tot ai început, măcar zi-o până la coadă. Deci: ce-a fost asta?

Bărbatul ezită, făcându-și de lucru cu jeanșii aruncați pe lângă el, în nisip:

— Păi, ți-am povestit deja de Violet.

— Da, dragule. Mi-ai povestit. Și înțeleg perfect dacă…

Jackson ridică o mână:

— N-ai vrut s-o zic până la coadă? Asta fac. Din ziua în care a murit Violet, acum trei ani, nu am… adică n-am putut să…

— …să fii cu altcineva? îi luă Annie vorbele din gură.

— Da.

— OK. Unii ar putea crede că e mult, dar fiecare își duce durerea așa cum poate.

— Mda. Și acum, că sunt aici, cu tine, și oceanul, pur și simplu…

— A fost… copleșitor?

— Da, dar într-un sens bun, înțelegi?

Annie se încruntă:

— Ca să spun drept, nu.

Cu ceva dificultate, din cauză că-i tremurau mâinile, Jackson reuși să extragă un pachet de țigări și o brichetă din buzunarul de la spate al jeanșilor:

— Nici măcar nu știu dacă sunt în stare să explic, zise el, cu o țigară neaprinsă agățată în colțul gurii. Cred că, în ultimii trei ani, pentru mine marea a însemnat doar moarte. Și pierdere. Și *ea.* Acum, în seara asta, a însemnat renaștere. Viață. Tu. Și am simțit un declic, știi? Ca și cum aș fi parcurs un cerc complet. Ca și cum aș fi fost exact unde trebuia să fiu. Acolo, în ocean.

Annie zâmbi și se uită în jos. Înghiți o replică ce-i stătea pe vârful limbii despre declicul care se

produsese mai devreme, când erau în apă, și preferă să ofteze inocent:

— Aici au murit părinții Lisei. Tot acum trei ani. Tot într-un accident nautic. Dar știai asta deja. Așa că, pentru mine, oceanul a însemnat tot pierdere și moarte. Poate că trebuia ca doi oameni care i-au pierdut pe cei dragi în apele mării să fie împreună și să renască în chiar elementul care le-a răpit viața așa cum o cunoșteau ei.

Jackson zâmbi, își dezlipi de buze țigara încă neaprinsă și o sărută pe Annie:

— Ești isteață, știi?

— Sunt sigură că așa le zici tuturor fetelor care te fac să plângi.

Bărbatul râse și încercă să-și aprindă țigara, dar bricheta nu voia să funcționeze.

— Auzi, cum se potrivește chestia aia cu obsesia ta legată de sport? întrebă Annie, arătând spre țigară.

El ridică din umeri, încercând în continuare s-o aprindă:

— M-am apucat de fumat după ce a murit Violet. În primul an, băgăm câte trei pachete pe zi. Acum o fac doar din când în când, iar sportul ar trebui să mă ajute să le reduc și mai mult.

Bricheta tot nu mergea.

— Măi, poate că ar trebui să le lași de tot. Gen, poate că ăsta e un semn, spuse Annie referindu-se la bricheta încăpățânată.

Dar, chiar în acel moment, o flacără izbucni din micul obiect; o flacără așa de înaltă încât, dacă părul lui Jackson nu ar fi fost încă îmbibat de apa oceanului, cu siguranță ar fi luat foc.

— Pfoai! exclamă el și-și smuci capul într-o parte, apoi reduse flacăra. Dacă ăsta e un semn, mă tem să întreb la ce se referă, glumi bărbatul, trăgând din țigară și savurând gustul primului fum.

*

Acasă, în camera ei, unde reușise în cele din urmă să adoarmă după întâlnirea cu Nuriel, Lisa scoase un țipăt mut și se ridică iute în capul oaselor, dintr-odată complet trează.

— Ce este, micuțo? o întrebă Yadiel, care se ridică la rândul lui și o atinse încet pe braț.

— Cred… cred că tocmai am avut parte de prima alarmă de incendiu activată de har îngeresc. Și habar n-am de ce, dar era ceva legat de Jackson.

CAPITOLUL 17

Ofițerul Alvaro se afla în fața casei lui Gabriel Menendez, într-un cartier foarte liniștit și plin de verdeață de la marginea orășelului San Soledad. Pe drum, încercase să-și construiască în minte un discurs dar acum, când mâna îi zăbovea deasupra butonului soneriei, capul i se golise complet de gânduri.

Dă-o-n mă-sa, o să stau de vorbă cu omul, să văd ce-și aduce aminte din ziua aia, dacă și-o mai fi aducând aminte ceva. Și văd eu ce fac mai departe.

Degetele lui Donnie apăsară butonul și, câteva momente mai târziu, o femeie zâmbitoare deschise ușa, strigând, în joacă „Gura!" probabil la copiii ei.

Când îl văzu, zâmbetul îi păli:

— Domule polițist… S-a… s-a întâmplat ceva?

— Bună dimineața, doamnă. Nu, nu s-a întâmplat nimic. Chiar vă rog să mă scuzați că dau buzna așa, de dimineață, dar speram să schimb o vorbă cu soțul dumneavoastră. Domnul Menendez este acasă?

— Nu, nu e. Dar ar trebui să apară din clipă-n clipă. În ultimele luni a lucrat de noapte. Se plătește mai bine, știți. Și avem nevoie de bani, mai ales acum, că mai așteptăm un bebe…

Privirea femeii coborî spre abdomenul ei foarte rotunjit pe care și-l mângâie afectuos.

Abia atunci se uită și Alvaro mai bine la soția paramedicului. Era o femeie frumoasă, iar sarcina părea că nu făcuse altceva decât să-i scoată în evidență strălucirea pe care o radia în mod natural. Părul negru-tăciune și pometii înalți trădau faptul că este amerindiancă, sau că are măcar astfel de rădăcini.

Bărbatul zâmbi.

— Uitați, doamnă, nu vreau să vă stric programul și-mi dau seama că e foarte devreme, dar

vă deranjează dacă-l aștept aici pe soțul dumneavoastră? Chiar am mare nevoie să vorbesc cu el. Nu e nimic rău, am doar câteva… *curiozități* legate de o urgență la care a intervenit mai demult. N-a făcut nimic rău, dar cred că ar putea să mă lămurească în anumite privințe. Pot să stau aici, pe verandă sau… sau în mașină. Chiar nu vreau să vă deranjez.

Alvaro se străduia să evite expresii ca „vreau să-i pun întrebări", ca să nu pară intimidant, ca un polițist venit să interogheze pe cineva. Curiozitatea era ceva inofensiv. Sau, cel puțin, el așa credea.

Însă privirea femeii rămăsese destul de bănuitoare. Atunci el scoase legitimația și, în loc s-o fluture rapid pe sub ochii ei, așa cum făceau de obicei el și toți colegii lui, ținu ridicat micul carton suficient pentru ca femeia din fața lui să apuce să citească tot ce scria pe el.

— Donnie Alvaro mă cheamă. Puteți să sunați la secție și să verificați, dacă nu mă credeți. Eu…

Femeia îl întrerupse cu un zâmbet:

— Nu, e în regulă. Mă speriasem că a pățit Gabe ceva. Vai de mine, și ce-i aia să așteptați în mașină? Haideți înăuntru, tocmai am făcut cafea. Pe mine mă cheamă Aiyana, spuse ea și deschise ușa mai larg, făcându-i loc să intre.

— Vă mulțumesc. Mulțumesc mult.

Donnie Alvaro păși în casă, unde îl întâmpinară doi copii mici, foarte zgomotoși – un băiețel și o fetiță ce se repeziră la el și-l apucară de picioare, însoțiți de un Husky care, la rândul lui, părea foarte încântat de musafirul-surpriză.

— Vă rog, luați loc, îl invită femeia, arătându-i scaunele așezate în jurul mesei din sufrageria deschisă. Ați luat deja micul dejun?

— Nu, dar nu-i problemă, o să înșfac ceva de pe drum, când plec la secție, răspunse Donnie, gândindu-se la chifla cu brânză pe care știa că i-o va aduce Ciara.

— Prostii. E pregătit deja. Ouă cu șuncă. E OK?

— A, da, sigur, spuse el, încercând să se elibereze, cu blândețe, din strânsoarea copiilor.

— Willow! River! Lăsați-l pe domnul acesta amabil să stea liniștit și să mănânce, da? Mergeți și jucați-vă cu Ashkii, bine? Afară! Acum!

Chicotind, cei doi copii mânară câinele spre curtea din spate unde, în secunda următoare, păreau să se distreze copios, având în vedere lătratul ascuțit al animalului și chiotele lor.

— Scuze, zise ea, zâmbind, în timp ce așeza o farfurie aburindă pe masă, în fața lui.

— Pentru ce? Pentru că aveți doi copii simpatici cărora le place să se joace? Mulțumesc, spuse Alvaro, ridicând ceașca pe care Aiyana i-o umpluse cu cafea neagră și fierbinte. Și au niște nume foarte interesante, apropo.

Femeia i se alătură la masă, cu un pahar mare, plin de apă cu gheață.

— Da, ne-am gândit să îmbinăm moștenirea mea cu a lui. Eu sunt Navajo. El este de origine mexicană. Amândoi iubim enorm natura și ne simțim extrem de legați de ea. Așa că, în loc să le dăm copiilor noștri nume Navajo sau hispanice, i-am botezat după elemente – ea este Willow, el e River.

Alvaro se opri din mestecat și o privi, năuc, cu furculița rămasă undeva, în aer.

Ea râse și continuă:

— Un arbore își are rădăcinile în sol; așadar, este legat de Pământ. Cât despre River… Aș zice că e destul de evident elementul care-i corespunde.

— Corect, încuviință el, înghițind cu noduri dumicatul din gură. Și… bebelușul care e pe drum? V-ați gândit la un… nume de element? Sigur, dacă *vreți* să vorbiți despre asta, că nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala sau…

Fac și eu conversație, cucoană. Asta cu elementele… pff.

Aiyana scutură din cap.

— Nici vorbă de băgat nasul; o s-o cheme Breeze.

Breeze. „Briza”. Acuma na, Gwyneth Paltrow i-a zis fică-sii „măr”, nu? Apple. Aia e, nimic nu mai e ciudat pe lumea asta.

— Breeze. Foarte frumos, spuse Alvaro, încercând s-o joace prudent.

— Da. Firește, elementul ei va fi Aerul.

— Firește.

Hm. Or fi hormonii de sarcină.

— Ne-ar fi plăcut tare mult să avem și acum tot gemeni, fată și băiat, așa cum s-a întâmplat cu Willow și River, dar asta e: va trebui să mai facem un copil după ce se naște fetița.

— Ăăă… Va *trebui?*

Aiyana zâmbi de parcă Alvaro nu pricepea o chestiune evidentă:

— Păi, sunt *patru* elemente, nu?

Clar. Hormonii.

— Corect, nu mă gândisem la asta.

Femeia dădu din cap, mulțumită că el părea să fi înțeles, în sfârșit.

— Neața, iubito!

Ușa de la intrare se deschise și intră Gabriel Menendez, încă îmbrăcat în uniforma de paramedic. Își lăsă geanta lângă ușă și tocmai se pregătea să-și sărute soția care se ridicase să-l întâmpine, când îl zări pe bărbatul așezat la masa lor.

— Cine e?

— Donnie Alvaro, de la Poliția San Soledad, spuse acesta, ridicându-se, la rândul lui.

Gabriel își pupă grăbit soția pe buze, apoi îi strânse mâna lui Alvaro și se așeză lângă el.

— Ce pot să fac pentru dumneata, domnule polițist?

— Păi, dacă nu e prea mare deranjul și dacă nu ești prea obosit și, sigur, dacă-ți aduci aminte…

— Iisuse, da-ntreabă-mă odată, râse medicul, obosit.

— Acum doi ani, ai intervenit în urma unui apel de urgență…

— Cred că glumești. Nu-mi aduc aminte nici detaliile apelului de urgență la care am intervenit ieri.

— Mda, îmi dau seama, dar s-ar putea ca pe ăsta să-l ții minte. Era vorba despre o fată, Lisa Whelan. Mătușa ei a fost cea care a sunat. Annie Whelan. Era convinsă că nepoata ei s-a înecat sau ceva de genul ăsta, și…

— Ah, îmi amintesc, spuse Menendez, mângâind absent cana cu cafea pe care i-o adusese soția lui. Îmi amintesc.. A fost un pic ciudat.

Alvaro ciuli urechile:

— Cum așa? Ce anume a fost ciudat?

Celălalt bărbat își îngustă privirea:

— Ce ziceai că vrei să mă-ntrebi?

— Doar dacă-ți amintești ceva… ieșit din comun care s-a întâmplat în ziua respectivă.

Menendez luă o înghițitură lungă de cafea, apoi începu să vorbească, uitându-se undeva, în gol:

— Femeia care a sunat era disperată. Chiar credea că fata asta, Lisa, se înecase. Am intervenit imediat, am cercetat coasta, dar n-am găsit-o. Din ce ne spusese mătușa, fata stătuse sub apă câteva zeci de minute. Apoi, dintr-odată, a ieșit pur și simplu din ocean de parcă ar fi făcut o baie în piscină. Bătea câmpii despre un prieten care era în pericol sau ceva de genul ăsta.

— Un prieten în pericol?

— Da. Asta a zis. Dar nu era așa. Fata era foarte confuză. La un moment dat mi s-a și adresat cu un nume ciudat…

— Ce nume?

— Yad… nu mai știu. Asta chiar că nu-mi amintesc. Părea un nume cubanez, parcă. Dar da, părea foarte confuză și oarecum copleșită.

— De asta ai recomandat evaluarea psihiatrică.

— Da. I-au făcut-o? Avea… vreo problemă?

— Nu. Adică nu, nu i-a mai făcut nimeni evaluarea, dar pare să fie în regulă.

— Pare? Asta înseamnă că ai văzut-o de curând? A intrat în vreun bucluc?

— Nu, deloc, spuse Alvaro, dând ușor din cap. Mă rog, poate că ar trebui să definim ideea de „bucluc”. Ai auzit despre jaful de la bancă, oprit de un civil?

Gabriel făcu ochii mari:

— Nu se poate. Fata-eroină… Ea era?

— Dap, încuviință Alvaro.

— Wow, suflă paramedicul.

— Așa-i? Adică, pe bune, cum naiba reușește o puștoaică să facă asta?

Menendez ridică din umeri:

— Tupeu. Adrenalină.

— Așa a zis și ea. Dar tot mi se pare ciudat.

— Ce a făcut, de fapt? întrebă soția lui Menendez, care tocmai revenea în casă după ce fusese în curtea din spate să vadă ce fac gemenii.

Alvaro îi aruncă o privire lui Gabriel, întrebându-l din ochi dacă era în regulă să vorbească despre muncă în fața unei femei pe care o bănuia extrem de impresionabilă și aflată într-o stare fragilă. Menendez îl liniști cu un gest:

— E măritată cu un paramedic. La cină facem conversație lejeră despre mațe împrăștiate și creieri zdrobiți. Nu-ți face griji.

Alvaro râse, ușor stânjenit, apoi răspunse:

— Păi, i-a zis hoțului că are pistolul stricat sau cam așa ceva. Se pare că imbecilul a vrut să verifice și, până la urmă, s-a împușcat în brat.

Polițistul se aștepta ca Aiyana să fie oripilată și îngrețoșată; dar femeia izbucni într-un hohot de râs așa de zdravăn, încât bărbatul deja se temea ca asta să nu-i facă rău copilului.

— Scuze, reuși ea să spună, gâfâind și ștergându-și lacrimile. E bună. Chiar foarte bună. Și puternică, murmură femeia.

Donnie se uită chiorâș:

— Cine? Cum adică?

— Fata despre care vorbeați. Să facă pe cineva să se împuște așa…

— Încă o dată: cum adică?

Menendez își așeză mâna, încet, pe brațul soției lui:

— Iubito, tu vezi *girl power* în orice, așa-i?

Cu atitudinea vizibil schimbată, femeia își drese glasul:

— Mda, doar mă cunoști. Femeile sunt magice, asta zic mereu.

Aiyana îi dărui lui Alvaro un zâmbet și o privire care îl lămuriră că nu avea să mai afle nimic despre Lisa Whelan. Cel puțin, nu de la familia Menendez. Dar nu putea să renunțe așa de ușor:

— Femeile chiar sunt magice, încuviință el. Așadar: după acel incident, Lisa Whelan ar fi trebuit să treacă printr-o evaluare care n-a mai avut loc, corect?

Alvaro nu-și luă ochii de la Aiyana când îi adresă lui Gabriel această întrebare. Remarcă o tresărire mică, aproape imperceptibilă a degetelor ei care se odihneau peste mâna bărbatului.

— Nu, nu *ar fi trebuit*, spuse Gabriel Menendez. La vremea respectivă mi s-a părut că ar fi relevantă. Dar s-a dovedit că fata e bine. Cine știe, poate că mătușa n-a văzut-o când a mai ieșit la suprafață să respire și atunci s-a speriat. Iar chestia de la bancă… ai fi surprins să vezi ce poate face un om plin de adrenalină în situații extreme.

— Corect. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine, Gabriel. Și mulțumesc pentru micul dejun, Aiyana.

— O, a fost plăcerea mea, răspunse femeia.

— Uite, nu știu ce anume sperai să afli, dar, după părerea mea, Lisa Whelan e doar o fată obișnuită, cu o pereche de *cojones* neobișnuită. Bravo ei, frate. Bravo ei, spuse Menendez în timp ce-l conducea pe Alvaro la ușă.

— Da, probabil că așa e. Oricum, vă mulțumesc amândurora că mi-ați dat din timpul vostru, zise polițistul, ieșind din casă. Spune-ți-le „pa” lui Willow și lui River din partea mea. Și sunt sigur că Breeze o să fie la fel de drăgălașă ca ei.

— Vai, mulțumim, chicoti Aiyana din spatele soțului ei. Ești un om tare bun.

Apoi se aplecă spre el și-i spuse, aproape în șoaptă:

— Și să știi că și ea te place. La fel de mult cât o placi tu. Aș zice să-ți faci loc pentru chifla aia; azi n-o să fie cu brânză.

Cât pe ce să se înece, Donnie nu mai apucă s-o întrebe de unde știa toate astea, pentru că Gabriel Menendez deja închisese ușa.

*

— Neața, Alvaro. Care-i treaba?

Donnie bombăni un „neața”, dar atenția îi era concentrată la punga de hârtie din mâna lui Holmes.

„Azi n-o să fie cu brânză.”

Așa îi zisese femeia aia, cu doar jumătate de oră mai devreme. Dacă era adevărat, poate că și celălalt lucru era adevărat. Că Ciara îl place. Dar de unde știa ea? De unde putea o străină pe care o văzuse pentru prima oară în viața lui să știe despre Ciara, despre chifle, despre…

— M-am gândit să fac lucrurile un pic mai interesante, că deja mă termina psihic rutina. Așa că azi ți-am luat chiflă cu pepperoni.

Ofițerul Donnie Alvaro încremeni. Nu se putea mișca. Nu putea vorbi. Nu putea nici măcar să gândească.

Nu putea decât să se holbeze la punga cafenie pe care Ciara i-o lăsase pe birou.

Femeia își dădu ochii peste cap, pufnind:

— Zi „mulțumesc”, Donnie.

— Mulțumesc, Donnie, repetă el, mecanic.

Holmes chicoti și trecu la biroul ei, scuturând din cap:

— Jur pe Dumnezeu, Alvaro, norocul tău e că ești frumușel.

CAPITOLUL 18

— Neața, lume! strigă Lisa când ieși din casă și li se alătură lui Annie și Jackson pe verandă, unde cei doi își beau cafeaua.

— Neața, iubito, o întâmpină Annie, cu un rânjet cât toată fața.

Lisa îi aruncă o privire dintr-o parte, chicotind:

— Deci până la urmă mi-ați urmat sfatul, hm? îi tachină ea.

Jackson râse și încercă să spună „bună dimineața" în același timp, și cu gura plină de cafea pe deasupra, așa că reuși doar să scoată un soi de gâlgâit; se înecă și începu să tușească.

— Ești OK, dragule? îl întrebă Annie, bătându-l ușor pe spate.

El dădu din cap, apoi se ridică repede și gesticulă aprins ca să explice că intră în casă după niște apă.

— Neîndemânatic, dar frumușel; dar neîndemânatic, ridică Annie din umeri, cu un zâmbet de adolescentă. A, dar unde e Yadiel?

Lisa se uită la ea: mătușa ei părea cu adevărat fericită. Mai fericită decât o văzuse în ultimii ani. Nu, nu voia să strice asta. Dar tot trebuia s-o întrebe.

— Yad avea ceva treabă devreme, așa că a plecat înainte să adorm eu. A… auzi, Anns, cumva s-a întâmplat ceva legat de foc azi-noapte, în timp ce tu erai cu Jackson și făceați lucruri despre care nu vreau să aflu niciodată?

— Foc? Nu, cum adică? Eram pe plajă, ce naiba! Lângă apă. *În* apă. *Sub* ap…

— Bine, bine, gata, am priceput, țipă Lisa, astupându-și urechile. Fără detalii, te implor. Doamne.

— Păi tu m-ai întrebat. Da' ce te-a apucat?

Păi… Nu. N-o să fac asta.

— Am avut un vis ciudat, atâta tot. L-am văzut pe Jackson și o flacără sau ceva, nu știu. Poate din

cauză că știam că sunteți la plajă și subconștientul meu a încropit un mic foc de tabără. Nu contează.

— Iubito, nu au fost flăcări *adevărate.* Doar metaforice, spuse Annie, făcându-i cu ochiul, apoi își aminti. Ah, stai așa. A fost ceva, totuși. Dar cred că e o prostie…

— Ce?

Femeia râse și scutură din cap:

— Chiar nu e nimic, pe bune. Încerca să-și aprindă o țigară…

— Stai! Jackson Carter, acest extraordinar guru al fitness-ului, *fumează*?

— Mda, mă rog, cică încearcă să se lase. În fine, nu reușea să aprindă nenorocita aia de brichetă și i-am zis că poate e un semn că ar trebui să renunțe la fumat. Apoi, dintr-odată, aia s-a aprins cu o ditamai flacăra…

— Pârâcioasă mică, se auzi vocea amuzată a lui Jackson din spatele lor. Nu puteai să nu mă spui, nu?

Se apropie și o pupă pe Annie, apoi se așeză la locul lui, dând din umeri:

— Da, a fost o ciudățenie, îi spuse Lisei, apoi se întoarse spre Annie. Poate că ai dreptate. Poate că e chiar un semn.

Lisa ridică o sprânceană:

— Un semn că ar trebui să te lași de fumat, asta da, replică Annie, lovindu-l ușor peste brat.

O, chiar e un semn. Dar mă-ndoiesc că are vreo legătură cu fumatul.

*

— Ce te-a apucat? își întrebă Gabriel Menendez soția de îndată ce Donnie Alvaro plecă.

— Adică? Despre ce vorbești?

— Păi erai cât pe ce să-i spui că Lisa Whelan e… ca tine.

Aiyana zâmbi:

— Adică *vrăjitoare.* Poți s-o spui cu voce tare, să știi. În fond, și *abuela* ta era la fel. Nu e un cuvânt urât, iubirea mea.

Îi cuprinse fața în palme și-l sărută, apoi începu să se plimbe prin cameră, mângâindu-și, gânditoare, burta:

— Mereu am avut convingerea că, dacă oamenii ar fi expuși mai mult la astfel de lucruri, n-ar mai face atâta caz de ele. Ar deveni parte din viața de zi cu zi. Așa cum era odată.

— Așa cum era odată, demult, când vrăjitoarele erau arse pe rug?

Aiyana râse:

— Nu, prostuțule. Așa cum era odată, demult, când oamenii mergeau la vrăjitoarea satului pentru leacuri sau ca să-și descarce sufletul… Sigur, există și printre noi unele care folosesc meșteșugul în scopuri întunecate, dar mereu își primesc răsplata.

Gabriel se apropie de soția lui și își așeză mâinile pe talia ei îngroșată:

— Iubito. Știi bine cum reacționează oamenii la astfel de lucruri. La naiba, *mi abuela* a fost vrăjitoare iar eu tot n-am crezut cu adevărat în chestia asta până când nu te-am cunoscut pe tine. Când s-a întâmplat toată povestea cu Lisa, chiar m-am gândit că a-ncercat să se omoare. Dar acum știu adevărul. Totuși, cei mai mulți oameni te-ar crede nebună pentru că vorbești cu luna și pentru că folosești cristale încărcate ca să vindeci durerile de cap, în loc să iei aspirină.

— *Cei mai mulți oameni* merg la biserică; vrei să-mi spui că sunt gata să creadă că șapte miliarde de ființe umane s-au născut din Adam și Eva, dar o să li se pară de neconceput că elementele nu sunt altceva decât energii pe care le putem struni și manevra?

Bărbatul își dădu ochii peste cap și se strâmbă:

— Pe scurt, da. Exact asta spun.

Aiyana își puse mâinile la spate și zâmbi năstrușnic:

— Ei, am o bănuială că domnul polițist Alvaro e pe cale să înceapă, și el, să creadă.

Fața măslinie a lui Gabriel păli:

— Ce-ai făcut?

Femeia ridică din umeri și făcu o mică piruetă:

— Nimic. E doar o bănuială. O… presimțire de vrăjitoare, atâta tot.

*

Donnie Alvaro se holbase multă vreme la chifla cu pepperoni de pe biroul său.

Cum? Cum de a știut femeia aia? Făcea mișto de mine? Dacă da, de ce? A fost așa, la ghiceală? De ce n-a zis „gogoașă”? Toată lumea crede că polițiștii mănâncă gogoși, corect? Dar nu, ea știa. *Cum? Cum de se poate așa ceva?*

— Hey, Alvaro! Încerci să hipnotizezi amărâta aia de chiflă? strigă Ciara de la biroul ei, aflat față-n față cu al lui.

— Ha? Nu, doar că… Auzi, cum de mi-ai luat pepperoni?

Femeia ridică din umeri:

— Nu știu. M-am gândit că poate te-oi fi săturat și tu să mănânci chifle cu brânză în fiecare nenorocită de dimineață.

— Vrei să ieșim la masă diseară?

Ce dracu’ m-a apucat? Alvaro, idiotul dracului, cum ai putut s-o dai așa pe gură, acum femeia o să…

— Sigur că da. Cu drag. Mergem direct de la muncă sau treci să mă iei la opt?

Alvaro înghiți în sec. Cumva tocmai acceptase?

Holmes pocni din degete:

— Băi! mai ești aici? Doamne, Donnie, ai tras ceva?

— Nu, nu, o să… o să te iau la opt. E perfect.

— Bun. Deci avem întâlnirea stabilită, îi zâmbi partenera lui.

*

Soarele se pregătea să apună dincolo de orizont în deșertul egiptean, scăldând cerul într-o orgie de culori. Plutind pe deasupra piramidelor, nevăzuți de mulțimea de turiști, Lisa și Yadiel zburau în jurul construcției maiestuoase, ridicate de poporul din care ea își trăgea rădăcinile.

— Bricheta lui Jackson a fost doar un avertisment, Yad. Sunt așa de multe alarmele care mi se declanșează în minte, că e aproape insuportabil. Nuriel avea dreptate: nu e un dar. E mai degrabă ca un pumn în ochi.

— Știu, micuțo. Dar nu există o altă cale.

— Mda. Platforme petroliere, biserici, un hotel… toate, în numai câteva ore. Din fericire, n-a murit nimeni. Dar nu am cum să ajung peste tot. Rahat, de fapt n-am cum să ajung nicăieri, cel puțin nu la timp.

— Nici nu e nevoie. Ce trebuie, însă, este să ridici acea armată despre care vorbea Nuriel.

— Înaintașele mele.

— Pentru început, da.

Lisa simți cum o străbate o durere ascuțită, apoi văzu o imagine înspăimântătoare care prindea contur în mintea ei.

— Doamne, Dumnezeule.

— Ce este?

— Arde Notre Dame.

— Ce?!

— A-nceput, Yad. Hai să mergem.

Într-o clipă, vrăjitoarea și demonul erau la Paris. Cerul era aprins, dar nu de luminile vii ale orașului; flăcări portocaliu-roșiatice lingeau întunericul de deasupra vechii catedrale a cărei turlă se prăbușise deja, ca o sabie coborâtă în semn de capitulare. Într-o tentativă inutilă de a controla vâlvătaia furioasă, pompierii îndreptaseră furtunurile spre

ziduri; dar era prea sus, prea mare, prea fierbinte, prea mult.

De deasupra, Lisa vedea că întreg acoperișul catedralei ardea; schelele de pe exteriorul zidurilor nu aveau să facă altceva decât să alimenteze uraganul furios și fierbinte care mistuia totul.

Lângă Notre Dame erau oameni. Nenumărați. Unii dintre ei, stană de piatră, se uitau uluiți la bucata de istorie care murea chiar acolo, sub ochii lor. Alții plângeau. Erau și echipe de filmare. Sirene care urlau. Polițiști care încercau să împingă pe toată lumea mai în spate, departe de pericol.

Din ceruri cădeau scântei.

Nu era vreme. Nu era vreme să încerce să invoce îngerii, sau măcar pe înaintașele ei.

Lisa auzea doar răgetul flăcărilor.

Asta, și un cântec. Oamenii găsiseră o cale de a aduna toată acea energie și de a riposta. Cântau *Ave* M*aria.*

Rugăciunea colectivă este puternică; știa că citise asta pe undeva. Dar avea să fie îndeajuns de puternică să-i alimenteze propriile forțe?

În forma ei neomenească, imaterială, Lisa putea să plonjeze direct în mijlocul flăcărilor. Spre deosebire de Yadiel, lăcașurile de cult nu o forțau să se materializeze.

— *Nu veni după mine, Yad.*

Fata aterizâ în mijlocul catedralei și avu senzația că stă cu tălpile pe Soare. Niciun om nu ar fi putut suporta o asemenea căldură. Se uită în jur și realiză că focul izbucnise undeva deasupra ei, poate chiar pe acoperiș. De parcă ar fi căzut un meteorit pe el, dezlănțuind iadul.

Își îndreptă simțurile spre interiorul propriei ființe, cercetându-și sângele în căutarea înaintașelor ei. Ca și mai-nainte, le găsi. Energii latente, așteptând tăcute să fie trezite și aruncate în luptă.

Magia din trupul ei se transformă într-un zid, într-un glob protector, invizibil, care împingea flăcările tot mai departe.

Dar acestea nu aveau de gând să cedeze.

El nu avea de gând să cedeze.

Pentru că Lisa era convinsă că acesta nu fusese un accident. Era lucrarea minuțioasă a Răului.

Simți cum puterea lui Yadiel se alătură puterilor ei. Spera doar că nu plonjase și el în catedrală.

Toată ființa ei se extinse, ca un balon de săpun care creștea cu fiecare suflu de magie pe care îl primea. Dar ea nu era un simplu balon de săpun; nu avea să plesnească.

Câștiga; câștigau. Focul părea să scadă, în sfârșit.

Dar Răul era hotărât să cadă luptând. Se auzi un pocnet puternic și vâlvătaia își redobândi forța.

Atunci își aminti. Își aminti că Nuriel îi dăduse din harul lui. Cercetă adânc în ea însăși; acolo găsi strălucirea aurie pe care i-o dăruise îngerul.

Se formă un arc electric în clipa în care cele trei energii se combinară – vrăjitoarea, demonul și îngerul – și Lisa Whelan se întrupă. Dintr-odată, era la fel de înaltă pe cât fusese Nuriel atunci când i se arătase. În acea clipă, înțelese.

Lesath Wahala nu trebuia să stingă flăcările, ci să le absoarbă.

Ea însăși devenise foc.

Cu brațele întinse de-o parte și de alta, invită flăcările mai aproape. Le chemă la ea.

Iar acestea, în sfârșit, ascultară. Încet, parcă împotriva voinței lor, se prelinseră pe podea, limbi aprinse care lingeau zidurile și băncile de lemn în calea lor.

Vrăjitoarea deschise gura; ca un dragon smintit, nu scuipa, ci inhala foc. Îl simțea încălzind-o pe dinăuntru, curgându-i prin fiecare fibră.

Atunci când, în fine, se opri, când nu mai avea ce flăcări să respire, nu știa cât timp trecuse. Minute? Ore?

Lisa realiză că stătea în genunchi pe podea, cu palmele lipite de dalele ce dogorau; chiar în fața ei

se vedea altarul unde o cruce aurie sclipea slab de sub stratul de funingine.

Aurie?

Zâmbi:

— Da, Nuriel. Am reușit. Împreună am reușit.

Când se uită în jos, Lisa văzu că își redobândise forma umană. Dezbrăcată, neagră de fum și funingine, pielea îi căpătase aceeași strălucire aurie și blândă precum crucea.

Simți cum brațe puternice o cuprind și o ridică:

— Trebuie să plecăm, micuța mea curajoasă.

*

Se materializară în baia ei. Abia atunci realiză că și Yadiel era dezbrăcat și înnegrit de fum.

— Ai sărit… Ai fost…

El încuviință.

— Doar nu te așteptai să te las singură acolo, nu?

— Dar… puteai să…

Yadiel râse:

— Vrei cumva să zici că puteam să mor? Ei, haide. Da, am dobândit formă fizică și da, a ars, dar sunt totuși un demon, micuțo. N-am cum să mor. Sigur că n-a fost plăcut, asta nu. Chiar deloc.

— A pățit cineva ceva?

— Sunt răniți, dar nu grav. Și n-a murit nimeni. Acum, hai să te băgăm în apă. Ai nevoie să te reîncarci. Și să scapi de mizeria asta.

Se îmbăiară, apoi merseră jos, unde Annie și Jackson, care tocmai se întorseseră de la un prânz prelungit, se uitau oripilați la știri:

— Doamne, Lisa, unde ai fost? E cumplit. Capodopera aia e complet distrusă, hohoti Annie.

Ei, nu e *chiar așa. Sunt stricăciuni mari, da, dar nu e distrusă,* își spuse Lisa, apoi întrebă cu voce tare:

— Ce? Despre ce vorbești?

— Cum de n-ați văzut? zise Jackson. Toate televiziunile au transmis. A fost un mare incendiu la

Catedrala Notre Dame din Paris. Se pare că au reușit, în sfârșit, să stingă focul.

— Vai, îngrozitor. Bine că l-au rezolvat, totuși, se băgă și Yadiel.

— Mda. Sper că nimeni n-a pățit nimic, reuși să mai spună Lisa, obosită, apoi se trânti pe canapea lângă Annie.

În ciuda șamponului, a cremei, a parfumului și a nenumăratelor cosmetice aromate, femeia tot simțea un iz de fum venind dinspre părul umed al nepoatei ei. Ochii i se măreau pe măsură ce realiza ce însemna asta.

Lisa îi făcu cu ochiul și ridică un deget la buze.

— Doamne, Iisuse Christoase, șopti Annie, cutremurându-se când epifania fu completă.

— Mnu, nu l-am văzut acolo. Drept e că era și foarte mult fum, îi răspunse Lisa, tot în șoaptă.

CAPITOLUL 19

— Arăți… wow, suflă Alvaro.

Ciara chicoti și intră în mașina lui, în vreme ce acesta îi ținea portiera:

— Merci, Alvaro. Cred. Adică, ăsta a fost un compliment, nu?

Donnie dădu din cap – *afurisită e* – și ocoli Chevy-ul vintage (moștenire de la tatăl lui) ca să urce la volan. O plăcea pe Ciara Holmes; la dracu', era chiar îndrăgostit de ea. Cu toate astea, nu-i venea să creadă că, sub uniforma aia pe care o știa atât de bine, partenera lui arăta *așa.*

Ciara purta, în mod absolut incredibil și neașteptat, o rochie; o rochie de vară, viu colorată, care îi îmbrățișa silueta voluptuoasă exact acolo unde trebuia. Eliberat din eternul coc, părul îi cădea în valuri pe umeri. Abia acum observă Donnie că pletele ei aveau o strălucire arămie, probabil nuanțare naturală datorată soarelui californian, responsabil și pentru pistruii presărați pe nasul femeii – pistrui pe care ea cu siguranță îi ura, dar pe care el îi găsea adorabili.

Încercând să-și țină ochii departe de decolteul ei, Alvaro apucă volanul atât de strâns încât i se albiră încheieturile; o întrebă, făcând un efort fantastic să-și oprească vocea din tremurat:

— Așa. Ce vrei să mănânci?

— Păi acum mă-ntrebi? Credeam că ai făcut rezervare și că ne așteaptă ăia cu o sticlă de șampanie pe masă și cu orchestra pregătită, spuse ea privindu-l cu coada ochiului și abținându-se cu greu să nu râdă. Băi, glumesc. Habar n-am, hai să mergem undeva lângă ocean. Să găsim un loc unde să mâncăm ceva bun și să vedem cum cade soarele în apă. Sunt în stare să mă uit ca proasta la apus, seară de seară.

Alvaro zâmbi. Știa locul perfect.

După vreo jumătate de oră și un drum cu mașina în liniște deplină, Holmes și Alvaro stăteau pe un ponton văruit și decorat cu gust desăvârșit, la o masă care le oferea vedere perfectă spre ocean. Comandaseră deja și, până când avea să le fie adusă mâncarea, se delectau, râzând, cu câte un pahar de vin și cu bârfe de la secție.

— Auzi, da' tu îți dai seama că tot biroul te-a auzit când m-ai invitat în oraș, nu? întrebă Holmes, deja ușor amețită.

Alvaro dădu din umeri:

— Și ce dacă? Ai acceptat, așa că nu m-am făcut chiar de râs.

Ciara îi aruncă o privire peste marginea paharului, luă o înghițitură lungă din el, apoi mormăi:

— Da' știu că nu te-ai grăbit.

— Ce? Cum adică? întrebă Alvaro, încruntat.

— Dacă nu mă invitai tu, sigur te invitam eu. Pe bune, ți-am dat toate indiciile, frățioare.

Și ea te place, să știi. Așa zisese Aiyana Menendez. Chiar așa să fie?

— Ciara, tu crezi în magie?

Gura lui Alvaro vorbise de una singură și, de îndată ce rosti cuvintele, bărbatul simți că-i vine să-și tragă palme.

Femeia rămase cu gura căscată, apoi izbucni în râs. Se opri abia când ospătarul le aduse felul principal.

— Poftă bună! spuse acesta, încercând să nu se holbeze aiurea la doamna căreia machiajul i se scurgea pe obraji din pricina râsului; îi lăsă în pace.

Unii chiar nu știu să bea, zău așa, conchise el, apoi porni spre altă masă; nu erau nici primii, nici singurii în situația asta.

— Alvaro, te implor, spune-mi că n-o să-mi trântești vreo replică d-aia siropoasă despre magie și suflete-pereche și…

— Nu.

Dintr-odată, Donnie părea să fi înlocuit timiditatea pe care o simțea în preajma acestei femei cu o voință fermă; se hotărâse. Avea să-i spună totul.

— Nu despre asta vreau să-ți vorbesc. Și sunt cât se poate de serios, Holmes. Crezi în magie – cum ar fi premonițiile și… nu știu, divinația, și elementele, și…

Ciara puse paharul pe masă. Parcă se trezise brusc.

— Despre ce naiba vorbești?

— Tocmai ți-am zis.

— Pot să te întreb de unde ți-a venit asta?

— Te rog, răspunde la întrebare.

— Frate, nu sunt vreun suspect la interogatoriu, zise ea, bosumflată.

— Îmi pare rău, n-am vrut să sune așa, dar e foarte important pentru mine. Doar… te rog, răspunde-mi. Altfel o să par nebun.

— Păi, cam pari deja. Oricum, răspunsul meu e da, cred că există, de exemplu, oameni care într-un fel sau altul știu anumite lucruri înainte ca ele să se întâmple. Au un fel aparte de intuiție, un soi de dar al lor. E ceva inexplicabil; totuși, nu cred în globuri fermecate și femei care zboară pe mături când e lună plină și alte chestii d-astea, nu.

— Bun.

Ciara se aplecă spre el și ridică sprâncenele întrebător:

— Deci? V-am răspuns la întrebare, domnule *polițist.* Ar trebui să chem un avocat sau o să-mi ziceți despre ce e vorba?

Știu că o să-mi pară rău, dar aia e.

Alvaro luă o gură mare de vin, trase aer adânc în piept, apoi spuse dintr-o singură suflare:

— O să sune aiurea dar, azi dimineață, o femeie pe care o vedeam atunci pentru prima oară mi-a spus că astăzi n-o să-mi aduci chiflă cu brânză. Și mi-a mai spus că mă placi la fel de mult cum te plac eu.

Ciara se lăsă pe spătarul scaunului și fluieră subțire.

Cu buzele strânse, Donnie o fixă cu o privire atât de intensă încât era convins că o să-i sfredelească obrazul.

— Wow, spuse ea, în cele din urmă.

Alvaro pufni:

— Asta-i tot? Doar „wow”? Spune-mi că sunt nebun, spune-mi că *ea* e nebună, dar spune-mi *ceva.*

Holmes ridică din umeri:

— Cum aș putea să spun că vreunul dintre voi e nebun? Nu știu cine e tipa, dar a nimerit-o la fix. Adică na, asta dacă ești sigur că nu te lua la mișto. Poate că cineva de la secție i-a povestit că-ți aduc micul dejun în fiecare dimineață și…

Își duse un deget la buze, gândindu-se puțin. Se răzgândi:

— Nu, stai așa. N-avea de unde să știe că tocmai azi o să iau altă umplutură. M-am hotărât atunci, pe loc. Ăla tocmai se apucase să pună brânză când i-am zis să se oprească. Așa că da, tipa a… ghicit corect.

El încă aștepta continuarea. Femeia zâmbi:

— Bine, fie, și a avut dreptate și cu cealaltă chestie. Că te plac. Dar eu credeam că se vede de la o poștă.

— Eu nu văzusem.

— Ți-am mai zis: norocul tău e că ești frumușel, Alvaro, râse ea.

Donnie pufni și zâmbi și el, în sfârșit:

— Merci. Cred.

— Ăsta n-a fost…

— …un compliment, știu, oftă el. Ei, în cazul ăsta cred că pot să-ți zic mai multe despre chestia care nu mi-a ieșit din cap în ultimele zile. Pentru că, până azi, mi se părea inexplicabilă. Acum nu mai sunt așa de sigur. Asta, dacă nu cumva sunt dispus să accept o explicație… supranaturală.

— A, deci mai e ceva?

— Da, dar are de-a face cu munca, așa că n-o să aduc subiectul în discuție.

Ciara lăsă capul într-o parte și luă furculița:

— Alvaro. Ce facem noi doi cel mai bine în viața asta e să mâncăm și să discutăm despre cazuri. Mă rog, cel puțin până acum, adăugă ea cu un rânjet. Mănâncă, o să se răcească.

El încuviință și, chiar înainte să dea iama în pastele de pe farfuria din fața lui, întrebă:

— Cum de ești așa de… relaxată când vine vorba despre toată povestea asta cu magia? Eu, unul, dacă cineva mi-ar fi zis ieri că o femeie oarecare o să-mi povestească exact ce o să mi se întâmple după ce a stat de vorbă cu mine cinci minute, i-aș fi zis să se ducă dracului. Și parcă nici acum nu-mi vine să cred. Dar tu pari super OK.

Ciara dădu din umeri și înghiți cu zgomot dumicatul aproape nemestecat:

— Păi, Einstein, mă cheamă Holmes, totuși.

— Da, ca pe faimosul detectiv.

— Și asta. Dar, mai degrabă, ca pe strămoșii mei care au venit aici din Irlanda. Așa că am crescut înconjurată de povești despre magie, zâne, ritualuri păgâne și câte și mai câte. Cred că n-aveam mai mult de patru ani, dar îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri ce tam-tam făcea bunica din partea tatei când venea solstițiul de vară. Vai, ziceai că-i Crăciunul. Mai târziu, eu eram puștoaica ciudată din tot liceul pentru că, în loc să port la gât o cruce sau un craniu sau mai știu eu ce rahat era la modă atunci, purtam o spirală triplă celtică pe care bunica mi-o făcuse pe comandă, din argint, special pentru mine. Zici că vrei să vorbim despre magie? Ei, sunt ca o enciclopedie ambulantă.

— Wow.

Ciara chicoti:

— Pe bune? Așa o s-o ținem toată noaptea? Tre' să scoatem și niște replici ceva mai inteligente de-atât dacă vrem să iasă ceva de aici, Alvaro. Acu' zi:

care-i chestia inexplicabilă pe care crezi că în sfârșit ți-o poți explica?

Printre înghițituri de mâncare și de vin, Donnie îi spuse ce i se păruse cam ciudat în „intervenția” Lisei Whelan din timpul jafului de la bancă.

— Dar îți dai seama că adrenalina chiar e o explicație foarte bună și complet ne-supranaturală pentru ce-a făcut fata aia, nu? îl întrebă Holmes când el termină de povestit.

— Absolut. Dar atunci de ce i-a zis mătușii ei că n-ar crede nimeni ce s-a întâmplat cu adevărat acolo?

Ciara își tamponă delicat buzele cu șervetul, apoi îl puse pe masă, lângă farfuria goală, și se aplecă spre bărbat:

— Tu ce crezi că s-a întâmplat acolo, Alvaro?

El se gândi o vreme, cu buzele strânse, înainte să răspundă:

— Cred că a făcut *ceva.* Fie l-a determinat pe el să se împuște, fie a manipulat pistolul din mâna lui. Cred că a doua chestie se cheamă telekinezie.

Femeia dădu din cap, admirativ:

— Da’ știu că ți-ai făcut temele.

— Păi, na, m-a tot râcâit chestia asta. Adică, atunci când i-am povestit că glonțul i-a zgâriat un pic brațul și atât, a părut ușurată; a mai și zis că n-ar fi vrut ca el să moară „din cauza ei”. Apoi i-a spus mătușii ce știi.

— Aha. Acum spune-mi ceva: după părerea ta, fata asta a făcut ceva rău?

— Nu, Doamne ferește. Singurul lucru pe care l-a făcut a fost să împiedice un cretin să rănească sau să omoare civili nevinovați; în fond, dacă pe ăla îl apuca cine știe ce, poate că începea să tragă la-ntâmplare.

— Așa e. Atunci ce vrei de la ea? Vrei să aduni sătenii cu furci și torțe aprinse și să-i duci acasă la ea, strigând „vrăjitoarea”?

Alvaro râse, ușor stânjenit. Chiar așa, ce voia de fapt?

— Știi ceva? Cred că, pur și simplu, voiam să pot vorbi cu cineva despre asta. Cu cineva care să-mi spună că nu sunt nebun.

Ciara ridică mâinile să se apere:

— Măi, eu nu zic că n-ai fi. Dar, ca să fie clar: în speța asta nu, nu cred că ești nebun. Așa, și poate că are abilități telekinetice. Nu e ceva nemaipomenit și, mai ales, nu încalcă nicio lege. Pana mea, până și iarba e legală acum. Atâta timp cât nu aruncă mingi de foc în oameni nevinovați, eu zic s-o lași în boii ei.

Donnie încuviință, apoi ridică paharul și plescăi din limbă:

— Ești o femeie înțeleaptă, Ciara Holmes.

— Știu, râse ea, apoi își atinse tâmplele cu vârful degetelor și oftă. Trebuie să-ți mărturisesc ceva: pot să prevăd anumite lucruri. Și, în clipa asta, văd o nouă sticlă de vin în viitorul nostru foarte apropiat.

Bărbatul râse, își ciocni ușor paharul de al ei și îi făcu semn ospătarului să le mai aducă de băut.

*

După ce plecă și ultimul enoriaș, părintele Nicholas încuie ușile bisericii și se duse la altar. În seara aceea ținuse o slujbă specială, de fapt o rugăciune comună pentru Catedrala Notre Dame, atât de greu lovită de distrugere.

Oamenii se rugaseră, cântaseră și, în cele din urmă, răsuflaseră ușurați când venise vestea că focul era stins.

Și ce foc ciudat, își spuse preotul.

Orice ar fi făcut, gândul îi tot zbura la ne-sfânta treime pe care o văzuse cu ochii lui, în biserica lui: îngerul, demonul și vrăjitoarea. În minte îi revenea constant ceea ce îi spusese îngerul: că ei toți erau luptători. Că se aflau de aceeași parte. Iar Nuriel era taman Îngerul Focului.

Foc.

Părintelui Nicholas i se tăie răsuflarea când își dădu seama: pericolul, amenințarea pe care demonul spunea că nu i-o poate dezvălui era, cumva, legată de foc.

Lupta începuse deja.

Părintele Nicholas îngenunche și începu să se roage.

CAPITOLUL 20

— Trebuie să încetăm cu întâlnirile astea, oftă Nuriel.

— Pe bune, asta e tot ce-mi spui după ce s-a întâmplat astăzi?

Îngerul zâmbi:

— A fost o simplă încercare de a face o glumă de-a oamenilor. Eu, unul, găsesc *umorul omenesc de un gust cam îndoielnic, dar mi-am închipuit că tu îl vei aprecia. Poate că am judecat greșit.*

Lisa pufni drept unic răspuns, iar Nuriel continuă:

— Te-ai descurcat bine astăzi, Lesath. Dar îți dai seama că acesta este doar începutul.

— Din păcate, chiar îmi dau seama de asta. Ce urmează?

— Ei bine, ți-am împrumutat harul meu pentru un motiv întemeiat. Tu *să-mi spui ce urmează.*

— Ei bine, izbucnesc incendii tot timpul, peste tot pe Pământ; pompierii nu mai știu de capul lor, nebunii vorbesc despre Apocalipsă, chestii d-astea. Între timp, Yad a plecat să adune… demonii din rezistență sau ce-or fi ei, iar eu mă pregătesc să-mi chem fetele.

— Să-ți chemi fetele?

— Știi tu… vrăjitoarele de demult. Pe alea moarte, cum ar veni.

— Înțeleg. Și ai solicitat această întâlnire… pentru că?

Lisa privi în jur, în sala luminată de candelabre pe care o crease în propria minte data trecută, și își puse aceeași întrebare. De ce voia să-l vadă pe Nuriel acum?

— Cred că, pur și simplu, aveam nevoie de o bătaie pe umăr după toate chestiile prin care am trecut azi.

Trăsăturile frumoase ale lui Nuriel se înăspriră.

Tocmai a scrâșnit din dinții lui de înger, cumva?

— Înțeleg. Lesath, nu aștepta laude după fiecare dintre intervențiile tale. Sunt o ființă celestă și știu foarte bine că prea rar se întâmplă ca oamenii să ne mulțumească după ce răspundem rugăciunilor lor și le dăm ce au nevoie. Faptul că deții puterea unei vrăjitoare, a unui înger și pe a unui demon înseamnă că și tu ești obligată să faci tot ce trebuie ca să lupți cu Răul, dar nu ai dreptul să strigi asta în gura mare sau să te aștepți să primești vreo decorație după ce ți-ai îndeplinit sarcina. Așadar, dacă nu ai ceva cu adevărat important de comunicat, te sfătuiesc să nu mă invoci.

Super. Am scos din sărite un nenorocit de înger.

— Te… te rog să mă scuzi, bâigui ea. Cred că aveam nevoie de un fel de debriefing *după… incidentul de la Notre Dame.*

Nuriel o privi cu asprime înainte să-i răspundă:

— Consideră că tocmai l-ai primit, în cazul acesta. Mergi acum și fă-ți datoria. Ridică-ți oastea. Iar eu o voi ridica pe a mea.

Cu aceste cuvinte, Îngerul Focului dispăru.

Mda, Yad, aveai dreptate; nu toți îngerii sunt buni. Unii sunt de-a dreptul scârbe.

După asta, Lisa deschise ochii, convinsă că era privită; se ridică repede în șezut când o văzu pe Annie la picioarele patului:

— Anns… ce s-a întâmplat?

Femeia ocoli încet patul, apoi se așeză pe margine.

— Mi s-a părut că… ă… că vorbeai cu cineva adineauri, așa că n-am vrut să te întrerup. Dar, puștoaico, și cu mine trebuie să vorbești, să știi.

Lisa aruncă o privire spre ușă, dar mătușa ei se grăbi s-o liniștească:

— Jackson doarme dus. Nu ne aude. Așa că bagă. Ce căutai la Notre Dame?

Lisa oftă, iar umerii i se prăbușiră.

— Mâncam foc. De-a dreptul.

— Ce?!

Fata povesti cu lux de amănunte ce făcuse în incendiul devastator din catedrala franceză, omițând, totuși, partea despre harul angelic și despre adevărata natură a lui Yadiel. Spuse doar că iubitul ei a ajutat-o mult.

Annie asculta uimită, acoperindu-și cu palma gura căscată.

— Doamne, Lisa, deci ai sărit direct în flăcări?

— Da, doar că, pentru mine, asta e ca și cum aș sări într-o piscină. Pot să suport fără probleme. Vezi? zise ea, întinzând în față brațele cu pielea intactă și răsucindu-le sub ochii mătușii ei.

— Mda, mi-ai zis tu la un moment dat că ai un fel de protecție specială sau cam așa ceva. Dar cum de ai știut exact unde să mergi și ce să faci?

Bun, hai că merită să afle adevărul. Măcar o parte din el.

— Annie, trebuie să-mi promiți că n-o să te crizezi, OK?

Femeia strânse din buze și se cutremură.

— OK, șopti ea.

Lisa oftă:

— Au fost mai multe incendii. Incendii ciudate, nenaturale. Clădiri care au izbucnit în flăcări dintr-odată, omorând oameni. Iar eu… eu *simt* când apar focurile astea. E ca și cum mi s-ar activa niște alarme undeva, în capul pieptului. De data asta – când s-a întâmplat la catedrală – am avut chiar și o viziune, una foarte puternică. Așa am știut.

— Dar ce anume provoacă incendiile astea? Spui că sunt… nenaturale, nu? Cum așa?

Lisa își mușcă buzele, netezind cu gesturi nervoase așternutul din patul ei:

— Sunt… atinse de Rău, Anns. Au ceva întunecat și malefic.

— Întunecat și malefic, adică… demonic?

Vai, Annie, ce rasist a sunat asta. Yad s-ar simți jignit dacă te-ar auzi spunând așa ceva.

— Of, micuțo, astfel de comentarii nu mă mai jignesc de foarte multă vreme. Annie nu e rea, e

doar… needucată în privința asta, atât. Stai liniștită, n-o să pun la suflet.

— Yad. Ai răbdare, o să vorbim, dar trebuie s-o calmez puțin.

— Categoric. Te las să discuți cu ea.

— Annie. În primul rând, trebuie să știi că nu toți demonii sunt răi. În fond, ei sunt îngeri căzuți. Și, uneori, fac lucruri rele din pură frustrare. Știi, ca un copil pedepsit care dă cu șutul într-un perete.

— N-aș zice că suntem tocmai copiii răzgâiați ai Universului, micuțo.

— Parcă ziceai că mă lași să discut cu ea.

— Scuzele mele.

— Deci sunt adevărați? Există?!

Annie avea ochii cât cepele.

— Da. La fel și îngerii. Dar nu-mi cere să-ți spun mai mult, pentru că nu pot.

— Corect. Secret de serviciu.

— Mda, zâmbi Lisa. Deci: asta, ce se-ntâmplă acum, nu e chiar activitate demonică. Nu știu cum să-ți explic… Uite, închipuie-ți toate lucrurile rele din Univers, fiecare gând urât, fiecare gest răuvoitor, toată mizeria născută din conștiința sau din subconștientul cuiva, topindu-se laolaltă într-un soi de mâl întunecat și dezgustător.

— Bleah.

— Fix. Mă rog, se cheamă Rău, dar „Bleah” sună mai potrivit. În fine, asta e chestia care stârnește toate incendiile de care-ți ziceam.

— Mhm, îngână Annie, apoi exclamă, îngrozită: Asta înseamnă că pot izbucni oriunde. Pot izbucni și aici…

Lisa scutură din cap:

— Nu.

— Nu? Ești sigură? Dumnezeule, eu…

Lisa o apucă ușor de braț:

— Annie. Aici nu. Ești în siguranță. *Suntem* în siguranță.

— Cum așa? Ai făcut vreo… vreo vrajă de protecție sau cum s-or chema?

Lisa pufni încet, scuturând din cap:

— N-a fost nevoie. Casa noastră și toți cei aflați în ea – inclusiv prietenii și iubiții – adăugă ea, înainte ca Annie să apuce să întrebe despre Jonathan sau Jackson, sunt protejați de stră-stră-stră-mai- pune-tu-bunica mea.

Mutra năucă a lui Annie aproape că o făcu pe Lisa să izbucnească în râs:

— Prima vrăjitoare Whelan care a existat vreodată, explică ea. O egipteancă pe nume Meissa.

— Ă…

— Of, Annie. E o poveste foarte, foarte lungă.

— Păi credeam că mi-ai zis tot ce era de zis despre puterile tale și despre istoria vrăjitorească a familiei noastre.

— Eh, se poate să fi omis câteva detalii, murmură Lisa.

Cum ar fi, de pildă, faptul că Yadiel nu e *deloc vreun Desanto și că, în clipa asta, eu am în mine har îngeresc.*

— Aha.

Lisa o îmbrățișă pe Annie cât de tare putea:

— Știu că e greu de înțeles și de acceptat, dar trebuie să ai încredere în mine. O să fii OK. Meissa e super tare.

— Dar… tu o să fii în siguranță?

Lisa o îndepărtă puțin pe Annie, cât s-o privească în ochi:

— Sunt cea mai puternică vrăjitoare care există, ai uitat? Sunt această… Wolverine a vrăjitoriei, doar că n-am unghiile alea oribile; deși văd că sunt la mare modă, spuse ea, încheind cu o strâmbătură.

Annie râse.

— Bine. Te cred. A, ia stai așa: de asta m-ai întrebat despre Jackson și flacăra aia? Ce legătură are el cu orice?

Ei, ce legătură să aibă, în afară de faptul că soția lui a murit din cauză că Răul țintește extrem de prost, așa că, în încercarea de a ajunge la mine,

a omorât mai mulți oameni, inclusiv pe defuncta doamnă Carter?

— Păi, nimic. Să știi că viziunile nu sunt chiar așa, ca niște trailere ale evenimentelor pe care le anunță. De fapt, cele mai multe nu sunt deloc clare. Mai degrabă sunt imagini simbolice pe care trebuie să le descifrez corect ca să mă pot folosi de ele.

— Sună complicat.

— Pfoai, crede-mă, e mult mai complicat decât pare.

*

Aiyana se trezi cu miros înțepător de fum în nări. Se ridică în pat în capul oaselor și, instinctiv, pipăi locul de lângă ea, așteptându-se să dea de soțul ei. Dar jumătatea lui de pat era goală. Normal. Iar lucra de noapte.

Copiii!

Femeia sări din pat și încercă să alerge spre camera lor, dar când deschise ușa, pragul arzând al dormitorului o împiedică să iasă. Scoase capul pe hol și văzu că focul nu se întinsese până acolo, încă.

Prizonieră în dormitor, Aiyana căzu în genunchi și, cu brațele întinse și ochii închiși, începu o incantație:

— To doo ko. To doo ko. To doo ko. To doo ko.

Vâlvătaia încercă să traverseze hotarul ușii, dar, așa cum îi ceruse vrăjitoarea Navajo, pe hol se materializă un firicel de apă care începu să curgă spre flăcări. Formă o mică baltă lângă prag, unde i se alătură focului și, în cele din urmă, îl stinse.

Când incendiul rămase doar o amintire vie confirmată de aburul care se ridica din dușumea, femeia se ridică și alergă, împleticindu-se, spre camera copiilor ei.

Acolo îl găsi pe băiețel în picioare, în pătuțul lui, ținându-se strâns de grilaj, în vreme ce sora lui dormea în patul de alături. Aiyana se repezi la copil

și îl ridică. Băiatul era ud leoarcă, din cap până-n picioare.

Sărăcuțul, probabil că a transpirat sau a făcut pipi pe el, se gândi. Dar, când îl luă în brațe să-l ducă la baie, femeia realiză că umezeala se întindea dinspre pătuțul copilului până la dormitorul principal, iar dâra se oprea chiar în prag. Pragul care, cu doar câteva clipe mai devreme, ardea.

Pragul care fusese mistuit de foc, pragul unde ea chemase apa.

Apă. Elementul al cărui nume îl poartă el. Oare el… Oare copilul meu…

— River, iubirea mea, ce-ai făcut?

Băiețelul se uită în ochii ei și începu să chicotească.

CAPITOLUL 21

În dimineața următoare, imediat ce se trezi, Lisa merse la Marea Roșie. Reuși să găsească un locșor liniștit pe plajă și se așeză acolo, cu ochii închiși și cu brațele desfăcute larg, sub soarele după-amiezei egiptene. Nu-l mai așteptase pe Yadiel; asta era ceva ce trebuia să facă singură.

Era o chestiune de familie.

Se concentră pe Stea. Se gândi la toate vrăjitoarele Whelan, cele despre care știa și cele despre care nu aflase; cel puțin, nu conștient. Dar sângele ei și-o amintea pe fiecare.

Nenumărate figuri i se plimbară prin minte; femei înalte, scunde, uscățive sau pline, cu pielea închisă sau blonde. Privi în toate acele perechi de ochi care se uitau la ea. Niciuna nu avea culoarea focului iadului, dar în toate era o flacără.

Iar înaintașele Lisei răspunseră chemării ei. Le simțea voința, puterea revărsându-se din amintiri necunoscute în chiar sufletul ei.

Pe piept, Steaua se încinsese ca un soare, acumulând toată acea energie, punând-o la păstrare ca s-o elibereze atunci când fata va avea nevoie de ea.

Când dogoarea pentagramei se domoli și ajunse o căldură plăcută, Lisa știu că oastea ei se adunase. Vrăjitoarele Whelan intraseră în formație de luptă.

*

În vreme ce-l aștepta pe Gabriel să vină acasă și încerca să găsească o formulă blândă pentru a-i descrie incidentul – *trebuia* să-i spună, oricum avea să vadă și singur tocul ușii ars, iar asta însemna că avea să pună întrebări – Aiyana stătea în curtea din spate și se uita la copiii ei cum se joacă. Acum îi vedea într-o lumină nouă.

Sigur, le alesese numele după elementele dătătoare de viață – Pământ și Apă – dar nu și-ar fi imaginat niciodată că pruncii ei aveau să stabilească o conexiune atât de intensă cu cele două.

De-acum, era sigură că River avusese de-a face cu felul în care se stinsese focul ce amenința să le mistuie casa, cu ei înăuntru cu tot.

Cum o făcuse, oare?

Habar n-avea. Putea doar să presupună că, atunci când îi dăduse numele și îl consacrase Apei, băiețelul intrase într-un soi de comuniune cu elementul lui de căpătâi.

Și mai credea că același lucru se întâmplase și cu Willow și elementul Pământ. În fond, copiii erau gemeni; împărțiseră și pântecul ei, și ritualul pe care îl îndeplinise pentru a-i consacra.

Zâmbi.

Deci, până la urmă, e adevărat: magia chiar se transmite prin sânge. Și când se combină două feluri de magie, s-ar părea că rezultatele sunt uluitoare, își spuse ea, întrebându-se ce ar mai putea apărea din amestecul de *Hozho* al neamului Navajo și *Santa Muerte* mexicană.

Oricum, flăcările care-i bătuseră la ușă în puterea nopții nu erau naturale. Nici vreun semn bun. N-aveau nimic bun în ele, de fapt. Ba chiar păreau să fie o manifestare a Răului.

Oare cineva – sau ceva – încerca să-i transmită un mesaj? Fusese aceea o amenințare? Sau o entitate voia, pur și simplu, s-o ucidă?

Se gândi la ziua de mai-nainte și realiză că, de fapt, s-ar putea ca cineva să știe răspunsul. Cineva cu care măcar putea vorbi despre astfel de lucruri fără să pară nebună de legat.

Aiyana își luă telefonul abandonat pe masa de pe verandă și o căută pe Lisa Whelan. Pufni amuzată când realiză că, în zilele noastre, vrăjile de localizare deveniseră inutile; nu prea exista ceva ce să nu găsești pe Google.

*

Revenită acasă, Lisa merse direct în camera ei; voia să facă un duș și să se îmbrace într-o ținută care să spună „viitoare studentă”, nu „vrăjitoare la datorie”. După aceea, avea de gând să-l invite pe Yadiel la o cafea și un milkshake, la cârciuma lor de cartier. Dacă nici asta nu însemna „cuplu obișnuit”…

Telefonul bipăi. Era un mesaj privat pe Facebook. De la cineva pe nume Aiyana Menendez.

Lisa se încruntă; nu cunoștea persoana respectivă. Deschise, totuși, mesajul.

„Bună. Nu mă știi, dar eu știu despre tine. Știu că suntem foarte asemănătoare. Trebuie să vorbim. Focul mi-a bătut la ușă azi-noapte.”

Lisa fu cât pe ce să scape telefonul din mână. Reciti mesajul de câteva ori.

Cine era femeia asta? Era și ea vrăjitoare? Sau chestia asta era o capcană? De unde putea ști despre…

Fata închise ochii strâns când simți o durere ascuțită care părea să-i taie creierul în două. Era o viziune; una care părea să fie exactă, de data asta.

O văzu pe femeia asta, aceeași din poza de profil de pe Facebook, cum încerca să iasă dintr-o cameră dar nu reușea din cauza focului care o ținea prizonieră înăuntru. Apoi o auzi pe femeie rostind o incantație într-o limbă stranie, dar pe care, în mod neașteptat, o înțelese. Când femeia tăcu, focul se stinsese deja. În fine, văzu fața zâmbitoare a unui copil; din palmele lui mici izvora apă care se scurgea spre flăcările ce o amenințaseră pe femeie.

O *vrăjitoare și… fiul ei, poate? Și cum dracu’ am înțeles ce spunea? „Apă, stinge focul!” Iar și iar.*

— Micuțo, ai înțeles pentru că era o incantație magică. Pentru tine, e un limbaj comun.

— Iisuse, Yadiel! țipă Lisa, tresărind violent.

— Hotărăște-te, micuțo. Vrei să-l aduc pe el?

— Nu te mai furișa așa, fir-ar să fie!

— Scuze. Te-am lăsat în pace la Marea Roșie, dar, așa cum spuneam și aseară, și noi mai trebuie să vorbim. Măcar din când în când, zâmbi el.

— Mda. Dar spune-mi mai întâi ce știi despre femeia asta. Ai văzut ce am văzut și eu?

— Da, am văzut.

— Și ce înseamnă asta?

— Cred că înseamnă exact ceea ce pare. Este vrăjitoare – chiar una puternică, trebuie să recunosc. Și, noaptea trecută, a fost ținta unui atac. Numai că, nu știu din ce motiv, propriul fiu a reușit s-o apere.

— Deci pușt iul era al ei, nu? Dar copiii atât de mici pot conține magie așa de puternică? Și s-o mai și stăpânească?

Yadiel ridică din umeri și se așeză pe pat.

— Se pare că acesta poate.

— Tipa vrea să vorbim. Ce să fac? Nu e riscant să mă expun așa?

— Să te expui… în fața ei, adică? De ce ar fi? Ea s-a expus prima.

— Ha?

— Micuțo, cuvintele pot fi încărcate. Mesajul scris a fost doar plicul. Adevăratul mesaj a fost acela pe care l-ai văzut cu ochii minții. Ceea ce ea voia de fapt să vezi.

— Deci viziunea… mi-a trimis-o ea?

— Da. Și cred că ar trebui să te-ntâlnești cu ea. Să vorbiți. Pare să fie îndeajuns de puternică pentru a fi de ajutor. Iar copilul acela poate fi de folos.

Lisa strigă, scandalizată:

— Yadiel! Tu vorbești serios? Vrei să… să *folosim* un copil nevinovat? Ai înnebunit?

— Lisa, ai văzut ce poate face pușt iul. Și nu, nu sugeram să-l aruncăm în flăcări. Sunt un demon, nu un monstru.

Fata pufni și merse la fereastra camerei ei, unde rămase câteva minute, tăcută, cu spatele la Yadiel. În cele din urmă îl întrebă, cu glas scăzut:

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— În primul rând, răspunde-i femeii. Cred că, pentru ființele umane de astăzi, *seen* e ceva chiar mai rău decât chinul etern, răspunse el, dându-și ochii peste cap așa de evident încât gestul aproape că i se simți în voce.

Lisa râse.

— Vai, vai. Da' știu că te pricepi la *social media.*

Demonul ridică din umeri, mulțumit că tensiunea care se așezase între ei mai devreme dispăruse acum:

— Ce pot să zic? Încerc să țin pasul cu vremurile.

— Bun. Și ce-i răspund?

— Că te vei întâlni cu ea, firește. Aș sugera un spațiu unde să aveți cât de cât intimitate. Dar nu casa ta. Nici a ei. Invit-o într-un loc liniștit de lângă ocean. Și, te rog, încearcă să te relaxezi. La urma urmei, nu e chiar o străină.

— Cum așa?

— Păi, îți amintești de paramedicul pe care l-am posedat pentru câteva clipe, ca să-ți pot da din puterile mele când Jonathan a trecut prin chinul acela, pe podeaua propriei băi?

— Cum aș putea să uit? Rahat, l-am mai și strigat „Yadiel" pe bietul om, dar Elvis părăsise deja clădirea, povesti Lisa, făcându-l să râdă. Dar ce legătură are…

— E soțul ei, spuse Yadiel fără menajamente.

— Ce?!

Lisa se trânti pe pat, lângă el.

— Erau căsătoriți atunci? El știa despre…

— Nu, micuțo. Nu erau și el nu știa. Dar acum sunt, iar el știe.

— Wow.

— Da. Ah, iar acel polițist bănuiește că… ai un *dar.* Însă, adăugă el înainte ca Lisa să intre în panică, pare să fi acceptat ideea că există fenomene supranaturale și că acesta nu este neapărat un lucru rău.

Lisa expiră prelung.

Până acum, trei străini știau sau măcar bănuiau că e vrăjitoare. Iar ea se simțea de parcă ar fi mers pe strada principală îmbrăcată doar în chiloți. Expusă. Dezgolită.

Yadiel o cuprinse cu brațul și o trase la pieptul lui:

— Micuțo, nu toți străinii îți sunt dușmani. De fapt, foarte puțini sunt. Încrede-te în instinctele tale; nu te vor dezamăgi niciodată. Și nu uita niciodată că ești puternică. Ești în siguranță. Ești Arma. Nimeni și nimic nu te doboară.

*

Când telefonul ei bipăi, Aiyana știu că este un mesaj de la Lisa înainte să-l deschidă.

„Bună. În regulă. Putem să ne vedem la plajă în după-amiaza asta? Și eu cred că trebuie să vorbim.” Vrăjitoarea Navajo tastă, zâmbind:

„E OK dacă vin cu copiii?”

După câteva secunde primi răspunsul: „Glumești? Abia aștept să-l cunosc pe băiatul care, practic, a făcut pipi pe focul Răului.”

Aiyana râse. Lisa Whelan părea haioasă. Acesta putea fi începutul unei frumoase prietenii. Magice, chiar.

CAPITOLUL 22

Așezată la biroul ei, Ciara Holmes era deja la a treia cafea. În acea dimineață își îndeplinise rutina zilnică, luase de pe drum micul dejun pentru ea și partenerul/tipul cu care ieșea, Donnie Alvaro, iar acum se uita în gol.

Motivul tulburării ei nu era seara trecută. Nu, întâlnirea – chiar fusese o *întâlnire* – cu Donnie fusese perfectă. Mâncaseră și băuseră și râseseră și el o dusese acasă, până la ușă, unde se despărțise de ea cu un sărut cast pe buze. Un adevărat gentleman.

Dar și vorbiseră. Despre magie. Ceva la care nu se mai gândise de ani întregi, de când bunica ei murise.

Iar în dimineața asta simțise *ceva.* Nu-și dădea seama ce anume, dar fusese tare ciudat. Ca unul dintre acele momente când ești convins că ai auzit pe cineva strigându-te, dar nu e nimeni acolo, de fapt.

Ba nu. Nu auzise pe nimeni strigând-o, și abia asta era ciudat. Fusese mai degrabă un alt fel de chemare. Da, ceva o atrăgea; o putere ca un magnet încerca s-o atragă undeva, dar habar n-avea ce anume era sau unde voia s-o ducă.

Poate că era din pricina stresului de la muncă. Da, asta trebuie să fie. Asta, sau…

— HOLMES!

Tresări și se pomeni față-n față cu Alvaro, care stătea sprijinit cu mâinile de biroul ei:

— Doamne, te strig a treia oară. Așa de nasoală-i mahmureala?

Femeia scutură din cap; gestul era menit mai mult să-i limpezească gândurile decât să-l contrazică pe Alvaro.

— Nu, Alvaro, chiar știu să beau, crede-mă. Rădăcini irlandeze, ai uitat?

El o privi pe sub gene:

— Mda, nu știu ce să zic; cred că anumite caracteristici genetice s-au pierdut pe drum. Cum ar fi, de pildă, rezistența la alcool.

— Am băut vin aseară, flăcău, îi răspunse ea cu un accent irlandez puternic, făcându-l să râdă.

— OK, da' pe bune acuma, ești bine?

— De ce n-aș fi? zise ea, dând din umeri.

— Păi, de pildă, mi-ai luat o chiflă cu avocado. Vrei să vorbim despre asta?

Ciara izbucni în râs:

— Da, Alvaro. Acel avocado este o sublimare a ezitării mele subconștiente legată de relațiile stabile cu oamenii.

Donnie fluieră:

— Wow. Deci, până la urmă, n-ai stat la cursul ăla de Psihologie doar pentru că se dormea bine în bancă, hm?

— Pe bune, chiar sunt OK. Mă gândeam la ceva, atâta tot, răspunse ea, străduindu-se să-și însoțească vorbele cu un zâmbet.

— Holmes, păi dacă asta te consumă în asemenea hal, poate că ar trebui să alegi altă meserie. Să nu-ți întinzi, naibii, vreun mușchi pe la creier, îi dădu el exact aceeași replică pe care i-o dăduse ea nu cu multă vreme în urmă.

— Doamne, Alvaro, o să te strige ăștia p-aici „Sfântul Jigodie" pentru citatul ăsta.

— Ce pot să zic? Am învățat de la maestru, rânji bărbatul.

*

— Yad, sunt pregătită. Fetele mele se bagă. Tu ce-ai făcut? întrebă Lisa, între două înghițituri de milkshake cu căpșune.

Da, în sfârșit i se îndeplinise dorința: erau la cârciuma de cartier, ca un cuplu banal care n-avea de-a face cu Răul, vrăjitoare, îngeri sau demoni.

— Toate bune și în partea mea. Frații mei ne sprijină.

— Frații tăi… gen, toți?

Yadiel ridică din umeri, zâmbind:

— E cam ca în politică, micuțo: nimeni nu vrea să-i fie asociat numele cu cel care e deja pătat. Orice demon zdravăn la cap ar dezavua toate acțiunile inițiate sau desfășurate de Răul pur. Avem, totuși, o imagine de întreținut, să știi.

Lisa râse.

— Corect. A, că tot veni vorba de frații tăi, cred că l-am călcat pe nervi pe Nuriel.

— Nu l-ai călcat pe nervi. Are tendința să fie cam rigid, atâta tot.

— Ah, deci știi.

— Sigur că știu. De asemenea, înțeleg perfect de ce ai simțit nevoia să-l invoci. Pe de altă parte, eu am petrecut mult mai mult timp în preajma oamenilor decât a făcut-o el, așa că te rog să-l ierți pentru că e atât de… în fine, atât de dur și lipsit de compasiune.

— Nu de compasiune aveam nevoie; cred că, mai degrabă, voiam să aud un „bravo, fată!”. Dar na, presupun că nu toți cumnații mei pot să fie amabili. Chiar, o să-i cunosc vreodată și pe ceilalți? Măcar pe unii dintre ei?

Yadiel chicoti și se aplecă peste masă, punându -și mâna peste a ei:

— Micuțo, pot să-ți promit asta: înainte ca Universul să fie nimicit și aruncat în neant, vom avea o reuniune de familie și vei cunoaște pe toată lumea. Chiar avem timp. Acum, nu cumva trebuia să fii în altă parte?

Lisa tresări și se uită la telefon:

— Aoleu, da! Hai că mă duc la plajă. Cred că Aiyana mă așteaptă deja.

*

Așezată confortabil pe nisip, Aiyana se uita la Willow și River care se jucau în apa mică de la mal. Spre deosebire de alte mame, nu-și făcea griji când

copiii ei erau atât de aproape de valuri; știa că natura și Universul aveau să le poarte de grijă.

Cred că am cel mai șmecher babysitter care a existat vreodată, își spuse ea, amuzată, și zâmbi când îl văzu pe River turnând apă în gropițele săpate de Willow.

— Aiyana?

Femeia se uită în spate, unde întâlni o pereche de ochi pătrunzători în care sclipea mocnit o scânteie aurie.

— Da, eu sunt. Iar tu trebuie să fii Lisa.

Cumva, fiecare conștientizase prezența celeilalte deși nu se mai întâlniseră niciodată și în ciuda faptului că Aiyana era cu spatele la Lisa când fata pornise spre ea. Părea că le unește un fir invizibil.

Fata încuviință și se așeză lângă cealaltă vrăjitoare, cercetând-o cu nedisimulată curiozitate.

— De unde știai despre mine? întrebă ea.

Aiyana zâmbi:

— Se pare că ceea ce credeam că știu despre diverse lucruri, dar mai ales despre meșteșug, era doar o frântură de adevăr.

— Cum așa?

— De pildă, habar n-aveam că fiul meu poate face ceea ce ți-am arătat.

— Da, aia chiar că e ceva, suflă Lisa.

— Chiar că. Și tot nu am înțeles care a fost originea acelui foc. L-am simțit straniu. Întunecat. Malefic.

Lisa o mai măsură o dată din priviri pe Aiyana, apoi se hotărî să-i explice:

— Asta pentru că fix așa a fost.

— Deci Răul ne țintește pe noi? spuse Aiyana, după ce Lisa îi povesti despre incendiile care izbucneau cam peste tot.

— Da. Bine, de fapt țintește această lume, dar, dintre toate creaturile capabile s-o apere, noi suntem cel mai ușor de doborât. Mai ușor decât

îngerii, mai ușor decât demonii. Pentru că vrăjitoarele sunt ființe umane.

Aiyana observă că Lisa nu spusese *„noi* suntem ființe umane”.

— Tu ce ești, Lisa Whelan?

Luată pe nepregătite, Lisa se încruntă. Ce voia să spună femeia asta?

— Pe tine te-a atacat focul până acum? continuă Aiyana.

— A… nu, dar…

— Ce ești? Cum de știi toate lucrurile astea?

Lisa oftă și se pregăti să dea un răspuns neutru, dar nu mai apucă.

— Vai de mine! Deci este adevărat! exclamă cealaltă femeie.

Fata clipi, nedumerită:

— Ce anume?

— Mereu a umblat vorba printre vrăjitoare despre o maestră indestructibilă a meșteșugului, cineva care ar putea să controleze elementele și să le facă s-o asculte, întocmai ca pe o zeiță. Cineva care ar urma să conducă lupta împotriva Răului. Vrăjitoarea supremă. Arma.

Aiyana se ridică din nisip, apoi căzu într-un genunchi în fața Lisei:

— Mă închin ție, Lesath Wahala. Puterile mele îți aparțin; folosește-le așa cum crezi de cuviință. Fie ca tu să ne conduci spre victorie.

*

De când Lisa îi spusese că Meissa își asumase sarcina de a-i proteja, Annie avusese întruna senzația stranie că nu e singură. Era ciudat, dar și liniștitor.

Sigur mi se pare; nu e ca și cum vreo vrăjitoare de nu știu câte mii de ani mi-ar sta în cârcă și s-ar uita peste umărul meu, își spuse, încercând să scape de sentimentul acela.

Ca la comandă, lumânarea parfumată care zăcea de nu știu când pe măsuța de cafea se aprinse singură, cu o flacără cât cea a unei torțe, apoi se stinse la fel cum se aprinsese.

Annie tresări și se lipi de pernele canapelei.

— OK, OK, am înțeles. Doamne, Meissa, apreciez că te implici, dar ai putea să nu faci d-astea? Poate că focul n-o să mă omoare, dar un atac de cord s-ar putea.

— *Focul* este *elementul meu, preaiubita mea. Acesta a fost felul meu de a te saluta. Iartă-mă dacă te-am speriat, nu asta mi-a fost intenția. Am vrut doar să te asigur că sunt aici și că ești în siguranță.*

Annie auzise acele cuvinte cât se poate de clar în mintea ei. Sigur, acum știa că nu e semn de nebunie; se lămurise în această privință cu ani în urmă, când mama ei îi făcuse o vizită similară. Oftă; se obișnuia greu cu manifestarea fizică a magiei.

— Mulțumesc, spuse ea cu voce tare.

— Pentru ce? întrebă Jackson, care tocmai intra în casă, cu o pungă de la cofetărie în mână.

Încercând să nu se piardă cu firea, Annie arătă spre cumpărăturile lui:

— Pentru alea, dragule. Presupun că mi-ai adus niște bunătăți complet nesănătoase acolo, nu?

Bărbatul zâmbi, o sărută, apoi îi puse punga în poală:

— Păi, sunt sigur că Lisa mă privește deja ca pe un căpcăun al fitness-ului și al mâncării sănătoase, așa că m-am gândit să-ncerc să salvez ce se mai poate din imaginea mea. Am luat ce-ți place ție. Și ce-i place ei.

Se încruntă:

— Nu știu exact care-s preferatele lui Yadiel, dar am luat destul ca să aibă de unde alege.

Of, iubire. Dacă Lisa și Yadiel nu găsesc în punga asta prăjitura lor preferată, sunt sigură că or s-o materializeze ei cumva. Nu-i problemă.

— Yadiel nu e așa de mofturos la mâncare. Dacă-i place Lisei, îi place și lui, nu contează ce e. Nu-ți face griji, spuse Annie, apoi desfăcu punga și scoase din ea un macaron cu fistic care i se topi imediat pe limbă, ca un păcat de nemărturisit.

*

Jonathan avusese și el o întâlnire neașteptată cu Meissa. De vreme ce nu făcea parte din arborele genealogic al Whelanilor, el nu o putea auzi. Dar, când se pregătea să prepare micul dejun pentru el și pentru Kelly, flacăra aragazului crescu, apoi pâlpâi de câteva ori și, în cele din urmă, se stabiliză la intensitatea medie la care el o potrivise de la bun început.

— Wow, vi s-a stricat aragazul? îl întrebă iubita lui. Poate că ar trebui să-i spui tatălui tău să cheme pe cineva să-l repare. Asta-i pericol de incendiu și cu focul nu-i de glumă.

Aham, mie-mi zici, se gândi Jonathan.

— Ei, nu te stresa. Doar n-o să sărim în aer, spuse Jon, zâmbindu-i liniștitor fetei ai cărei ochi verzi îl priveau îngrijorați de sub bretonul negru.

Era foarte frumușică. Și plăcută. Și se potriveau. Îi părea rău că trebuia să-i ascundă anumite lucruri. Ca de pildă faptul că prietena lui din copilărie – de fapt, prietena lui cea mai bună – era cea mai șmecheră vrăjitoare din Univers și era măritată cu un nenorocit de demon.

Doar n-avea să i le spună chiar pe toate.

CAPITOLUL 23

— Așa. Deci ce vrei să facem? Unde vrei să mergem? îl întrebă Annie pe Jackson, cuibărindu-se lângă el pe o bancă din zona comercială a orășelului.

— Nu știu, alege tu, spuse el, ridicând din umeri, apoi se lumină la față: a, stai: am văzut pe net că e nu știu ce concert, parcă azi. Din ce am citit, pare ceva fain.

— Mda, e Festivalul de Vară San Soledad. Are loc în fiecare an și vin să cânte o groază de trupe super cunoscute pe aici. Câteodată vin și trupe mari, d-alea pe care le vezi pe MTV. E mișto. Vrei să mergem?

— De ce nu? Să prind gustul locului. Cine știe? Poate că, într-o zi, o să renunț și eu la New York pentru California însorită.

Annie făcu ochii mari; oare Jackson chiar spunea ce credea ea că spune? Dar nu discutaseră niciodată despre…

— Ei, nu intra în panică, râse el încet, de parcă i-ar fi citit gândurile. Doar n-o să te trezești cu mine la ușă, cu bagajele după mine, că-mi pun periuța de dinți la ține-n baie, mă trântesc pe canapea și zbier „iubito, am venit acasă”. Dar eu… chiar te plac, Annie. Mult. Eu… pfff, cred că te iubesc. Și nu vreau să te pierd. Săptămânile pe care le-am petrecut cu tine la New York și cele câteva zile de aici, cu tine și cu Lisa m-au făcut să-mi dau seama de asta. Și știm amândoi că relațiile la distanță nu durează. Nu încerc să te presez ca să iei o decizie pripită, dar cred că, la un moment dat, ar trebui să ne gândim la ce urmează. Asta, evident, dacă și tu simți același lucru ca mine.

Annie continuă să se holbeze la el, șocată. Bărbatul pufni și își coborî privirea:

— Doamne, da’ zi ceva. Spune-mi să mă urc în primul avion, spune-mi că sunt un nenorocit și că

am distrus tot în clipa în care am deschis gura să zic tâmpenii, spune-mi că sunt varză în pat, doar nu te mai uita așa la mine.

Femeia întinse mâna și-l apucă de bărbie, obligându-l s-o privească în ochi.

— Jackson Carter, chiar ești un nenorocit. Pentru că e prea mult, prea repede și prea bun ca să fie adevărat. Mai ești un nenorocit pentru că ești fabulos în pat, pentru că mi-ar plăcea la nebunie să mă trezesc cu tine la ușă așa cum ai zis, pentru că singurul lucru pe care l-ai distrus când ai deschis gura adineauri a fost convingerea mea neclintită că n-o să mai pot avea încredere niciodată într-un bărbat și mai ales pentru că și eu cred că te iubesc.

Jackson închise ochii și scoase un sunet care părea o combinație între geamăt și oftat de ușurare, apoi o sărută pe Annie într-un fel care-i făcu pe trecători să se oprească și să-i aplaude cu chiote.

*

— Aiyana, nu face asta, mormăi Lisa uitându-se în jur ca să se asigure că nu se uită nimeni la ele. Hai, ridică-te, o rugă ea, stânjenită.

Cealaltă vrăjitoare își reluă locul pe nisip, așezându-se turcește lângă ea și uitându-se uluită la ființa pe care, până atunci, o crezuse doar un mit.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu patetică sau să joc teatru, doar că… n-am crezut niciodată că ești de-adevăratelea. E nemaipomenit de liniștitor.

— Ce anume?

— Să știu că exiști. Să știu că Arma este aici, încărcată și pregătită.

Lisa răsuflă ușor și se apucă să tragă linii pe nisip cu degetul pe care îl ținea la vreo zece centimetri de sol.

— Aici sunt. Să sperăm că sunt și pregătită.

— Doar să spui când ai nevoie de noi. Sau, și mai bine, invocă-ne puterea, o să fim mai mult decât bucuroase să te ajutăm când va veni vremea.

Fata se opri din joaca ei cu nisipul și îi aruncă Aiyanei o privire subțire:

— Care „noi”?

— Noi. Vrăjitoarele. Slujitoarele luminii. Acelea dintre noi care trăim în armonie cu echilibrul naturii și al Universului, care ne folosim puterile pentru a struni energia elementelor și a lumilor ca să sprijinim Binele. Să luptăm împotriva Răului. Cheamă-ne și îți vom răspunde.

Lisa își lăsă capul într-o parte; nu se gândise niciodată să ceară ajutor de la vrăjitoare vii, în carne și oase. Se gândise doar la înaintașele ei. Dar Aiyana avea dreptate: mai existau pe lume și alte vrăjitoare, iar fiecare dintre ele se trăgea dintr-un neam care purta magia în sânge, știută sau nu.

Dintr-odată, se simți mai puternică numai la gândul că ar putea avea la dispoziție toată acea energie.

— Mama!

River veni în goană spre ele, râzând, urmat îndeaproape de Willow, care ținea ceva la piept.

— Ce e, dragă? Ce-ai acolo? întrebă Aiyana, ridicându-se în picioare ca să le iasă în cale.

Fetița ridică mâinile și le arătă un cozonac de nisip.

Doi copii pe o plajă, jucându-se, făcând cozonaci de nisip. Nimic neobișnuit, nu?

Doar că al lor își păstra forma perfectă în timp ce plutea deasupra palmelor mici.

Hopa.

— Vezi, micuțo? Ți-am spus că sunt speciali.

*

— Bună, iubito. Ce faci?

La telefon, vocea lui Annie suna veselă și cu chef. Lisa zâmbi.

— Sunt bine, Anns. S-a-ntâmplat ceva?

— Îți zic eu când ajungem acasă, șopti ea, apoi continuă cu voce normală. A, nu. Te-am sunat doar

ca să-ți zic că întârziem. Mergem la Festival. A, ia stai așa: nu vrei să vii și tu cu Yadiel? Poate că-l întrebi și pe Jonnie dacă nu vine cu iubita lui?

Normalitate. Vreau normalitate. *Ce dracu' zic eu aici,* am nevoie *de normalitate.*

— Super idee! Vorbesc eu cu băieții, dar nu cred să zică nu. Ține-ne locuri, da?

— Clar! Ne vedem mai târziu!

Lisa ridică bărbia, mândră de ea însăși că alesese să se relaxeze și să stea cu oamenii ei, în loc să invoce vreun înger arogant și enervant ca să-i țină companie.

— *Yad, oprește-te din orice ai face. Treci aici. Avem program.*

Demonul se materializă pe verandă și se așeză la masă, pe scaunul de lângă ea.

— Înțeleg că mergem la un concert?

Lisa rânji, dar nu se putu abține să nu-l înțepe:

— Nu te-au învățat acolo sus, înainte să cazi, că nu e frumos să asculți ce vorbesc alții?

— Păi, micuțo, tu nu intri în categoria „alții". Chiar deloc.

*

— Holmes.

— Ce-i?

Ciara nu-și dădea seama ce are, dar cu siguranță nu era în apele ei. Mintea îi zburase aiurea toată ziua, trebuise ca oamenii s-o strige de câte două-trei ori pentru ca sunetul vocilor lor să ajungă la creierul ei și să le și răspundă. Slavă Domnului că nu avusese chestii prea complicate de făcut. Doar muncă de birou – să scrie rapoarte și să le îndosarieze. În mod normal i s-ar fi părut o zi oribilă, dar de data asta era recunoscătoare pentru plictiseală.

— Mergem la Festival.

— Wow, Alvaro. Auzi, da' nu trebuia să mai aștepți vreo două zile înainte să mă inviți la a doua

întâlnire? Și de când ai devenit tu așa de *macho* de-mi spui ce să fac?

Bărbatul râse:

— Nu e o întâlnire. M-am intersectat cu Locotenentul pe hol și mi-a zis că facem parte din dispozitivul de ordine publică al evenimentului.

Ciara plescăi, agasată:

— Super. Asta înseamnă că toată seara o să ascultăm muzică de hipsteri și o să fim dădace pentru o haită de adolescenți care găsesc mereu o cale să se-mbete, chit că-i păzește toată Marina Americană. Ce bine.

— Hai, nu fi așa. S-ar putea chiar să ne placă. Am auzit că anul ăsta vin niște trupe bunicele. Se așteaptă ca publicul să fie mult mai numeros decât de obicei. De asta au nevoie de mai multă poliție.

Femeia pufni, încă nu foarte convinsă:

— Bine. Dar îți recomand să comandăm ceva de mâncare, pentru că n-am voie să fiu și nervoasă, și flămândă. S-ar putea să atac eu pe careva.

— Doamna e servită, răspunse Alvaro, cu o plecăciune teatrală.

CAPITOLUL 24

Cerul se colorase în toate tonurile de portocaliu și roșu. De data asta, nu focul era vinovat; acelea erau nuanțele ce scăldau orășelul San Soledad acum, când soarele cobora și luminile scenei se trezeau la viață.

Donnie Alvaro avusese dreptate; după ce aruncase o privire pe pagina evenimentului, partenera lui ridicase o sprânceană când văzuse trupele înșirate acolo. Da, s-ar putea să nu fie chiar un dezastru total.

Acum, Ciara stătea lângă el și amândoi scrutau mulțimea imensă, atenți la orice gest care ar putea părea suspect. Nu se întrevedea nimic de felul ăsta; doar adolescenți – cei mai mulți dintre ei – nerăbdători să se bâțâie ca niște posedați pe ritmul zgomotului lor preferat.

În față, chiar lângă scenă, erau Annie și Jackson; ea se tot uita la telefon, așteptând un mesaj de la Lisa. Când își pierdu răbdarea, femeia îi scrise nepoatei ei:

„Cf?”

„Aj acum. Unde sunteți?”

„Lg scenă”

Nici n-apucase Annie să apese pe „send”, că Lisa și Yadiel apărură chiar lângă ea și Jackson.

— Bună, Annie. Jackson, îi salută Yadiel, zâmbind.

Renunțase la costum și acum era îmbrăcat într-un tricou negru și jeanși, la fel ca Lisa.

— Cum ați… de fapt, lasă, nu contează.

Annie închise gura în secunda în care își dădu seama că fetei i-ar fi destul de greu să explice cum de s-au ivit așa, pe neașteptate. Dar privirea lui Jackson, plină de curiozitate, o forță pe Lisa să zică, totuși, ceva:

— A, am ocolit prin spate și am ajuns direct aici. Am mai dat câte-un cot în coaste pe ici, pe colo,

râse ea.

Annie se abținu să nu rânjească. Știa că e o minciună, dar Jackson părea să fi crezut.

— Bravo. Și Jonathan unde e? Nu vine?

— Aoleu, ba da! Chiar i-am promis că-i dau mesaj să-i zic pe unde suntem. Da, da, vine. Cu tot cu Kelly, răspunse Lisa, scoțând telefonul din buzunar ca să facă ceea ce spusese.

Chiar atunci se auzi un vaiet de chitară, reflectoarele se aprinseră la maximum iar mulțimea vui când prima trupă urcă pe scenă.

*

— Hai, iubire, că am întârziat deja! strigă Kelly de la parter, suficient de tare cât să se facă auzită până-n dormitorul de la etaj, unde Jonathan se îmbrăca de o veșnicie. Pe bune, Jon, eu sunt fată și-s gata de mult. De vreo juma' de oră. Hai odată!

Așezat pe marginea patului, băiatul nu-și putea lua ochii de la ecranul telefonului. Cu câteva luni în urmă își instalase o aplicație care îi trimitea în timp real notificări despre infracțiuni în derulare sau incidente grave; ca viitor student la Drept Penal, credea că asta îl ajută într-o oarecare măsură. Mai primea câte o alertă de urmărire cu poliția sau vreun incident cu împușcături, dar nimic prea grav și nici prea des. Nu ca acum.

Acum, telefonul îi bipăia întruna. Părea că nu există nici măcar un singur loc în toată California unde să nu se întâmple ceva. Intră în setări și extinse scanarea la tot teritoriul Statelor Unite.

Era la fel.

Deschise câteva site-uri importante de știri și descoperi că situația părea să se fi extins la nivel global. În toată lumea, oamenii parcă înnebuniseră brusc. Jafuri armate, împușcături, crime, oameni care își zburau creierii accidental sau dinadins.

Judecând după știri, întreaga lume semăna cu un bar imens dintr-un film *Western* prost în care toată

lumea împușca pe toată lumea.

Stai. Asta să fie, oare? „Lucrul rău” despre care îl prevenise Lisa? De fapt, cum zisese ea? „Ceva rău, cum ar fi focul”. Dar astea erau arme. Nu foc…

— Arme *de foc.* Al dracu’ să fiu, mormăi el, ignorând vocea lui Kelly.

O sună pe Lisa.

— Nu te aud, muzica e prea tare, urlă fata în telefon. Tocmai îți dădeam localizarea noastră. Da’ voi unde sunteți? Dă-mi mesaj, noi suntem lângă scenă, mai zbieră Lisa, apoi închise.

„A început” îi scrise el, apoi o luă la goană pe scări și o înhăță pe Kelly de braț.

— Jonathan? Ce… Au, mă doare! Ce naiba e cu tine?

— Haide, trebuie să ajungem la Festival, spuse el, aproape aruncând-o în mașină.

— Mda, asta ziceam și eu de vreo juma’ de oră, spuse fata, bosumflată, frecându-și brațul în locul de unde o strânsese el mai devreme. Deci ce te-a apucat?

— Cred că… în fine, nu contează, o să vedem când ajungem acolo, răspunse el și demară cu scrâșnet de roți.

*

„A început” citi Lisa pe ecranul telefonului. Se încruntă, nedumerită. „Nu zău, Einstein. Deja cântă a treia piesă”, răspunse ea.

— A început, micuțo.

— Ce-i asta, acum ești pe aceeași lungime de undă cu Jonathan? Fix asta mi-a scris el acum. Și știu că a-nceput, în pana mea, doar sunt aici, nu?

— Nu spectacolul. Atacul.

— Ce?!

Privi în jurul ei: niciun foc. Nicio alarmă în mintea ei. Nimic.

— Despre ce naiba vorbești, Yadiel?

— Îți amintești jaful de la bancă?

— Da. Ce legătură…

— Aceea a fost o armă de foc. Ți-am spus că Răul e viclean. Și Nuriel ți-a zis asta. Tu erai atentă la foc, pur și simplu. Așa că a folosit altceva.

— Și ce vrei să-mi *zici, că puștile și pistoalele din toată lumea au luat-o razna pe străzi?*

— Nu. Însă oamenii, da. Uite.

Yadiel o lăsă pe Lisa să arunce o privire în mintea lui, iar ceea ce văzu acolo o îngrozi. Oameni care înșfăcau pistoale, puști, revolvere, orice armă de foc pe care puteau pune mâna și care împușcau alți oameni. Străini, soți, colegi, prieteni, camarazi de front, nici nu mai conta pe cine.

— Cum pot să opresc asta?

— Gândește-te, micuțo. Gândește-te ce ai făcut la Notre Dame.

Lisa se uită în ochii lui. Ai ei se aprinseseră deja; înțelesese și luase o decizie. Știa ce are de făcut.

— Annie, trebuie să merg… să mergem la o toaletă pe aici, pe undeva. Stai aici. Te rog, *stai*! strigă ea în urechea mătușii ei.

— Bine, rămânem pe loc, dar grăb…

Se auzi un pocnet. Oamenii se uitară în sus, așteptându-se să vadă artificii; nici vorbă. Apoi, un urlet de groază.

Ofițerul Alvaro era cel care urlase.

Se holba la pistolul pe care-l ținea în mână și nu pricepea de ce trăsese cu el, de ce era îndreptat spre Ciara, de ce femeia sângera și de ce căzuse în genunchi, ținându-se de burtă.

Nici ea nu înțelegea. I se citea asta în ochii care îl priveau plini de șoc și durere.

Oamenii din jurul celor doi polițiști începură să țipe, la rândul lor, și să se îndepărteze; câțiva o rupseră la fugă. Trupa de pe scenă se opri din cântat și vocalistul folosi microfonul ca să îndemne lumea să rămână calmă, deși nici el nu avea habar ce anume se întâmplase.

— Meissa, adu-l pe Jon la Annie. Te rog. Și rămâi cu ei cât fac eu ce am de făcut. Te rog, rămâi

cu ei.

— Așa voi face, preaiubita mea. El este pe drum. Îți promit că niciun rău nu îi va atinge pe cei dragi ție.

— Îți mulțumesc.

*

În ambulanță, Donnie plângea în hohote și o ținea de mână pe Ciara. O împușcase în abdomen și știa că asta este una dintre cele mai periculoase răni.

Dar de ce? Cum se întâmplase una ca asta?

Nu-și amintea nici măcar că scosese pistolul din toc, darămite că o împușcase pe femeia pe care o iubea. Fusese un moment de nebunie temporară? O luase razna?

— Te rog, rămâi cu mine, Ci. Îmi pare așa de rău, nu știu ce s-a întâmplat.

Paramedicul îl privi pieziș, dar continuă să butoneze aparatele care măsurau semnele vitale ale femeii. Era conștientă, însă îi era extrem de greu să-și țină ochii deschiși.

Încetul cu încetul, se lăsă cuprinsă de somnul care o legăna spre întuneric.

*

Lisa se așeză și își strânse picioarele sub ea. Cât vedea cu ochii, era numai nisip. Marele deșert Sahara părea un peisaj de pe altă planetă.

Alesese patria Meissei ca să facă asta. Era un spațiu întins și pustiu, care mustea de vibrațiile primei vrăjitoare Whelan care păși vreodată pe Pământ.

Fata își trase ultima răsuflare omenească, umplându-și plămânii cu aerul aspru al nopții din deșert, apoi începu să se transforme, iarăși, în Armă.

Mai întâi, absorbi puterea înaintașelor ei, acea putere care mocnise în ea dintotdeauna. Cea pe care o cunoștea atât de bine. O simți întinzându-i-se prin vene cu iuțeala focului sălbatic.

Ce imagine potrivită.

Apoi, își aminti ce îi spusese Aiyana. Și, pe tăcute, li se adresă tuturor vrăjitoarelor din această lume; tuturor ființelor umane care aveau o conexiune înnăscută cu elementele, cu Universul, tuturor celor care știau cum să strunească acea putere și s-o mânuiască pentru a face bine.

O nouă forță o străbătu când făcu asta. Simțea cum crește, cum își depășește trupul fizic, tot mai mult, cu fiecare nouă ofrandă de putere pe care o primea.

Apoi, se întoarse către îngeri.

Se concentră asupra fărâmei de har pe care i-o dăruise Nuriel; o modelă, trase de ea, o întinse și o făcu să se rostogolească precum un bulgăre de zăpadă pornit la vale, care crește cu fiecare rotație. Îi aduse laolaltă și pe ceilalți îngeri care se angajaseră să intre-n luptă. Siluete de lumină, parcă țesute din soare însuși, se lăsau absorbite de ea, una câte una. Aproape că simțea mâna lui Nuriel pe umăr.

Acum, demonii.

Yadiel o asigurase că și ei voiau să fie de-ajutor; dar tot el îi spusese, demult, că aceia de felul lui nu obișnuiesc să-și țină promisiunile. Oricum ar fi fost, trebuia să încerce.

Se gândi la Yadiel și la toți ceilalți îngeri căzuți. La cei care aveau un conflict cu Tatăl lor, nu cu omenirea. Nu cu această lume. Prin legătura ei nedestrămată cu Yadiel, reuși să absoarbă toată acea energie întunecată care zăcea în seminția lui. Fuioare de negură fără chip, reci ca gheața sau arzânde ca inima de lavă a Pământului, se alăturară energiei imense pe care ea o conținea deja.

Atunci când vrăjitoarele, îngerii și demonii se întâlniră în lăuntrul ei, un trăsnet sfâșie cerul

deșertului. Și, pentru o vreme, Lisa Whelan încetă să mai existe.

Acum devenise un rezervor imens de putere. Era păstrătoarea luminii, a întunericului și a vieții.

Era, încă o dată, Lesath Wahala.

CAPITOLUL 25

— A intrat în convulsii, spuse paramedicul, când pleoapele Ciarei fluturară și corpul începu să i se zguduie.

— Nu! Doamne, Dumnezeule, nu! gemu Alvaro.

Un braț îl împinse la o parte, pentru ca doctorii să se poată ocupa de Ciara.

— Uite care-i treaba, am înțeles că e partenera ta, da' tre' să ne lași să ne facem treaba, OK?

Polițistul încuviință și căzu de-a-ndărătelea pe jos; își puse ambele mâini la gură, de parcă ar fi încercat să-și împiedice sufletul să-i scape printre buze.

— O pierdem, anunță al doilea paramedic. La o parte, comandă el și luă padelele defibrilatorului, ținându-le deasupra pieptului femeii.

Șocul electric îi străbătu acesteia trupul, făcându-l să tresalte, dar inima tot nu porni.

Medicii făcură asta iar și iar, până când Alvaro simți că și el e gata să-și piardă cunoștința.

*

Jonathan o târî pe Kelly prin mulțimea care fugea urlând. Fata nu pricepea de ce aleargă oamenii și, mai ales, de ce ea și cu Jon nu li se alăturau acestora, în loc să se îndrepte direct spre chestia care părea să-i fi îngrozit pe toți.

Nici Jackson nu pricepea de ce Annie refuza să plece, deși era mai mult decât evident că spectacolul se oprise, iar oamenii se călcau în picioare încercând să se îndepărteze de scuar.

Poate că e șocată, își spuse el.

— Ann, haide, trebuie să plecăm de aici, insistă el, dar femeia scutură din cap, hotărâtă.

— Nu. Jonathan e pe drum încoace, iar Lisa n-o să ne găsească aici când se întoarce.

— Ann, nu gândești limpede. Sunt sigur că au plecat deja. Poți să-i suni sau să le scrii și ei, și lui Jonathan, ca să le zici unde suntem. Hai să…

— Doamna Whelan! strigă Jonathan când se apropie de ei.

— Jonnie, țipă Annie, deschizându-și larg brațele ca să-i primească pe băiat și pe iubita lui năucită.

Îi îmbrățișă scurt când ajunseră la ea.

— Unde e Lisa? întrebă Jon, uitându-se în jur unde nu vedea decât gloata înnebunită.

— S-a dus… s-a dus la toaletă, răspunse Annie, trăgând cu ochiul spre Jackson.

S-a dus la război, își spuse Jonathan.

— Aha. Dar Yadiel e cu ea, nu?

— Da, da, e cu ea.

— Bun. Hai, trebuie să ieșim de aici.

— Dar… Dar Lisa…

— Yadiel o să aibă grijă să nu pățească nimic, spuse Jonathan, uitându-se cu subînțeles la Annie. Trebuie să plecăm de aici. Habar n-am ce s-a întâmplat exact, dar, orice ar fi fost, oamenii îngroziți care se calcă în picioare par mult mai periculoși.

— *Fata e bine, preaiubito,* îi spuse Meissa lui Annie. *Mergi acasă. Ia-i pe toți cu tine. Casa vă e ferecată prin magie, așa că acolo veți fi apărați de Rău. Voi avea grijă să ajungeți cu bine. Și, atâta timp cât sunteți înăuntru, nu veți păți nimic.*

— Bine, hai să mergem, spuse Annie, fără să mai stea pe gânduri.

Lui Jackson nu-i venea să creadă:

— Deci atâta ți-a trebuit ca s-o convingi? Frate, trebuie să mă-nveți și pe mine șmecheria asta. Tot încerc s-o iau de aici de când s-a auzit împușcătura, îi spuse el lui Jon.

— Împușcătură? Aici? țipă Kelly înspăimântată.

— Da. Hai să mergem, până nu se răzgândește Ann. Vă povestesc pe drum, spuse Jackson, împingând-o ușor pe Annie cât mai departe de toată nebunia.

*

— Aiyana! Aiyana, iubito, trezește-te!

Gabriel Menendez se pregătea să plece la muncă și, chiar când era pe punctul de a ieși din casă, auzise o bufnitură și se întorsese să vadă ce s-a întâmplat: soția lui zăcea pe podea, inconștientă.

Încercă s-o trezească dându-i palme, stropind-o pe față cu apă rece – nimic nu funcționa, încercă toate trucurile pe care, ca paramedic, le cunoștea atât de bine. Degeaba.

Gabriel nu îndrăznea s-o miște; știa că, dacă face asta, i-ar putea înrăutăți starea. Mai era și însărcinată. Foarte aproape de termen. Își luă stetoscopul și ascultă bătăile inimii mamei și copilului; erau normale.

Oftă ușurat.

Dar nu putea pleca la muncă. Doar dacă asta însemna să-și pună soția pe o targă și s-o ducă la un spital.

Sună la Dispecerat, își spuse numele și funcția și ceru o ambulanță. Operatoarea aproape că-l trimise la dracu', pentru că toate echipajele fuseseră chemate la locul unde se desfășura Festivalul; fusese un incident acolo. Pe lângă asta, mai multe schimburi de focuri avuseseră loc în oraș, așa că nu avea niciun echipaj disponibil.

— Dar soția mea…

— Colegu', îmi pare rău, dar dacă n-a fost împușcată sau ceva chiar n-am cum să te ajut. Du-o tu la spital dacă n-ai ce să-i faci acasă, îi mai spuse operatoarea, apoi închise.

Mormăind o înjurătură, Menendez mai verifică o dată starea Aiyanei; părea să fi căzut într-un soi de somn catatonic, dar cel puțin era stabilă. Urcă în goană să vadă ce făceau copiii. Nu avea cum să-i ia cu el, așa că trebuia să cheme o vecină să stea cu ei cât lipsea. Însă, pentru asta, mai întâi era musai să-i trezească și să le spună că mami și tati o să plece,

ca să nu se sperie când aveau să se trezească în casă cu o străină.

Când intră în dormitorul copiilor, își acordă o clipă să contemple pacea acelei imagini: gemenii dormeau liniștiți, fiecare în pătuțul lui, față-n față așa cum stătuseră în pântecul mamei lor. Se apropie și mângâie ușor, cu dosul palmei, obrazul catifelat al lui Willow. Fetița avea un somn foarte ușor; însă, de data asta, nu doar că nu se trezi, dar atingerea nu o făcu nici măcar să tresară în somn.

Și era rece ca gheața.

Cu inima bubuindu-i în piept, Gabriel o scutură puțin pe Willow, încercând s-o trezească; nu se întâmplă nimic. Disperat, se întoarse spre River, care dormea la fel de profund ca și sora lui.

Bărbatul căzu în genunchi între cele două pătuțuri, își lăsă capul pe spate, apucându-și-l așa de strâns în mâini de parcă ar fi vrut să-și zdrobească țeasta, și scoase un urlet neomenesc.

*

Lesath Wahala simțea fiecare armă, fiecare glonț și fiecare minte care fusese otrăvită de Rău. Erau atât de multe! Miliarde, în toată lumea aceasta.

Și își aminti.

Își aminti, din cele întâmplate în catedrală, că Răul nu putea fi izgonit; putea fi doar absorbit, consumat și transformat în neant.

Asta și făcu.

Precum un magnet enorm, le atrase spre ea; chemă fiecare glonț din acele arme și fiecare picătură de otravă din mințile celor care le mânuiau. Chiar și gloanțele care străpunseseră deja carne de om se alăturară exodului, sărind din trupurile pe care le sfârtecaseră; în urma lor, fiecare rană se închise și se vindecă, golită de Răul care o provocase. O ploaie deasă de plumb începu să curgă în sus, spre ceruri, pentru ca apoi să zboare,

ca un stol disciplinat de mici păsări metalice, spre deșertul Sahara, acolo unde aștepta ea.

Un nor de plumb și întuneric zăbovi deasupra deșertului, până când își găsi stăpâna.

Ca mai-nainte, în timpul incendiului din catedrală, vrăjitoarea absorbi totul. Toată întunecimea, toată durerea și moartea pe care Răul le adusese, fiecare scânteie a fiecărei arme pe al cărei trăgaci apăsase un deget aflat sub porunca mortală a Răului.

Ființa ei imensă, imaterială, le cuprinse pe toate, până la ultimul.

Apoi le distruse, topindu-le, nimicindu-le pe vecie.

Din nou, Lisa se pomeni în genunchi, dezbrăcată; de data asta se afla în bătaia vântului rece al deșertului. Dar nisipul de sub ea era fierbinte ca un pat de tăciuni. La fel îi era și pielea.

Din nou, brațele lui Yadiel o ridicară.

— Ți-am spus că Răul e viclean, micuțo.

Fata zâmbi, epuizată:

— Da, dar s-ar zice că el e singur. Iar noi suntem mai buni.

CAPITOLUL 26

— Gabe? Ce… ce s-a întâmplat? De ce plângi?

Aiyana deschise ochii și își văzu soțul hohotind, așezat în genunchi pe podea, lângă ea. Se ridică în capul oaselor și-l întrebă încă o dată:

— Gabriel, ce-i?

Bărbatul ridică fața udă de lacrimi și își privi soția de parcă aceasta tocmai s-ar fi întors din morți. Deschise gura de câteva ori, dar îi luă o vreme până când reuși să alcătuiască niște cuvinte coerente:

— Am crezut… am crezut că ai murit. Sau că ești în comă, sau… nu știu. Și copiii… Doamne, copiii!

Sări în picioare când își aminti și alergă în sus, pe scări. Când ajunse în camera lor îi găsi în picioare, fiecare în pătuțul lui, privindu-se în ochi și chicotind.

Bărbatul se repezi la ei și îi cuprinse pe fiecare cu câte un braț, îngropându-și fața în părul lor moale și izbucnind în plâns, de data asta de ușurare.

— Iubitule? Ce-i cu copiii, ce-ai vrut să spui? întrebă Aiyana din spatele lui.

Gabriel le dădu drumul și se întoarse spre ea; o strânse tare în brațe și o sărută până când fu gata s-o sufoce.

În cele din urmă se retrase puțin, dar tot nu o eliberă din brațe:

— Când ai… leșinat, la fel s-a întâmplat și cu ei. Nu știu cum sau de ce. Nu am nicio explicație medicală. Pur și simplu…

Aiyana îi puse un deget pe buze și zâmbi:

— Sigur că n-ai. O să-ți explic eu. Hai să coborâm.

— Ce?! *Ai ieșit din corpul tău ca să te alături unei conștiințe comune*? Aiyana, asta pare nebunie curată. Realizezi, nu?

Femeia dădu din umeri:

— Se prea poate, dar așa s-a întâmplat. Doar ai văzut cu ochii tăi. Nu-nțelegi? Era nevoie de mine. Era nevoie de *noi.*

— Care… noi?

— Vrăjitoarele, Gabe.

— Atunci copiii de ce…

Gabriel Menendez nu-și mai duse întrebarea până la capăt, pentru că își dădu seama că știa deja răspunsul.

— Ei au… sunt…

— Magici, zâmbi Aiyana, dar, în clipa următoare, fața i se schimonosi de durere.

— Ce e? Ce ai?

Femeia zâmbi obosit:

— Cred că toată agitația a convins-o pe micuța noastră Breeze să vină să ne cunoască mai repede decât ne așteptam. Tocmai am avut o contracție.

Gabriel Menendez intră imediat în modul de funcționare a paramedicului călit. Soția lui era pe cale să aducă pe lume un copil.

Cu asta se putea descurca.

*

Donnie se plimba, agitat, pe holurile Spitalului A*ngel of Mercy.* Cum? Cum de putuse să facă un lucru așa de cumplit? Și de ce nu-și mai amintea nimic despre asta? *De ce?*

— Domnule polițist, îl strigă un doctor.

Alvaro ajunse lângă el dintr-un salt:

— Cum e?

Medicul scutură din cap și ridică din umeri:

— N-am mai văzut așa ceva în toată cariera mea.

— Ce vreți să spuneți? A… a *murit*? Întrebă Donnie, gâtuit de durere.

— Nu, dimpotrivă. Paramedicii care au adus-o aici jură că avea o plagă împușcată în abdomen. Sângele de pe hainele ei indica o rană care putea lejer să-i pună viața în pericol. Știți foarte bine că,

în drum spre spital, inima i s-a oprit de câteva ori și…

— Da, da, doctore, știu, îl întrerupse Alvaro. Știu toate astea. Dar cum este acum?

Chirurgul îl privi impenetrabil pe Alvaro, apoi răsuflă:

— Nu există nicio rană. Nimic. *Nada.* Abdomenul ei este intact. Ritmul cardiac e stabil. Toate semnele vitale sunt normale. Ba mai mult, întreabă de dumneata, dacă-ți vine să crezi una ca asta.

Alvaro trase aer în piept și ochii i se umplură iar de lacrimi, numai că, de data asta, erau lacrimi de fericire.

— Pot s-o văd?

— Chiar te rog. Le-a înnebunit pe asistente, te strigă de când s-a trezit.

În câteva secunde, Donnie era la căpătâiul Ciarei; o ținea de mână și murmura „iartă-mă” în continuu.

Femeia zâmbi:

— Doamne, Alvaro, vrei să taci odată? N-ai făcut nimic.

— Ce?! Te-am împușcat, ce dracu’!

— Serios? Unde? întrebă ea și ridică poalele cămășii de spital, lăsând la vedere pielea intactă.

Lui Donnie nu-i venea să creadă. Știa foarte bine ce făcuse… Sau nu?

— Dar… dar…

— Alvaro. Pe bune, gata. Sunt bine. Și n-a fost vina ta. Știu sigur.

— Cum? Cum de știi tu? Că eu nu-mi aduc aminte nici să mă tai.

— Ei, uite că știu. Cât am dormit, am avut un vis fabulos. Eram undeva, în deșert, și topeam gloanțe. Ori a fost un vis, ori cel mai ciudat *trip* de vreodată; hm, mă-ntreb ce mi-au dat ăia în ambulanță. Cred că a fost marfă bună de tot. Auzi, de fapt, știi ce? Poate că n-a fost nici vis, nici *trip.* Poate că, atunci

când ajung acasă, ar trebui să caut pandantivul ăla de la bunica și să reîncep să-l port.

Holmes are vreo leziune pe creier de vorbește așa, în dodii?

Alvaro se încruntă, nedumerit:

— Ce pandantiv de argint? Și, pe bune, la asta te gândești tu acum?

Ciara dădu din umeri:

— Măi, poate că ar trebui să-mi accept, în sfârșit, moștenirea.

— Ce moștenire? Vrei să spui că aveți în familie cazuri de boală psihică?

Femeia rânji:

— Din câte știu, nu. S-ar putea să avem cazuri de magie, însă.

*

— Hei, bine că sunteți întregi! exclamă Lisa, dând buzna în casă unde îi găsi pe Annie, Jackson, Jonathan și Kelly îngrămădiți pe canapea, palizi și tăcuți.

Yadiel intră după ea; reușise să materializeze exact aceleași haine cu care fuseseră îmbrăcați mai devreme, la concert, astfel încât niciunul dintre „inocenți" să nu bănuiască nimic.

Annie și Jonathan se repeziră s-o ia în brațe, în vreme ce Jackson îi dojeni:

— Da' unde ați fost, oameni buni? Annie era moartă de îngrijorare! Chiar voia să vă aștepte acolo. Jonathan a fost singurul care a reușit s-o convingă că e mai bine să plecăm.

— Da, îmi pare rău. Ne-am dus să căutăm o toaletă și, când am ieșit de acolo, părea că se dezlănțuise iadul.

— C*am așa se și întâmplase, micuțo.*

— *Nu-mi aminti. Vai de capul meu.*

— Oricum, Annie, știi că nu pot să sufăr mulțimile, mai ales când o iau razna cum o luaseră oamenii ăia. Nu aveam în minte decât că trebuie să

ne cărăm de acolo cât mai repede. Da' ce s-a întâmplat de fapt? întrebă fata.

— Se pare că au fost niște împușcături, răspunse Annie, intrând în jocul ei. Dar nimeni n-a putut să ne spună ceva clar.

— Ah, ce neplăcut, comentă Yadiel. A fost rănit cineva?

— Din ce am văzut, aș îndrăzni să zic că nu, spuse Jonathan, privind-o pe Lisa în ochi.

*

— Lesath.

— Nuriel. Cărui fapt datorez această plăcere? întrebă Lisa, aproape scuipând acel ultim cuvânt.

După ce Jon și Kelly plecaseră, ea se dusese la culcare, iar acum se pomenise în sala luminată de candelabre creată de propria minte. Doar că nu avusese nicio intenție să-l invoce pe Nuriel. Părea că el o invocase pe ea.

— Te-ai descurcat de minune astăzi. Ai făcut exact ceea ce era de așteptat din partea Armei. Dacă mă gândesc mai bine, poate că numele nu ți-e potrivit – tu nu ești o armă; armele sunt menite a fi mânuite. Tu, Lesath Wahala, ești o războinică. Și ai câștigat cu grație această luptă.

În bătaie de joc, fata își duse o mână la sân și suspină:

— Mai să-mi sară inima din piept. Dacă n-aș ști că e imposibil, aș fi gata să cred că mi-ai făcut un compliment.

Nuriel zâmbi. Fără urmă de aroganță, de data asta.

— Ei, poate că numele ți se potrivește, până la urmă. „Lesath" – cea care străpunge. Limba îți e la fel de tăioasă precum îți e magia.

— ...iar complimentele curg întruna, doamnelor și domnilor, spuse Lisa, zâmbind la rându-i. Îți mulțumesc, Nuriel. Pentru cuvintele astea, pentru har, pentru ajutor, pentru tot.

— Și eu îți mulțumesc. După cum poți vedea, nu suntem mereu… scârbe.

Înainte ca Lisa să încerce măcar să-i răspundă, îngerul dispăru.

Fata deschise ochii și dădu de privirea amuzată a lui Yadiel:

— Să-nțeleg că ai avut o conversație plăcută cu unul dintre cumnații tăi? întrebă el.

— Cum de… Ah. Da. „Așa cum faci mereu”, în fine, da, am avut. Și cred că în felul lui celest, angelic, împănat, chiar a fost oarecum prietenos.

Yadiel râse:

— În felul lui *împănat*? Asta chiar e bună, micuțo. Doar să n-o zici când o să-mi cunoști familia „de la etaj”.

— Yad?

— Da?

— Cum va explica omenirea ce s-a întâmplat în seara asta? S-au tras nenumărate focuri de armă, o groază de oameni au fost răniți sau uciși… După care a apărut un nor de gloanțe și de întuneric și, pac!, toată lumea a fost ca nouă.

Demonul ridică din umeri:

— Sunt sigur că o să le vină lor vreo idee. Unii or să dea vina pe extratereștri, alții or să spună că a fost o foarte ciudată iluzie în masă, iar câțiva vor crede că a fost o întâmplare supranaturală. Cei care au acces la adevărata cunoaștere, desigur.

— Hm. Deci aș face bine să nu urmăresc știrile o vreme.

EPILOG

— Bună dimineața, părinte Nicholas. Sper că mi-ai pregătit o cafea, dacă m-ai chemat aici atât de devreme, spuse Yadiel, înaintând încet pe culoarul dintre bănci, prin biserica pustie, spre altarul în fața căruia stătea preotul. Cu ce îți pot fi de folos?

— Bună dimineața, Yadiel. Și, să mă ierte Dumnezeu, dar îți mulțumesc.

— *Mie*? Pentru ce?

Preotul îi făcu semn demonului să se așeze într-o bancă și îl urmă. Numai că, de data asta, alese chiar locul de lângă creatura pe care, cumva, ajunsese să n-o mai deteste.

— Ce s-a întâmplat aseară… Voi ați făcut asta, nu? Tu, îngerul Nuriel și soția ta. Voi ați fost. Ne-ați apărat de Rău și i-ați nimicit lucrarea. Vă mulțumesc. Tuturor.

Yadiel zâmbi și se aplecă spre bărbat:

— Părinte, toată lumea știe că aseară nu s-a întâmplat, de fapt, nimic. Serios acum, cine mai crede în îngeri, demoni și vrăjitoare?

După ce spuse asta, îi făcu preotului cu ochiul și dispăru.

Părintele Nicholas pufni, amuzat:

— *Eu* cred, prietene căzut. Eu cred.

Râzând ca pentru sine, trecu în chicinetă și făcu două cafele. Una pentru el și una pentru…

Cumva tocmai i-am zis unui demon „prieten”?

Preotul se încruntă și mâna îi încremeni în aer, chiar când își ducea cana la gură. Dădu din umeri și ridică ceașca spre camera goală:

— N-o să te mai chem pe nume; nu astăzi. Dar să știi că cealaltă cană este pentru tine. Măcar cu o cafea să te răsplătesc.

Preotul se duse să descuie ușile bisericii; când reveni, cea de-a doua cană era goală.

Zâmbi, scuturând din cap, și închise fereastra chicinetei.

Briza era neobișnuit de puternică în acea dimineață.

Lisa Whelan s-a schimbat mult din ziua în care a primit Steaua. Aparent, este o fată obișnuită, de optsprezece ani, care se pregătește să meargă la facultate. Însă este tot vrăjitoare. Cea mai puternică din Univers. Este Arma. Acum are o nouă luptă de purtat. Una pentru care va trebui să ridice o întreagă oaste.
În acea clipă, înțelese.
Lesath Wahala nu trebuia să stingă flăcările,
ci să le absoarbă.
Ea însăși devenise foc.
Cu brațele întinse de-o parte și de alta, invită flăcările
mai aproape. Le chemă la ea.
Iar acestea, în sfârșit, ascultară.
CĂRȚILE • ARVEN
ISBN 978-606-765-213-6
9 786067 632156
www.hergbenet.ro

Table of Contents

PROLOG	3
CAPITOLUL l	6
CAPITOLUL 2	11
CAPITOLUL 3	15
CAPITOLUL 4	19
CAPITOLUL 5	25
CAPITOLUL 6	33
CAPITOLUL 7	39
CAPITOLUL 8	44
CAPITOLUL 9	51
CAPITOLUL 10	58
CAPITOLUL 11	65
CAPITOLUL 12	73
CAPITOLUL 13	78
CAPITOLUL I4	85
CAPITOLUL 15	93
CAPITOLUL 16	101
CAPITOLUL 17	110
CAPITOLUL 18	119
CAPITOLUL 19	128
CAPITOLUL 20	136
CAPITOLUL 21	143
CAPITOLUL 22	149
CAPITOLUL 23	156
CAPITOLUL 24	161
CAPITOLUL 25	168
CAPITOLUL 26	173

EPILOG 179